

SCIENCE FICTION FANTASY HORROR

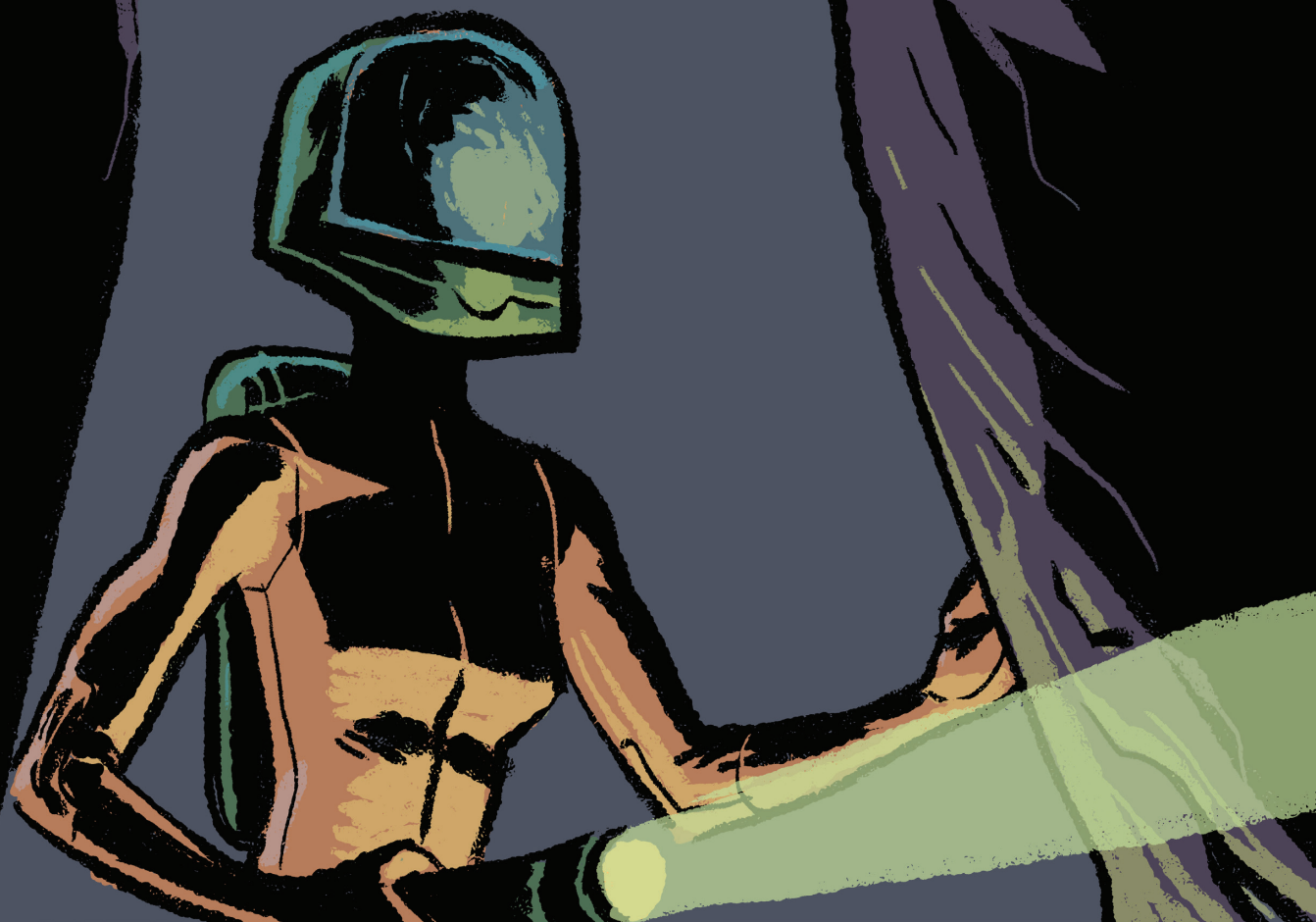
50KR.

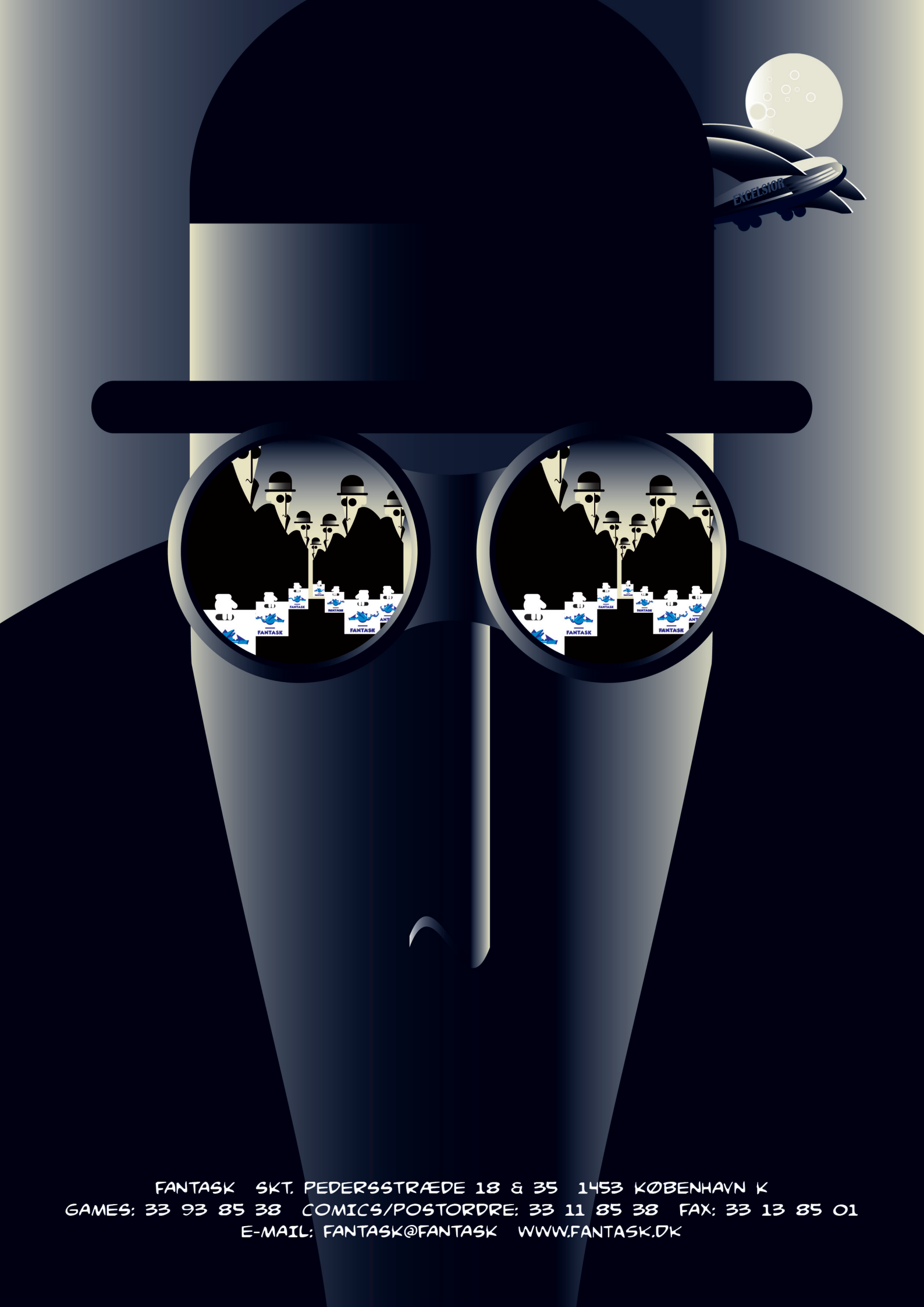
35

VINTER
2013

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

FANTASK SKT. PEDERSSTRÆDE 18 & 35 1453 KØBENHAVN K
GAMES: 33 93 85 38 COMICS/POSTORDRE: 33 11 85 38 FAX: 33 13 85 01
E-MAIL: FANTASK@FANTASK WWW.FANTASK.DK

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

Nummer 35, Vinter 2013

HIMMELSKIBET beskæftiger sig med de fantastiske genrer. Bladet bringer artikler, noveller, kunst, anmeldelser, nyheder m.v., der på den ene eller den anden måde har med fantastik at gøre. Se mere på www.himmelskibet.dk.

HIMMELSKIBET er et non-profit forehavende, der udelukkende bliver produceret af ulønnet arbejdskraft. Alle indlæg er © indlæggenes ophavs-mænd.

HIMMELSKIBET udgives af foreninen Fantastik. Læs om Fantastik på www.fantastik.dk.

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Æ. Mogensen
Tlf. 30 65 11 22
himmelskibet@fantastik.dk

Kontaktadresse

(bl.a. ved adresseændring):
Thomas Winther
Haydnsvej 1, 1 th
2450 København SV
kasserer@fantastik.dk

Dette nummers redaktør:

Klaus Æ. Mogensen

HIMMELSKIBET udkommer ca. fire gange om året. Medlemmer af foreningen Fantastik modtager bladet gratis. Institutions-abonnement koster 200 kr. for fire numre. Medlemskab eller abonnement kan opnås ved at indbetale 200 kr. til konto i BankNordik 6515 30504775661. Husk at angive navn og adresse. Girokort til indbetaling kan rekvireres ved at sende en e-mail til forening@fantastik.dk.

Løssalgpris: 50 kr./stk.

Layout & montage:

Klaus Æ. Mogensen

Forsidegrafik: Michael Bernth

Tryk: Frederiksberg Bogtrykkeri
ISSN-NR: 1603-5836

Deadline for #36: 1/4 2013

Annoncepriser:

Omslag, bagside: 400 kr.
Omslag, inderside: 250 kr.
Helside inde i bladet: 150 kr.
Halvside inde i bladet: 100 kr.

Korrektur: Tue Sørensen og Thomas Winther

INDHOLD

Forsideillustration: Thomas Nøhr

Hva' fan er sword and sorcery?4
artikel af Klaus Æ. Mogensen

Urlaubscon und Meer – 1. del7
reportage af Knud Larn

Siluspra – en fabel12
novelle af Peter Ravn Rasmussen

Post-apokalypsen på amerikansk tv13
artikel af Niels Gjerløff

Fremmed verden16
novelle af Kenneth Krabat

ANMELDELSER17

Sf-tegneserier: Aliens vs. Predator39
artikel af Tue Sørensen

Ikke et ord om zombier41
novelle af Flemming R.P. Rasch

Nyt om fantastik43
ved Klaus Æ. Mogensen

Smadrede elefanter44
novelle af Manfred Christiansen

Nyt fantastik på dansk49
ved Janus Andersen

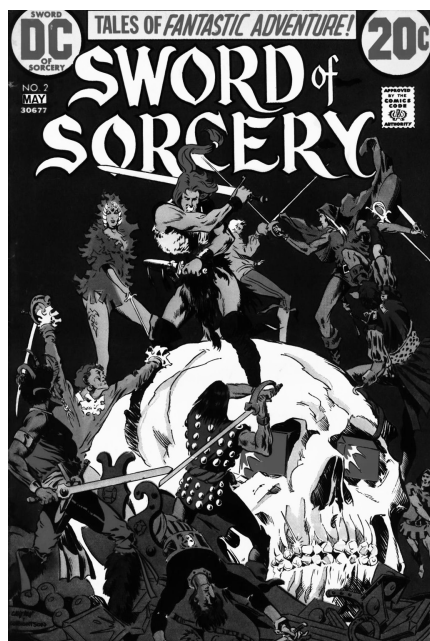
Game Over53
Novelle af Lars Ahn Pedersen

Kalender55

HVA' FAN ER SWORD AND SORCERY?

Af Klaus Æ. Mogensen

Fantastisk litteratur (fantastik) har en urskov af undergenrer med mere eller mindre fantasifulde navne. I en række artikler vil jeg præsentere nogle af disse undergenrer og fortælle hvad der kendetegner dem og hvad hovedværkerne er. I dette nummer kaster jeg mig over genren sword and sorcery.

Hvad er sword and sorcery?

Det kommer næppe bag på nogen at denne undergenre blandt andet er karakteriseret ved en del svingen med sværd og kasten om sig med fæle trylleformularer. Der er tale om en af de ældste undergenrer af fantasy, der har sine rødder i de amerikanske pulp-magasiner. Betegnelsen sword and sorcery har været brugt som en slags skældsord for den mere kulørte fantasy uden litterære kvaliteter, og derfor bliver genren i dag ofte kaldet *heroic fantasy*, men den slags revisionisme er jeg ikke tilhænger af, så jeg holder fast i den gamle betegnelse. Jeg mener også at de bedste af de klassiske værker absolut har litterære værdier, om end næppe af den art der er på mode i tidens litterære kaffesaloner.

Navnet på genren stammer i øvrigt fra en diskussion i det gamle 60'er-fanzine *Amra*, hvori den britiske forfatter Michael Moorcock efterlyste en betegnelse for den slags fantasy som Robert E. Howard skrev. Han foreslog selv 'epic fantasy', men hans amerikanske kollega Fritz Leiber foreslog i stedet sword and sorcery:

"I feel more certain than ever that this field should be called the sword-and-sorcery story. This accurately describes the points of culture-level and supernatural element and also immediately distinguishes it from the cloak-and-sword (historical adventure) story – and (quite incidentally) from the cloak-and-dagger (international espionage) story too!" (Fritz Leiber, *Amra*, juli 1961).

Kendetegnende for genren er fokus på en enkelt eller nogle få personer, der kommer ud for begivenheder, hvor de for at overleve bliver nødt til at prøve kræfter med onde troldmænd eller monstre født af sort magi. Hovedpersonerne er typisk gammeldags helte i den forstand at de er kompetente mennesker, ikke nogle skvat der viljeløst bliver revet med af begivenheder-

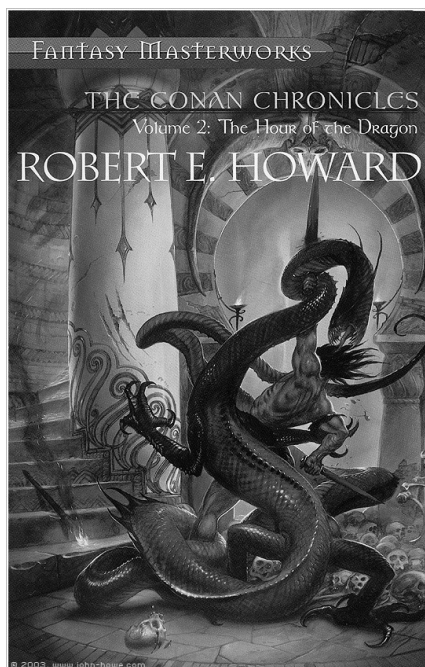
nes gang og kun overlever og vinder ved det rene helt. Til gengæld er hovedpersonerne sjældent helte af den slags der uselvvisk kaster sig ud i fare for at hjælpe de svage, uden tanke for egen vinding. Her er i stedet tale om mennesker der er drevet af let genkendelige menneskelige drifter såsom grådighed, ambition og seksualdrift. Når det spidser til, vil de ofte vælge at gøre det rigtige – lidt helte er de fleste af dem trods alt – men heltemod er ikke deres primære motivation.

Måske grundet oprindelsen i pulpmagasinerne er sword and sorcery ofte noveller eller kortromaner snarere end egentlige romaner, for ikke at snakke om trilogier, men da hovedpersonerne typisk optræder i flere historier, er der alligevel tale om serier, hvor hovedpersonerne med tiden ældes og oplever personlig og karrieremæssig udvikling. På den måde minder sword and sorcery en hel del om amerikanske superhelte tegneserier, og det er nok heller ikke tilfældigt at netop sword and sorcery ofte er blevet lavet til tegneserier af de samme forlag som udgiver superhelteserierne.

Tidlige værker

Sword and sorcery har sine rødder i oldtidens heroiske myter: Gilgamesh-eposet fra oldtidens Sumer, de gamle græske historier om Herakles, Jason, Odysseus og Perseus, 1001 Nats Eventyr og sagaerne om de nordiske helte, måske især Beowulf, hvorimod 'high fantasy' som *Ringenes herre*, med noble helte der uselvvisk prøver at redde verden, i højere grad har rødder i de senere romantiske fortællinger om Kong Arthur og ridderne af det Runde Bord. Det betyder at sword and sorcery på mange måder er en mere oprindelig genre, med rødder tilbage til de ældste overleverede historier, vi kender.

Ligesom de gamle heltesagaer typisk foregik i en mytisk tid før den kendte verdenshistorie, foregår sword and sorcery også ofte i verdener der skal forestille

at være vores egen som den så ud i en glemt fortid hvor guderne vandrede på jorden og magien endnu ikke var forsvundet fra verden. Det gælder for eksempel for den nok mest kendte sword and sorcery-serie af dem alle, Robert E. Howards historier om barbaren Conan.

Conan er et barn af den Hyboriske Tidsalder, der ligger "i årene mellem at havet opslugte Atlantis og de glitrende byer og årene hvor Aryas Sønner opnåede deres storhed". Han er fra det nordlige land Cimmeria, hvor han er vokset op under barske vilkår uden den dekadence, der præger rigerne længere sydpå. Han bliver dog tiltrukket af sydens rigdom, luksus og varmblodige kvinder, og igennem et par dusin historier, der i længde strækker sig fra korte noveller til en enkelt roman, følger vi Conans karriere som tyv, pirat, lejesoldat, hærfører og til sidst konge. Historierne er ikke skrevet i kronologisk rækkefølge; den først skrevne, "The Phoenix on the Sword" fra 1932, er den kronologisk tredjesidste.

I tegneserie og film er Conan ofte beskrevet som en ret primitiv person med muskler mellem ørerne, men i Howards historier udviser han både snilde og indsigt. Nogen stor elsker af finkultur bliver Conan dog aldrig; det er de simple glæder som vin, kvinder og sang der driver ham

– og guderne vise nåde til dem, der prøver at tage det fra ham.

Howard skriver med en intensitet og umiddelbarhed som få at hans efterlignere har opnået, selv ikke de der har fået lov til at digte videre på Conan, her især Lin Carter, L. Sprague de Camp og Robert Jordan.

Conan-historierne regnes for Howards hovedværk, men han skrev også sword and sorcery-historier om andre helte i andre tidsalder, heraf mest kendt King Kull af Valusia, der foregår før Atlantis og Lemuria sank i havet, og puritaneren Solomon Kane, der gør livet usikkert for onde troldmænd omkring år 1700. Modsat hvad de fleste tror, er figuren Red Sonja ikke skabt af Howard, men af tegneserieforfatteren Roy Thomas med udgangspunkt i en bi-figur fra Howards novelle "The Shadow of the Vulture", der foregår under tyrkerkrigene i 1500-tallet.

I de senere år er størstedelen af Howards sword and sorcery-historier genudgivet i samlebinder, hvor man har prøvet at føre de ofte reviderede historier tilbage til de udgaver som Howard skrev.

Flere andre forfattere begyndte at skrive sword and sorcery i 1930'erne, heriblandt Clark Ashton Smith, der er bedst kendt som værende fra kredsen af forfattere omkring H.P. Lovecraft. Hans hovedværker inden for genren er to serier af noveller, den ene sat i et fjernt fremtidigt kontinent kaldes Zothique (en forløber for Jack Vances *Dying Earth*), den anden i Hyperborea, som skal forestille at være Grønland i en fjern fortid. Jeg har ikke læst disse noveller, men de regnes generelt for at være ringere end hvad Howard og de bedre af hans efterfølgere skrev, især hvad angår plot.

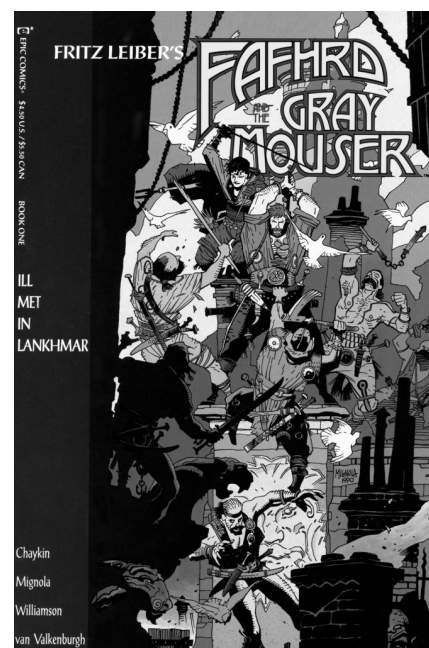
Bedre skrevet er uden tvivl C. L. Moores noveller om Jirel of Joiry, en rødhåret krigerkvinde fra middelalderens Frankrig, som optræder i seks noveller (1934-39). Moores noveller særdeles velskrevne og blander

morbide fantasier med storslåede beskrivelser af fantastiske landskaber.

Hovedværker

I 1939 skrev Fritz Leiber novellen "Two Sought Adventure", som introducerer de to meget forskellige eventyrere Fafhrd & The Gray Mouser, som Leiber efterfølgende skriver historier om de næste halvtreds år (den sidste historie, "The Mouser Goes Below", er skrevet 1987-88).

Historierne foregår i og omkring byen Lankhmar i verdenen Nehwon ('no when' stavet bagfra), der på nogle måder minder om Howards Hyborian Age, men er fyldt med langt mere bizarre elementer end Howards relativt traditionelle troldmænd, kæmpe-edderkopper og tentakelmonstre. De to antihelte er dygtige krigere, men ernærer sig generelt som tyve, svindlere og skattejægere. Fafhrd er en romantisk anlagt rødskegget kæmpe af nordbo med hang til tohåndssværd, store ølkrus og frodige kvinder, mens the Gray Mouser (hvis rigtige navn vi aldrig hører) er en kynisk lille, mørklødet sydlænding med hang til stilettagtige våben, fine vine og purunge piger. De to bliver uadskillelige følgesvende gennem mange eventyr, selvom deres meget forskellige temperament ind imellem gør dem til rygende uvenner.

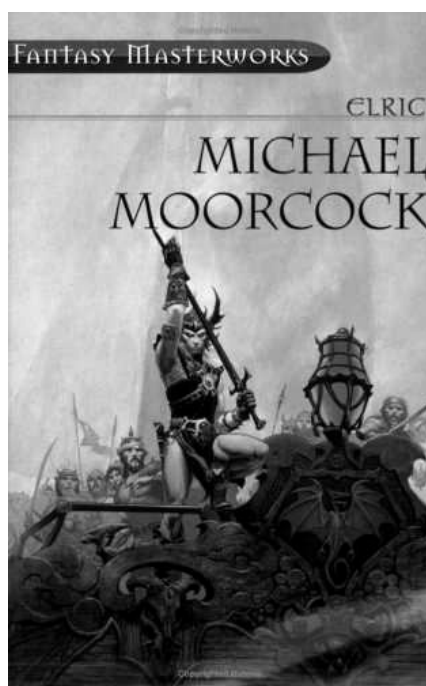
Leiber var en særdeles dygtig stilistiker (om end de tidligste historier er en del dårligere skrevet end de senere), og Leiber skriver med betydeligt mere (sort) humor end Howard, men få af historierne kan direkte kaldes komedier. Alle historierne om Fafhrd & the Gray Mouser er samlet i to bind i Gollancz serie Fantasy Masterworks.

En af de mest produktive forfattere af sword and sorcery er britten Michael Moorcock. Hans mest kendte figur er Elric af Melniboné, hvis saga begyndte med kortromanen *The Dreaming City* (1961) og blev fulgt af et større antal noveller og romaner, hvor den mest kendte nok er *Stormbringer* (1965; et *fix-up* af flere kortere tekster). Elric er af en elveragtig race og er konge over det ældgamle land Melniboné, der i årtusinder har været den dominerende magt i en ellers barbarisk verden beboet af mennesker og mere mærkelige væsener. Han er en drømmer, der gerne vil gøre det godt for sit folk og leve i fred med menneskene i *the Young Kingdoms*, men han bliver fanget i et spil mellem kaosguder og ordensguder, og hans liv bliver én lang række af tragedier. Elric er nok fantasy-genrens bedste eksempel på en tragisk helt. Historierne om ham er spændende og kulørte, men de bedste af dem har også klare litterære værdier. Et centralt element i historierne er det sjælespisende sværd Stormbringer, der på den ene side giver den ellers fysisk skræbelige Elric kræfter og gør ham nærmest uovervindelig i kamp, men på den anden side er svært at kontrollere og har det med at dræbe Elrics venner og kærester og opsuge deres sjæle.

Blandt Moorcocks andre sword and sorcery-helte er Corum og Hawkmoon, der lever i andre verdener end Elric, men ligesom ham (og flere andre af Moorcocks helte) er reinkarnationer af den samme *Eternal Champion*. Størstedelen af Moorcocks historier, hvadenten de foregår i fortiden, nutiden,

fremtiden eller andre verdener, er bundet sammen i et enormt multivers hvor figurerne ofte går på besøg hos hinanden. I de senere årtier har Moorcock skrevet meget litterære fantasy-bøger sat i dette multivers, ofte med varianter af Elric som hoverperson, men det er kun de tidligere værker der kan regnes som sword and sorcery.

Sword and sorcery var også genren der gjorde *shared world*-antologier populære. *Shared world* er når en mængde generelt i forvejen etablerede forfattere skriver noveller i ét og samme univers. Det er tilfældet med serien *Thieves' World*, der ud-

kom i tretten bind 1979-89 og blev genoplivet i 2002 med indtil nu to yderligere bind.

Serien, hvis popularitet affødte et større antal efterligninger, bl.a. fantasy-serien *Liavek* og superhelteserien *Wild Cards*, var redigeret af Robert Asprin og Lynn Abbey med noveller skrevet af blandt andre Poul Anderson, Joe Haldeman, John Brunner, Philip José Farmer, A.E. Van Vogt, Vonda McIntyre, Marion Zimmer Bradley og C.J. Cherryh.

Titlens 'Thieves' World' er øgenavnet for byen Sanctuary, hvor et sammenrend af skæbner mødes. Sanctuary har en hel del tilfælles med Fritz Leibers Lank-

hmar og Terry Pratchetts (senere) *Ankh-Morpork* fra *Discworld*-bøgerne. Hver forfatter i serien har sin egen hovedperson, men disse optræder som biper-soner i andre forfatters noveller, og det giver en følelse af et sammenhængende univers. De fleste af de meget kendte forfattere optræder kun i de første 2-3 bind, og derefter fortsætter de mindre kendte serien, nogle af dem ganske godt. Især kan fremhæves Andrew Offuts historier om tyven Hanse Shadowspawn og Diana L. Paxtons om maleren Lalo the Limner, der maler tingene som de er inderst inde snarere end som de ser ud på overfladen.

Genrens betydning

Uden sword and sorcery ville vi aldrig have haft *Dungeons & Dragons* og dermed heller ikke de mange populære fiktionsserier knyttet til dette rollespil: Hickman & Weis' *Dragonlance*, R.A. Salvatores bøger om sortelveren Drizzt Do'Urden og andre *Forgotten Realms*-bøger – for ikke at snakke om klassiske computerspil som *Baldur's Gate*, *Planescape: Torment*, *Icwind Dale*, *Neverwinter Nights* med flere.

TV-serierne *Hercules*, *Prince of Power* og *Xena, Warrior Princess* er også entydigt sword and sorcery. Her har vi de omvandrende helte, der bekæmper monstre og onde troldmænd mens de prøver at undgå gudernes indblanding – alt sammen klassiske sword and sorcery-temaer.

Flere nyere populære forfattere har ladet sig inspirere af sword and sorcery, om end de skriver tykke bøger i stedet for stramt komponerede noveller. Her kan blandt andet nævnes Steven Erikson (*Malazan Book of the Fallen*), Joe Abercrombie (*First Law*) og Scott Lynch (*The Gentleman Bastard Sequence*).

Rigtig mange sword and sorcery-figurer har desuden fundet deres vej til tegneserier – heriblandt Conan, Fafhrd & the Gray Mouser og Elric.

URLAUBSCON UND MEER

af Knud Larn

En con-rapport i to dele om
SFCD Jahres-con 2012, afholdt i
Kiel 20.-22. juli 2012 – her 1. del.

Det har længe været min ønske at deltage i en klassisk tysk science fiction convention. Altså netop ikke en Trek-con, eller en Perry Rhodan-con, som Tyskland er så kendt over hele verden for. Der kommer der tusinder af deltagere, men der er der desværre også den velkendte afstand til genreudøvere som præger mediafandom. En næsegrusbeundring af idolerne, men på behørig afstand. For mig er den slags uinteressant, lidt for religiøs, og jeg synes det er lidt for voldsomt kommercielt til at jeg ønsker at støtte op om det. Tænk at skulle betale penge for en autograf? I så fald burde det vel være omvendt? For uden fans, ingen stjerner. Den vigtige part her er jo ikke stjernen, men fans. Det er dem der ser filmene, læser bøgerne, spiller spillene – og dermed sikre lønninger og royalties til stjernerne, der blot har et job? Anyway, jeg drømte om at deltage i en helt igennem fuld-blods science fiction con med fokus på fandom selv. For det kan tyskerne også – har jeg hørt.

Endelig var der både ansporing og lejlighed til dette – den årlige SFCD-con skulle holdes lige udenfor vores danske havedør, i sommerskønne Kiel. Jeg kendte nogle af de inviterede gæster og på medlemslisten kunne jeg se en række tyske fans jeg kendte igennem fanzines og gerne ville møde IRL. Af sted med mig!

SFCD (Science Fiction Club

Deutschland, www.sfcd.eu) er den nationale tyske science fiction-forening, dannet i de gyldne 1950'ere hvor Tyskland svømmede i amerikanske science fiction-pulps og paperbacks fra de mange amerikanske soldater der var udstationeret her efter krigen. Det gjorde et hav af tyske teenagere til fans af genre, boostede oplaget på de ugemagasinier med fantastisk litteratur som var udkommet i Tyskland siden begyndelsen af 1900-tallet, de såkaldte hæfteromaner, gav udgangspunkt for de første antologier med science fiction i Tyskland og gav Walter Ernsting (aka Clark Darlton) ideen til en læserbrevsspalte, "Meteoriten", i hans *UTOPIA-Magazin* fra PABEL-Verlag. Ernstings forbillede i dette var naturligvis Hugo Gernsback der 25 år tidligere i sit *Amazing Stories of Super-Science* havde gjort præcis det samme og således om end ikke skabt, så i hvert fald organiseret den amerikanske science fictionfandom. Ernsting ville se om det samme kunne ske i Tyskland: Var der mon nok fans derude? Det var der, og den 4. august 1955 blev SFCD grundlagt af Walter & Trude Ernsting, Julian Parr, Raymond Zinke Gallun og forlagsredaktøren Walter Spiegl – i øvrigt på en i dag ukendt bar i Frankfurt am Main. Tidligt kom der støtte til initiativet, både Hugo Gernsback og Forrest J Ackermann støttede aktivt op om SFCD og var nogle af de første udenlandske medlemmer af foreningen. Hvor fandom i DDR var fordelt på små grupperinger i hver sin større by (Halle, Leipzig, Dresden, osv.) var det SFCD der organiserede alle fans i Vesttyskland. Clubzines, conventions, og pub-møder har været nogle af de ingredienser som har holdt sammen på SFCD igennem alle årene – trods de obligatoriske fan-fejder som SFCD har utallige eksempler på i sin pt 57 årige historie. En anden sammenbindende kraft har været SFCDs evne til at 'følge med' som genre udviklede sig ind på nye områder som tegnerier, computerspil, film, ud-

klædning. I dag har SFCD små 350 medlemmer og står som sammenbindende led også for de tidligere østtyske grupperinger. Én gang om året afholdes SFCD-con, som er den nationale tyske science fiction con. På linje med Eurocon er der en tysk region (=lokal fangruppe) der byder sig til, og SFCDs medlemsforsamling beslutter hvert år ved alm. flertal hvem der får æren 2 år senere, samt orienteres om og bekræfter det kommende års plan.

Anissa Heinrichs (foto: Kirstin Tanger)

For 2012 var det altså Kiel. De to lokale fans, Marc og Anissa Heinrichs, havde med lidt bævende hjerter arrangeret deres første KielCon. Den løb over 3+ dage: Foraften torsdag på en pub, Fredag 16.45-23.45, lørdag 09.30-23.45, og søndag 09.30-15.30 + en efterfølgende bytur i Kiel Mitte for at følge i Jules Vernes fodspor (han besøgte Kiel på gennemrejse til Skandinavien). Festivalen havde to samtidige programspor det meste af tiden, og dermed ikke så meget tid til samvær udenfor programmet (udover frokost og aftensmad som blev indtaget i fællesskab inde i centrum, så fik vi også rørt os godt). Stedet var det lokale vandrehjem, placeret i den ikke så særlig skønne østdel af byen, bag ved banen. Det betød

dog at både con og ophold var rimelig i pris: 225 Dkr var congebyret, og ville man bo på vandrehjemmet var det 700 kr oveni (bed & breakfast i 3 dage/2 nætter incl det obligatoriske vandrehjemsgebyr). Rejsen kunne fås med DB (Kbh-Flebensborg-Kiel // Kiel-Lübeck-Kbh) for 760 kr retur. I alt altså 1.685 kr + mad og diverse. Naturligvis er en havneby og regionshovedstad som Kiel fuld af hoteller, og et par fans boede da også ude i byen. Kiel er en lille by, med gode gangbroer over de mange vandområder, så det var nemt at gå hvorhen man end ville. Specielt i det fantastisk gode vejr! Noget af det overraskende for mig var at der var et forbud mod øl før kl. 20.00 (regler på vandrehjemmet) og at det faktisk ikke var muligt at få kaffe på stedet. Så skulle man ud i byen... På den anden side gjorde dette aftenerne til hyggelige stunder med øl for alle (altså efter programmet var slut), og ikke masser af små opdelt grupper i løbet af dagen. Der var ca. 30-40 fans på con'en, de fleste kom kun fredag og lørdag.

Her er det nok at den kvikke danske læser tænker: Et land med 83 millioner indbyggere har en nationalforening for science fiction, et stykke populærkultur, med kun 350 medlemmer? Og: Der kommer ca. 30-40 personer til den nationale tyske con? I Danmark har vi kun 5,5 millioner indbyggere, så derfor burde der forholdsmæssigt altså være 25 medlemmer på landsplan af SFC/Fantastik, og komme ca. 1-3 fans til en convention... Så enten går det meget dårligt i Tyskland, eller også går det utroligt godt i Danmark?

Sagen er vel at Fandom ikke altid lever der hvor man tror. F.eks. er der ingen fan gruppe i Berlin, der er ingen i Hamborg, og ingen i Hannover. Det har der været, men de er uddøde. Trods de mere end 1,8 mio mennesker i Hamborg, de 3,5 mio i Berlin, og de 0,5 mio i Hannover, som rask væk flokkes om tegneserier, paperback, film, spil og internet, er der blandt disse næsten 6 mil-

lioner nordtyskere ingen organiserede aktive fans. Det er det samme herhjemme: Vi har – mig bekendt – ingen aktive fans i Odense eller Århus, trods at det er landets 2. og 3. største by med masser af unge under uddannelse. Men ligesom der er én fan i ubetydelige Hedehusene herhjemme, er der også et par stykker i Schwerin, i Lübeck, og altså to i Kiel.

Foredrag om 'ukendt SF' (foto: Kirstin Tanger)

Æresgæsterne i Kiel var akademikeren Prof. Dr. Tobias Hochscherf fra Kiel Universitet og forfatterne Oliver Henckel, Hannah Steinbock, Simone Edelberg, og Myrna E. Murray. Samt naturligvis vinderne af dette års Deutsche Science Fiction Preis: Heidrun Jänchen og Karsten Kruschel. Dertil valgte et par forlag (Bergedia og Vurdack) at benytte sig af tilbuddet om en gratis stand i mellemgangen mellem de to foredragslokaler, ligesom både en gruppe tyske filker (der promoverer filk på cd og noder), Kiels egen Hexenkessel (med småt tingeltangel af fantasifuld art), den tyske traditionelle ConFact plads (hvor der skrives live conzine), og naturligvis SFCD selv (med logo, udvalgte clubzines, one-shorts, og bøger), havde stillet borde op. Undertegnede oprettede straks et fanbord til de medbragte numre af *The*

CONventional (Mit engelsksprogede conzine – beretninger fra conventions jeg deltager i, her Fantasion-numrene), samt *Fandom Forever* (mit engelsksprogede serconzine), der begge blev revet væk af nysgerrige deltagere.

Vel indtjekket med badge og godtepose fra Kiels primære SF/F butik, FantasyReich (der findes også butikken Galahad, som mest er for rollespillere og brætspillere), bestående af Con-programmet, en varierende antikvarisk SF-bog, en tegneserie, et nummer af et gaming magasin, en stribe diverse foldere og spillekort til *Werewolf*, ville jeg straks i gang med con'en. Først skulle vi lige lære hinanden at kende, så derfor gik alle ud og spiste sammen på en asiatisk imbiss, og drak et par øl. Efter de to timers samvær og fortællingen om hvem vi hver især var, kom fra, og kom for, kunne vi sammen gå tilbage til vandrehjemmet og begynde con'en. Det var en rigtig god icebreaker, som gjorde diskussionerne på con'en meget mere livlige. Der var to spor, så jeg havde valgt det ud som interesserede mig mest - og da vi var så få, blev en del emner slået sammen, så vi kunne få mest muligt med. Det gjorde con-dagene lidt længere, men hvad gjorde det, når bare der var tid nok til at tale sammen på tværs - og der var der.

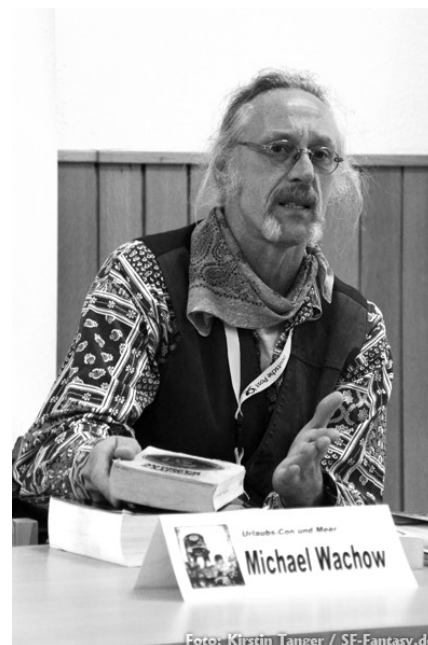

Ralf Boldts bredt formulerede indlæg "Fantasy und Musik", kunne nok mere præcist være titlet "hvordan fantasygenren inspirerede rockmusikken fra ca 1970 til nu". Gennem musik-

eksempler, pladecovers, og baggrundshistorier præsenterede han nemlig hvordan fantasy har påvirket både pladecovers, titler på sange, og hele indholdet af en lang række plader i perioden. Jeg understreger her rockmusikken fordi der er mange andre eksempler i musikkens verden, end de her fremtagne - både indenfor den klassiske musik og f.eks. indenfor teatermusik og revyer. Men det var den såkaldte krautrock som reelt interesserede Ralf Boldt, altså den amerikansk inspirerede rock som blev spillet i Tyskland fra 1970 og frem. For dem der vil se nærmere på denne vinkel, gennemgik vi tyske bands som Eloy (og deres lp *Atlantis*), Nektar (lp'en *Magic*), og på coversiden kunstnere som Roger Dean (Yes og Asia), og Terry Oakes (Vangelis) som også producerede covers til Perry Rhodan-magasinerne. På indholdssiden talte han bl.a. om Jethro Tull (*Broadsword and the Beast*), Sally Oldfield (*Waterbearer*), og Gandalf, samt de new age-prægede albums fra f.eks. Michael Garrison og Tri Atma. I 1990'erne kom heavyrocken, der især i sin visuelle stil byggede på fantasygenrens kreationer, med bands som Attack, Queen, og jodle-metal bandet (jo!) Biifröst. Forfatteren Kevin J. Anderson og musikproducer Erik Norlander skabte Roswell Six, der i albummet *Terra Incognita: Beyond The Horizon* kombinerer metalrock med science fiction tekster. Også helt aktuelle bands som Epica og Nightwish blev berørt, ligesom en lang række cover artists blev præsenteret. Et godt foredrag med rigelige eksempler og sammenbin-

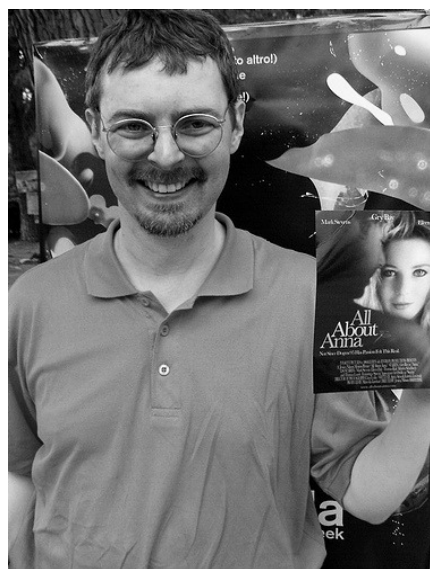
dende perspektiveringer. Hele foredraget med illustrationer bliver optrykt i det kommende nummer af det illustrerede tyske fantasy-fanzine *Magira - Jahrbuch zum Fantasy 2012*. Og efter foredraget var de som venteligt kø for at holde de gamle plader i hånden...

Michael Wachow (foto: Kirstin Tanger)

Michael Wachows foredrag "Gestern war Heute anders!" var næst på min liste. Han havde valgt at tale lidt om den fremtid der aldrig kom, altså nedslag i litteraturen fra førhen og så se på om noget af det vi forestillede os dengang rent faktisk var blevet virkelighed. Ideen var kommet til ham under gennemkigget af en *Blade Runner* DVD-boks. Og det faldt ham ind at sådan var det jo aldrig blevet, ja i dag er det nok utænkeligt at vi ender der. For der er en hel del der har ændret sig i verden, uden at man dog kan se det på den science fiction-litteratur vi læser den dag i dag. Nogle hurtige eksempler fra hans grundige gennemgang: Der kommer ingen atomkrig. Al den angst og al den angstlitteratur vi har læst var enten helt forfæjlet, eller har virket. I dag vil det være en fordel hvis flere lande i Mellemøsten får atombomben, for i praksis har det vist sig at atombomben skaber stabilitet og fred i en region - når den vel at

mærke findes på begge sider af kampzonen. Der er vel ingen europæere der i dag føler sig vildt truet af at Frankrig og England fx har en atombombe? Det er bekymrer os er forfaldet i vedligeholdelsen i takt med Sovjetunionens opløsning for eksempel. Eller at terrorister får fat i en atombombe. Men en bombe giver ingen atomkrig. Jorden går ikke under. Hverken jordskælv, ekstremt vejr, virus, eller andre globale angreb slår jorden ud. Og menneskeheden er på ingen måde truet, selvom mange enkeltindivider kan dø i en katastrofe. Vi har netop været igennem både SARS-udbrud og militær-terroristangreb, og vi har

Fra Danmark deltog også Nicolas Barbano (foto: Knud Larn)

p.t. en global H1N1-virus på vej ind i sit tredje år. Men det fylder ikke længere nyhederne, verden går videre som om det slet ikke skete. De eneste der holder øje er medicinalindustrien der har fokus på profitmulighederne. Vi fik aldrig et rigtigt rumprogram med rumstationer og kolonier i solsystemet. Der er ikke nok politiske stemmer i at flytte en halv million mennesker til Månens overflade, og den tid er forbi hvor vi kan tvinge nogen derop (udover gennem et økonomisk incitament) – og hvad er lige det glørværdige i 500.000 fattige mennesker på Månen? Hvad flytter dét? Vi fik aldrig rigtige androider, vi har stadig dyrene

omkring os, vi fik aldrig en verdensreligion, eller bare en lille laserpistol. Og de aktuelle skræmmebøger om klimakatastrofer? Hallo, 2 grader på 100 år? Tænk lige 100 år tilbage til 1912 og hvordan verden så ud dengang og så sig med overbevisning at vi ikke overlever det også? Overbefolkningen er endnu et tema som var falsk. Vi har aldrig været flere mennesker, og det er ikke noget problem. Det er ikke mad vi mangler, eller plads, kun fordelingen af goderne der er skæv. Vi er IKKE som i *Soylent Green* nødt til at spise menneskekød, i stedet vasker vi vore biler i drikkevand og putter majs i bilerne som brændstof. Eutanasi-centeret fra så mange science fiction-romaner fik vi heller aldrig brug for. Men ideen lever stadig – fx i filmen *In Time* der netop har kørt i biografene. Vi har på nogle punkter nok fået Big Brother-overvågningen fra 1984. Men det er ikke en dystopi – vi har valgt det frivilligt. Ved at være på nettet, være online, på mobilen, fortælle alle alt om os på Facebook, osv. Ingen science fiction-romanforfatter havde vel kunnet forestille sig at vi frivilligt, aktivt og med begejstring ville stå i kø for at få nye gadgets og apps der kunne overvåge os endnu mere? Og hvem kunne have forudsagt at det lange liv ville gøre os ulykkelige – med pensionsproblemerne forbundet dertil, eller det arabiske forår? Eller at vi ville gå fra demokrati til et *timokrati* hvor pengene er de egentlige bestemmende? Næ, som forudsigelse af fremtiden er science fiction en rigtig slet genre, med meget dårlige resultater!

Så til en overraskelse, en af de dér fanniske indslag som man mindst venter: Jeg blev optaget i inderkernen af den tyske fandom gennem deres særlige fanritual: at drikke Vurguzz! Det skal nok forklares lidt først: Perry Rhodan, det tyske sammenbindende udgivelsesfænomen, debuterede med hæftet *Unternehmen STARDUST*, fra 8 sept 1961. Menneskeheden lander på månen og finder vraget af et

ikke-jordisk rumskib. De er istand til at genbruge noget af teknologien, og handlingen er skudt i gang. Siden dette første hæfte er der udkommet en lille roman om ugen. Uafbrudt. Det aktuelle nummer (nr. 2657!) har stadig Perry Rhodan i hovedrollen. Han er blevet en slags udødelig, han kan slås ihjel, men dør ikke af alderdom. Det er klart at noget så stabilt over flere generationer får en stor påvirkning af de tyske fans. De har alle læst PR på et eller andet tidspunkt. Nogle af dem har arvet hæfterne direkte, andre har fundet dem billigt hos den lokale marskandiser. Modsat hvad man måske skulle tro herhjemme, er PR ikke skrevet for børn og unge, men er skrevet for et voksent publikum. Så når PR drikker en legendarisk alkoholisk drik i hæfterne, kaldet VURGUZZ, bliver denne drik også hurtigt legendarisk i fanmiljøet. De stærke pengekræfter bag ved PR-hæfterne har da også fra tid til anden lanceret små flasker med såkaldt VURGUZZ, især omkring de store Perry Rodan Cons.

VURGUZZ (foto: Kirstin Tanger)

Men de rigtige tyske fans ved godt at dén VURGUZZ ikke er den rigtige! Det hele er nemlig i virkeligheden NASA's skyld! En NASA ansat (i Tyskland) med det i dag absolut legendariske

navn Jesco von Puttkammer udgav i 1957 romanen *Der Unheimliche vom anderen Stern*, og senere i 1959 romanen *Galaxis Ahoi!* Sidstnævnte blev skrevet sammen med Clark Darlton, der to år senere var ophavsmand til Perry Rhodan-fortællingerne. I disse to tidlige tyske fremtidsromaner omtales en stærk alkoholisk drik kaldet Vurguzz. Puttkammer var slet ikke ukendt i tysk fandom, i Waldemar Kümmings centrale tyske fanzine, *Munich Round Up*, skrev han igen mange år det ene mere sjove og skøre indlæg efter det andet. Da Waldemar Kümming på et tidspunkt skulle bruge en stærk drik i en fortælling til MRU, tænkte han på Puttkammers bøger og brugte navnet Vurguzz og tilføjede så at den have 250% alkohol (hvoraf mere end 100% var i hyperrummet). I *Munich Round Up* nr. 8 fra juni 1959 placerede han sågar en annonce for VURGUZZ – drikken der med garanti kaster alle fans omkuld! Denne annonce ville ikke slippe Franz Etl, tandlæge og ivrig bidragsyder til MRU. Etl var formand for de fanniske foreninger VUZ (= Verein Ungeheuerlicher Zahnärzte), KdIU (= Klub der Interstellaren Ungeheuer) og IGSFS (= Interessengemeinschaft Geistesgestörter Science Fiction Schriftsteller) og skrev absolut forrykte fortællinger i MRU (Normalt ville en forfatter forsøge at slå andre MRU-forfattere helte ihjel i den nye historie, og naturligvis genoplive sine egne helte på de mest fantastiske måder. Etl satte sig for at kreere den i sit private tandlægelaboratorium. Til dette tog han ni forskellige stærke drikke, en hel del pebermynte og en hemmelig ingrediens der fik dem der drak den til at sejle gennem lokalet (man gætter på æter). De første rigtige flasker med VURGUZZ (på ca 80%) var skabt. På mange af de tidlige cons blev disse flasker drukket, og da en hel del senere Perry Rhodan-forfattere drak med her, regner man med at der var herfra den blev eksporteret ind i fortællerammen. I 1959 skrev

Clark Darlton romanen *Wanderer zwischen drei Ewigkeiten* (Hæfteromanen *Terra Extra*, nr 144), og der nævnes Vurguzz som en af udsækkningerne på baren “Zu den dreieinhalb Planeten”. Her beskrives den som en stærk Venus-snaps der brænder i maven og slår selv den stærkeste mand om. I de senere PR-romaner er drikkens fiktive ophav herfra blevet ændret så Perry Rhodan fans i dag ‘ved’ at den fremstilles af en ekstrakt af Vurgafrugten, der kun gror på Vurgaplaneten. I PR-universet er Vurguzz grøn, og på hele 160% (hvoraf de 60% er i hyperrummet). Senest på Perry Rhodan-verdenskongressen havde forlaget bag fremstillet en serie små

flasker (5 cl) i medium styrke. Der er naturligvis ærgrelse i tysk fandom miljø at PR forlagene har taget patent på navnet, men det ændrer ikke på at de originale Etl-flasker stadig findes (dem på 250%), og altså benyttes til at indvi nye fans i miljøet. Selve smagen er faktisk ubeskrivelig. Hverken behagelig eller ubehagelig. Grønt, tyktflydende, likøragtigt, stærkt. Begynder blidt på tungen, men slår langsomt og langvarigt igennem i maven. Og den har virkelig en øjeblikkelig destabiliserende effekt!

Efter denne megen moro var det tid til at Eckhard D. Markwitz skulle præsentere Das Project Confact. Endnu et sent aftenindslag, og endnu til den

fanniske side. Confact begyndte som en stencilmaskine, senere blev den til en skrivemaskine, og i vore dage er den selvfølgelig en computer. Den står blot frit fremme til benyttelse på diverse cons. Meningen er at en fan kan sætte sig ned og skrive lige hvad der falder ham/hende ind om con'en, om andre fans, om sig selv, etc. Når et ark er fyldt trykkes dette nummer – helt uredigeret – i en lille antal eksemplarer der passer til antallet af interesserede congæster. Igennem de sidste mange år er det lykkedes for Eckhard D. Markwitz at udgive over 100 numre af ConFact. Derved tegnes der et fint billede af dels de cons der har været afholdt, og dels de fans der har besøgt disse cons (og hvad der har optaget debatterne dér). Et lidt unikt statusdokument over fandom. ConFact er ikke begrænset til tysk fandom, også Eastercons, Eurocons, og Worldcons har Eckhard D. Markwitz besøgt med sin skrivemaskine. I dag er det nemmere, der står en computer og en printer og så snart arket er fyldt trykkes den aktuelle udgave. For sjov skyld er computeren sat op som en skrivemaskine med kling-lyd for enden af hver linje osv. Under denne con var skrivelysten stor, og der kom hele fire numre (dvs 8 ark) ud af printeren inden con'en lukkede. I anerkendelse af det gode fandom-portræt disse live-optagelser giver, besluttede forsamlingen at udgive alle de hidtidige numre af ConFact i jubilæumsåret 2015 (SFCDs 60-års jubilæum som forening). Frem til da vil man forsøge at få alle navnene på plads (nogle har skrevet øgenavne, andre kun fornavne), og finde billedmateriale fra de mange cons. Det kan godt gå hen og blive en både omfangsrig og yderst interessant fanhistorisk udgivelse.

Dermed endte det officielle program på dag 1, og vi endte i natbaren, ca. 25 af os, drak den lokale øl den halve nat og diskuterede livligt alle dagens input.

(fortsættes...)

SILUSPRA - EN FABEL -

Af Peter Ravn
Rasmussen

Peter Ravn Rasmussen har været fan af science fiction og fantasy i mange år og debuterede som ganske ung med novellen "Vennerne" i antologien Elverhøj Retur (1982). I 2012 var Peter på det vindende hold i Danmarks mesterskabet i quiz.

Som tvillingsøstre lå byerne Sarambanipore og Meludamma på hver sin side af det snævre Wadaristræde. Ifølge legender var de to byer blevet grundlagt af hver sin gudinde, og man sagde at de to gudinder var søstre og hinandens dødelige fjender. Kun ganske få af de mest lærde folk i byerne anede at de to gudinder, i de ældste kilder, blot var to forskellige navne for den samme guddom.

Hvorom alting var, så havde Sarambanipore og Meludamma gennem mange århundreder været i krig med hinanden. Det var dog en sært ritualiseret og nærmest skødesløs form for krig.

Hvert forår, når silusprablomsterne stod i knop, sejlede små flåder af både ud fra de to byer, fyldt med dette års høst af raske og friske unge mænd. Flåderne mødtes i midten af strædet, og der udkæmpede de et næsten ublodigt slag. Bevæbnet med lange pæle forsøgte man at skubbe hinanden i vandet. Alle der faldt i blev regnet for døde og drog bort for at opholde sig i den anden by som slave i et år. Efter slaget blev der sunget og drukket sejsrdrikke i begge byer.

Slaverne behandledes normalt ganske godt, og de vendte hjem igen efter året var omme. Somme tider havde de nye hustruer med sig hjem fra deres midlertidige ophold hinsides strædet.

Århundrederne gik, og hvert år blomstrede silusprablomsterne for en ny høst af slaver, som blev budt velkommen fra søsterbyerne på den anden side af vandene. I generationer fortsatte denne underlige krig, uden andre blodsudgydelser end lejlighedsvis uheld.

Et år skete det imidlertid, at en ung mand fra Sarambanipore vendte hjem fra sit slaveri med et bittert sind. Hans midlertidige herre havde været en grov og brutal mand, og den unge mand havde fået en hård behandling som slave. Nu, hjemvendt til sin egen by, talte den unge mand tit om byen hinsides strædet. Hans ord dryppede med gift og fik an-

dre til at huske små såvel som store uretfærdigheder, de havde oplevet i deres egen tid som slaver. Gradvis spredte hadet til Meludamma sig blandt folket.

Næste forår, i det sædvanlige søslag, kæmpede den Sarambaniporeanske ungdom med usædvanlig beslutsomhed, og det kom dertil at flere unge mænd fra Meludamma druknede. De to parter drog hjem uden den sædvanlige festivitas, og vreden voksede. Blot seks år senere var stemningen blevet så forværret, at deltagerne ikke længere var bevæbnede med lange stave, men med lanser og entrehager. Blod farvede strædets vand.

Tredive år senere beskød begge byer hinanden hen over strædet med langtrækkende kanoner. Kort efter, i noget der lignede en samtidig beslutning, foretog begge byer et angreb med granater fyldt med giftgas. Utallige tusinder døde, da giftskyerne drev gennem byernes gader.

De få overlevende flygtede og efterlod byerne som øde mausoleer. Skønt der var sket mange skader ved bombardementerne, og skønt de engang så smukke marmorbygninger var misfarvet af kemikalierne fra giftbomberne, var byerne stadig smukke.

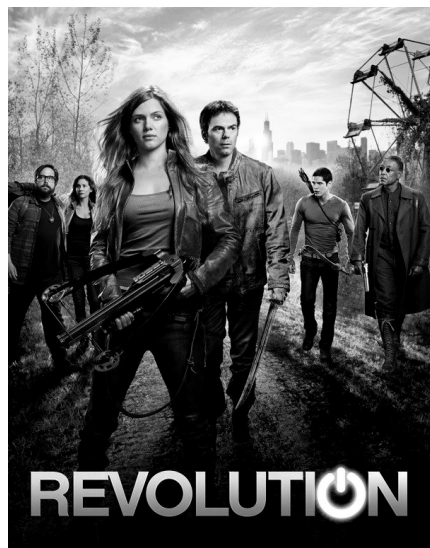
Og på begge sider af Wadaristrædet blomstrede silusprablomsterne om foråret, skønt der ikke var nogen til at se dem.

POST-APOKALYPSEN PÅ AMERIKANSK TV

Af Niels Gjerløff

Denne artikel er en bearbejdning af en artikel i webmagasinet SF-Scope af Sarah Stegall og en artikel i webmagasinet Salon af Samuel Sattin.

Vi er fascineret af nedbrydningen af den gamle orden og fremkomsten af nye. Det er specielt i USA's DNA: De første europæiske kolonister flyttede fra et højdepunkt af, hvad den nuværende teknologi var i deres hjemkultur, til en verden, hvor denne teknologi ikke længere var let tilgængelig. De gik fra en travl verden fuld af travle populationer til tomme og sine steder uindbydende landskaber, hvor faren lurede hvor man end vendte sig. De, der overlevede overgangen, lærte at leve med trange kår, lærte at leve med deres kløgt, og lærte at tilpasse sig. Deres efterkommere kan leve mere komfortable liv, men eventyret og udfordringen er stadig en del af deres kulturarv, uanset om deres forfædre trodsede nordatlantiske storme i 1609 eller grænsepatruljer sidste år.

Man kan altså sige at det nuværende USA er bygget på ideen om risici og konstante forandringer som et grundlæggende livsvilkår. Dette i modsætning til mange andre kulturer – ingen nævnt, ingen glemt – der er betydeligt mere præget af stilstand og en opfordring til assimilation af det bestående.

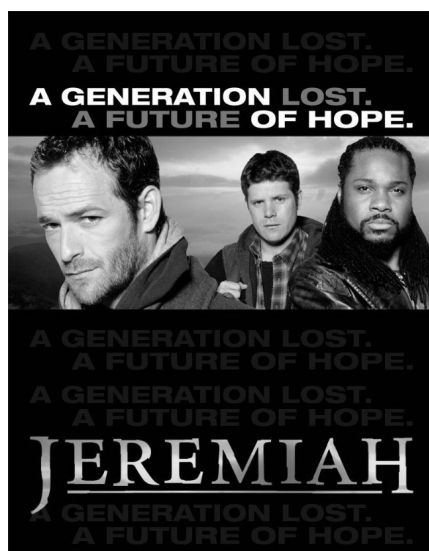
For nylig har krige og økonomisk depression mindet os om, at selv her i den 'Gyldne Tidsalder', kan det vi tænker på som 'et normalt liv' forsvinde i løbet af et øjeblik. Det er derfor ikke en overraskelse at meget amerikansk tv-underholdning igen og igen genskaber variationer af disse udfordringer og sejre. I årtier af fjernsynets barndom var de pionerer der viste os den amerikanske erfaring cowboys, nybyggere og sheriffer. Det vilde vesten var den seneste oplevelse af forsøg og triumf i vores kollektive hukommelse. I dag findes den utopiske og dystopiske vision i science fiction eller fantasy.

Efteråret 2012 bragte os et nyt tv-eksperiment i social kollaps. *Revolution* er den seneste ekspedition ind i dystopiens landskab. Naturligvis baserer den sin appel på *The Hunger Games* af Suzan-

ne Collins, dens armbrøst-svingende kvindelige hovedrolle, der tydeligt afspejler Katniss fra disse romaner (og film). Den højteknologiske verden, vi kender, ender før rulleteksterne i *Revolutions* åbning, i et dramatisk billede af mørke der, oversvømmer Nord- og Sydamerika, da verdens elnet svigter. Femten år senere er USA nedsunket i kaos og kampen for overlevelse, hvor vores heltemodige centrale familie har sat rødder i en mindre bebyggelse i det centrale Illinois. "Charlie" Matheson (Tracy Spiridakos, *Being Human*) er en tiltalende heltinde, ilter nok til at jage med bue og pil, men blød nok til at græde, når hun er vred eller ked af det. En milits kommer forbi for at fange hendes far, Ben Matheson (Tim Guinee, *The Odd Life of Timothy Green*) som måske eller måske ikke ved hvad der forårsagede det store Blackout. Efter en voldelig scene er Ben dræbt, og hans familie er splittet og spredt til alle sider. (Flere tv-serie-klicheer bliver brugt her i denne afgørende scene, der bl. a. involverer en sort mand der gør en hvid dreng til slave.)

De resterende minutter af det første afsnit følger de normale krav om en eventyrjagt; heltinden og hendes følge er adskilt fra deres tilholdssted og møder fare, forræderi og mulige allierede i deres jagt på faderen, og til sidst allierer de sig med Bens bror Miles (Billy Burke, *The Twilight Saga*), en kriger, der måske også ved, hvad der forårsagede det store Blackout. Miles indvilliger modstræbende i at deltage i eftersøgningen af sin bror. Vi er nu sat op med kernen af et drama: en familie forsøger at redde et familiemedlem. Det er omtrent lige så grundlæggende og fundamentalt et drama, som man kan få, og det er effektivt på trods af – eller måske på grund af – sin alder og fortrolighed.

Ideen om overlevelse i en post-apokalyptisk verden har været et mindre, men stabilt tema i flere år i kommercielt tv. Rædslen for

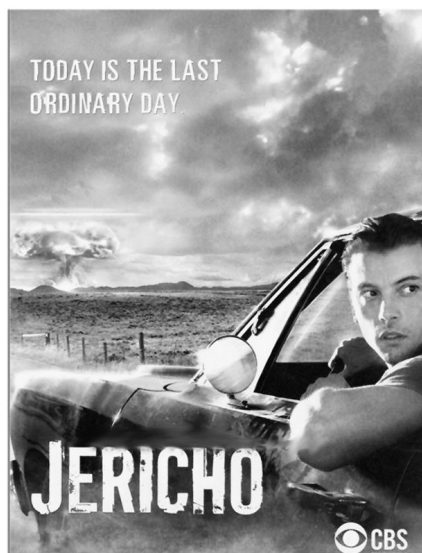

at menneskeheden uværgerligt vil ødelægge sig selv, er en erkendelse hos flere og flere, så disse serier tjener både som advarsler og måske opbyggelig undervisning. For få år siden viste, James Camerons *Dark Angel* (2000-2002) os en verden, hvor terrorister har skabt en elektromagnetisk puls (EMP), der slukker den teknologiske verden, som vi kender den.

Den glimrende *Jeremiah* (2002-2004), skrevet af den fra *Babylon 5* så kendte J. Michael Straczynski, brugte en verdensomspændende pest, der dræbte alle mennesker over den kønsmodne alder, hvilket reducerer menneskeheden til en primitiv kamp for overlevelse, hvor dem der overlever, skal beslutte om de bare skal leve af efterladenskaberne fra den gamle verden eller prøve at starte på en frisk. Selvom den påstås at være baseret på tegneserien af Hermann, så er der mildt sagt lavet meget om på originalen, uden at det dog gør det store. Faktisk er det en af de få serier, der når op på samme højder som den britiske serie *Survivor* af Terry Nation, med afsnit der tager decideret moralske og eksistentialistiske emner op til debat.

Jericho (2006-2008) fandt sted i en post-nuklear fremtid, men brugte det desværre ikke til andet end banal sæbeopera. *Terminator: The Sarah Connor Chronicles* (2008-2009) handler jo som udgangspunkt om at undgå post-apokalypsen, men der er stadig flere afsnit der givet et

interessant indblik i den fremtid som vores skurke og helte er kommet fra, og det afsluttende afsnit pegede direkte på en serie, der kun ville foregå i denne fremtid. Det var der så ikke råd til alligevel. *Dollhouse* (2009-2010) sluttede begge sine to sæsoner med episoder, der var placeret i en ødelagt fremtid der mindede stærkt om *Mad Max*. *The Walking Dead* (2010-) bruger en zombie-pest til at kaste sine karakterer ud i katastrofen og er også fyldt med eksistentialistiske spørgsmål om liv og død. *Terra Nova* (2011) kørte en variant af det mørke fremtids tema ved at sende sine hovedpersoner fra en dysfunktionel fremtid tilbage til en alternativ fortid, hvor højteknologi blev

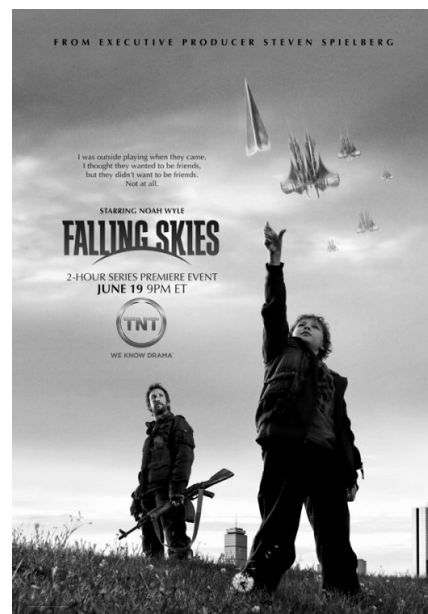

brugt til at konfrontere en primitiv verden. Det normale er dog, at den grumme verden, hvor scenerne i de post-apokalyptiske dramaer udspiller sig, er en post-teknologisk verden. En anden nuværende version i denne kategori er TNT's *Falling Skies* (2011-), som bruger en alien invasion som forklaring på verdens sammenbrud. I alle disse historier, herunder *Revolution*, er baggrunden den samme: tabet af en gylden fortid, hvor livet var mere komfortabelt, sikkert og forudsigeligt.

Denne type af historier passer dog sjældent til behovene i kommercielt tv. Historisk set har kulturer der har flyttet sig til nye områder, mistet meget af den gamle kultur og i stedet opbyg-

get en ny og mere fremgangsrig kultur. En episodisk serie afhænger af én udfordring der efterfølges af nye udfordringer. Hvis *Falling Skies* finder en måde at besejre rumvæsnerne på, eller *Revolution* finder en måde at få lys over land og by igen, vil intensiteten af dramaet og interessen fra publikum styrtdykke. Det er en af grundene til at den gamle serie *Wagon Train* var i luften i ni år – man nåede faktisk aldrig til Californien; at nå seriens erklærede mål ville være et antiklimaks. Vi er langt mere interesseret i at se hvordan folk kæmper for at tilpasse sig nye måder at leve på, finder måder at duplikere eller kompensere for tabt teknologi, og frem for alt elsker vi at se dem møde det uforudsigelige. Ingen kunne have forudset at den europæiske model med et statsligt overherredømme, der bygger på mangel på jord, fuldstændig ville svigte i den nye verden hvor utilfredse bosættere simpelthen kunne pakke sammen og flytte hen i den næste øde dal. Ændrede værdier førte til fremkomsten af et demokrati, som trods nogle bånd til den gamle græske model, virkelig var en ny social konstruktion. Den amerikanske uafhængighedserklæring og forfatning var virkelig nyskabelser.

Kommercielt fjernsyn trives desværre på det velkendte, så de færreste af de tv-shows, der beskæftiger sig med dystopi, forsø-

ger seriøst at løse alvorlige problemer med knaphed eller kulturtab. I *Revolution* er befolkningen gået tilbage til at bruge forladere og sværd, tilsyneladende fordi elektricitet ikke længere fungerer. Producenterne synes at mene, at det at miste elektricitet ville føre det amerikanske samfund tilbage til det 17. århundrede – kampene i pilot-afsnittet udføres hovedsageligt med armbrøster, bue og pil, forladere, og sværd. Dette er latterligt, da patronen blev opfundet længe før udbredt anvendelse af elektricitet. Vi bør se et samfund svarende til det vilde vesten, ikke 1600-tallet, men der har vi jo lissom været før... Der er masser af mennesker der går omkring i dag, der kan lave kugler, patroner og bygge skydevåben, og der er ingen grund til at opfinde hjulet igen. Bare fordi ammunition ikke kan være fabriksfremstillet længere, betyder ikke, at det vil være umuligt at gøre det. Den virkelige amerikanske revolution blev udkæmpet med musketter, og soldaterne støbte deres egne blykugler.

En serie som *Falling Skies* håndterer tabet af historien lidt bedre, måske fordi dens hovedperson, Tom Mason (Noah Wyle, *E.R.* og *Librarian*-filmene) er en historielærer, der i det mindste kan huske nogle af disse lektioner. Han er ikke smart nok til at afholde sine tropper fra at spille ammunition i et alarmerende

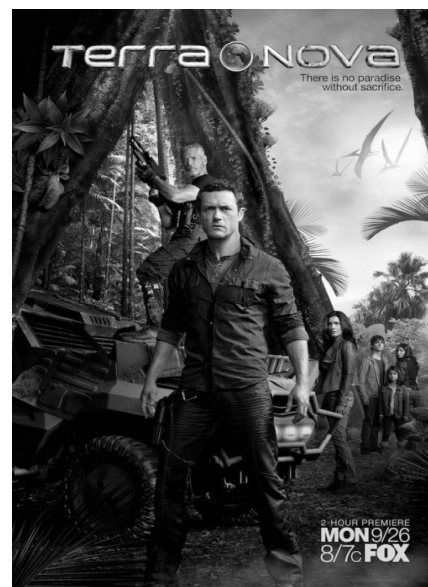
tempo, men han ved i det mindste hvilke sociale strukturer der vil virke rimeligt i det lange løb og hvilke der ikke vil. Han støtter militær autoritet når det er hensigtsmæssigt, og demokrati når det er hensigtsmæssigt. *Terra Nova*, som efter min mening slog fejl pga. en misforstået målgruppeanalyse, gjorde et svagt forsøg på at indføre politisk konflikt mellem en autoritær diktator og en betjent, men disse to typer er alt for meget på samme side, så de er elendige antagonister. Alt for ofte er producenterne så forvirrede, at de ikke aner, hvordan man rent faktisk kan skildre, hvordan et teknologisk samfund kan klare sig, når tæppet er blevet revet væk under det. Ofte falder de tilbage på sæbeopera-klicheer for at engagere seeren. En ellers spændende forudsætning bliver til pladder og taber seere i millionvis. Tv-serien *Lost*, der oprindeligt også havde træk fra serier om tabt teknologi, ændrede karakter, da de fik åbnet lugen, og kampen for at få det daglige brød blev en biting. Den fik så nogle andre kvaliteter til gengæld, men var definitivt ikke længere hjemmehørende i denne genre.

Dystopier fungerer også som kommentar til aktuelle emner, fra George Orwells *1984* til Cormac McCarthy's *The Road*, som begge er blevet gjort til store film. Læsere (og seere) lader sig sjældent narre af camouflage og genkender kontroversielle temaer. Kommercielt fjernsyn som i USA er stadig meget afhængig af reklame og statslig lovgivning (FCC kontrollerer en del af indholdet) og undgår kontroverser, og så bliver vi ofte efterladt med en fremtidig fortælling, hvor det meste energi er brugt på at finde ud af, hvem der sover med hvem. *Revolution* og *Falling Skies* er begge på vej i denne retning, men begge forsøger endnu at diskutere politiske spørgsmål (diktatur, militær undtagelsestilstand). *Falling Skies* har endda fokuseret på udviklingen af ny teknologi (de alien-sprængende kugler), i stedet for grave den gamle op igen. Som sådan er det

mere i den amerikanske tradition hvor man laver noget nyt, end *Revolution*, der efter en episode kun viser os et eftersøgnings-og-redningsaktions scenarie med armbrøster (høj-vedligeholdelses-våben lavet med kulfiber-materialer) krydset med et krimimysterium. Med mindre ambitionen for en serie er at vende tilbage til det bestående, er det noget ligegyldigt hvem der slukkede lyset og hvorfor. Vi har lyst til at se noget nyt, ikke en tilbagevenden til fortiden. Vi har lyst til at se menneskets opfindsomhed testet, ikke en skattejagt blandt ruinerne.

Det er da også typisk, at de mere udfordrende serier (eksempler i denne genre: *The Walking Dead*, *Jeremiah*) produceres til kabel-tv kanalerne, hvor man ikke er så afhængige af seertal, reklamer og lovgivning.

Syndefaldsscenerierne sender tankerne tilbage, ikke bare til vores tidligste litteratur (Biblen, hybris, nemesis, etc.), men til en universel menneskelig oplevelse: fødslen. Vi forlader et sted, hvor vi er sikre og alle behov er opfyldt, og bliver kastet ind i en barsk og kompromisløs verden. Alle mennesker må imødegå dette, på den ene eller den anden måde, og dystopiske fremtidshistorier kan være en eksternaliseret version af denne oplevelse. Lad os håbe at fremtiden er fyldt med nye udfordrende serier om den fagre nye verden og kampen for at rumme den.

FREMMED VERDEN

Af Kenneth Krabat

Kenneth Krabat er en dansk forfatter og digter. Han debuterede på tryk som digter i tidsskriftet Hvedekorn i 1985, og senere i bogform med digtsamlingen ...Naiv? Sagde det nøgne barn (1987). Siden er der kommet ti flere digtsamlinger. Kenneth blev 1996 blandt de første danske forfattere, som begyndte også at udgive på nettet og i ebog. Han har blandt andet haft science fiction-noveller udgivet i de fleste bind af Science Fiction Cirkelns antologiserie Lige under overfladen. Dette er Kenneths første bidrag til Himmelskibet.

Jeg vil fortælle en historie, der foregår i en virkelighed, hvor naturlove ikke findes, før den menneskelige logik og rationale baseret på observationer forudsiger, at de findes, og derefter finder dem.

Jamen, sådan er det jo allerede.

Jo, men her er det muligt at få ting til at ske ved blot at være i stand til at forestille dem stærkt nok. Mennesker, der er forestillingsstærke, kan skabe hvad som helst, inklusiv "nye naturlove", nye forklaringsmodeller, nye paradigmer.

Jamen, det er jo sådan, det er i virkeligheden.

Jaja, men i denne verden kan man rejse i tid, frem og tilbage, og skabe paralleluniverser, og ophæve tyngdekraften og ankomme hurtigere end det er muligt for lyset at bevæge sig, afskaffe krig og ufred og lade være med at afskaffe krig og ufred, selv stillet over for total udryddelse.

Jamen, verden findes jo, når den fortælles frem.

Nej, for kærlighed i denne verden er noget, man må opfinde hele tiden. Kærligheden er ikke noget, der bare fortsætter med at være der, når den én gang er følt.

Jamen, det ér jo vores virkelighed.

Men så følelser i det hele taget – i min historie opdages der så mange følelser, at der konstant bliver navngivet nye. De får navne efter deres opfindere – følelsen salt-sukker-lime-og-et-dryp-benzen hedder f.eks. "roschet", "det er vildt roschet derude i dag", som betyder noget i stil med "det er som jeg forventede, totalt perfekt, og så er et eller andet samtidig vildt disharmonisk", efter Hans Rosche, der navngav den.

Ok, det er så ikke noget, jeg kender til.

Der ser du. Det er en fremmed verden! Det er dén, jeg vil skrive om.

VIL DU VÆRE MED TIL ET NORDISK SAMARBEJDE?

Nordisk Fan Fond er et projekt som kører i flere nordiske lande. Det går ud på at udveksle fans mellem de nordiske science fiction / fantasy festivaller / conventions. Hvert år vælger hvert land en repræsentant for sit land og sender vedkommende til en con i et af de andre lande. I 2012 sendte for eksempel både Sverige og Finland deres årlige NoFF til vores Fantasticon. I Danmark har vi blandt andet sendt fans til Norge og Sverige. Da den måde det hidtil har kørt på i Danmark ikke var optimal, besluttede vi (undertegnede samt Knud Larn og Jeppe Larsen) at prøve at relancere NoFF i Danmark. Forskellen er blandt andet at administrationen af ordningen køres af nogle faste personer, der til gengæld bestemmer hvor man sender folk hen. Hvem der sendes afgøres demokratisk. Tidligere var opfattelsen at NoFF var en ordning for mindrebemidlede fans. Det er ikke meningen. Man får ganske vist et beløb til at dække udgifter, men det gør velhavende fans og forfattere, der er æresgæster, jo også. Hvis du vil hjælpe til, så nominer en fan du tror vil være god til at styrke det nordiske samarbejde og doner nogle penge. Se mere på hjemmesiden sf-fan.dk.

Flemming R.P. Rasch

ANMELDELSER

I dette nummer:

Film og tv-serier:

- Life of Pi
- Continuum, sæson 1
- Caprica
- Hobbitten: en uventet rejse
- Livid
- Ægte mennesker, sæson 1
- Star Trek: The Next Generation, sæson 1
- Defying Gravity
- Virtuality
- Dværgtrollens hævn
- Night of the Living Dead 3D
- Amityville – Huset som gud glemte 3D
- Terra Nova
- Jericho

Bøger og magasiner

- The Drowning Girl
- George R.R. Martin: Sandkonger
- Palle Juul Holm: Den virkelige tåre i det fiktive bæger
- Jonna Wennerstrøm Nielsen: Gysets Mestre
- Lars Ahn Pedersen: Månebase Rødhætte
- A. Silvestri: Faderens sønner og andre SF-noveller
- A. Silvestri: Optisk Bedrag
- Nikolaj Højberg: Anton Salems Dukkehus
- Gudrun Østergaard: Tidsfordærv og andre SF-noveller
- Asimov's Science Fiction
- Teddy Vork: Ex
- Pierre Robert: Kolonien
- Christian Reslow: Kimæren
- Karl Schroeder: Pirate Sun og The Sunless Countries

www.fantastik.dk/anmeldelser

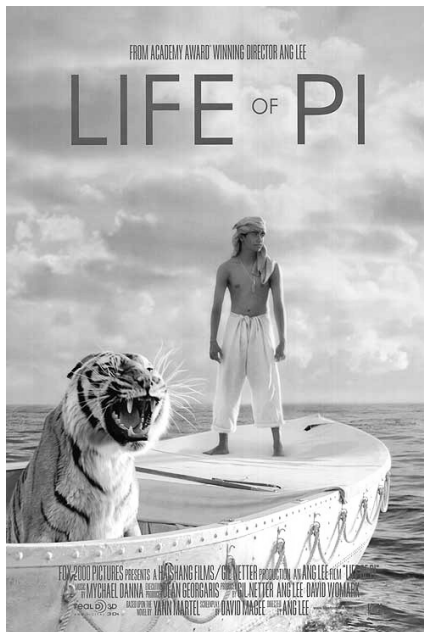
himmelskibet.dk/anmelderblog

Life of Pi

Film, USA/Kina 2012, 127 min.

Instr.: Ang Lee

Medv.: Suraj Sharma, Irrfan Khan, Adil Hussain, Rafe Spall, m.fl.

Life of Pi er endnu en usædvanlig og original film fra Ang Lees hånd, baseret på en roman af Yann Martel. Den tilhører en af de få fantastiske genrer som er anerkendt af mainstream-publikum og -kritikere, fordi den for det meste (og også her) befinder sig på et meget højt litterært niveau: magisk realisme. I denne genre, som især Salman Rushdies værker er eksponent for, gør man virkeligheden hyperintens ved at indgyde hverdagsartefakter med en kulørt symbolik og metaforik som får dem til at fremstå som larger-than-life; som magiske. I *Life of Pi* følger vi den unge indiske mand Piscine Patel, som i sin barndom drilles med sit franske navn (der lyder stort set ligesom 'pissing'), indtil han beslutter at blive et omvandrende leksikon hvad angår tallet pi, så folk i stedet vil huske ham som 'Pi'. Hans forældre driver en zoologisk have, og da familien kommer i økonomiske problemer, beslutter de at sælge de fleste af dyrene til en amerikansk zoo. Pi og hans familie tager med dyrene i skib over stillehavet, men skibet går ned under en

storm, og Pi ender på en redningsbåd sammen med nogle af dyrene, inklusive en sulten tiger, som snart får has på de andre dyr. Pi må nu bruge al sin snilde til at hjælpe tigreren og sig selv med at overleve, uden at blive spist. Længe sejler de rundt på stillehavet, og møder alle de ting som man kender fra bl.a. Jules Vernes romaner: flyvefisk, flydende øer, etc.

Man fristes meget hurtigt til at begynde at tolke symbolikken i det, man ser; er tigreren f.eks. et udtryk for den indiske folkesjæl eller identitet som Pi har med på slæb og desperat forsøger at holde i live? Well, en af de innovative ting ved filmen er at den faktisk selv begynder at svare på sådanne spørgsmål. Rammefortællingen består nemlig i at en journalist får fortalt den aldrende Pis historie, og den ender med et åbenbarende twist som tilføjer historien en kraftig yderligere dimension af symbolsk analogi. Hvis nogle af begivenhederne i det først præsenterede plot virkede anstrengte og ad hoc-agtige, så får man serveret en aha-oplevelse der forklarer hvorfor!

Life of Pi er utvivlsomt en af årets bedste film i det hele taget; den er præget af utrolig flotte sekvenser (f.eks. en hval der springer op over overfladen midt i et hav af fluorescerende morildplankton), og så er den også i 3D, just for the hell of it. Den bruger sine teknologiske værktøjer fuldt ud; alle dyrene er nemlig lavet med ultra-realistisk computer-animation, og det ser så brandgodt ud at man faktisk ikke tænker over det; det virker ægte. Ang Lee har instrueret endnu et mesterværk af en film.

Karakter: 9 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

Continuum – Sæson 1

Tv-serie, 10 episoder

Canada 2012

Medv.: Rachel Nichols, Erik Knudsen, m.fl.

Der er for mig ingen tvivl om at den canadiske sci-fi tv-serie

Continuum er det bedste der er sket på sci-fi tv-fronten i 2012. Det var der heldigvis også en del andre der syntes, og vi kan derfor se frem til endnu en sæson af denne excellente serie i 2013. Historien starter i et mere eller mindre dystopisk/totalitært 2077 hvor en terroristgruppe er ved at blive dømt for deres forbrydelser. På mystisk vis sendes terroristgruppen pludselig tilbage i tiden til år 2012, sammen med én af de politifolk der bevogtede dem, Kiera Cameron. I nutiden går terroristgruppen straks i gang med en storstilet plan som skal lave om på fremtiden, og det er op til den strandede Kiera at prøve at stoppe dem – altimens hun længes efter at komme tilbage til fremtiden, hvor hun har en lille søn. Kieras eneste våben er sin 'smart suit'; hendes politiuniform som er spækket med avanceret computerudstyr. Den blev dog beskadiget af tidsrejseren, og der går nogle afsnit før den kommer op at køre på fuld kraft. Kiera har dog en microchip i hovedet som i 2077 var koblet til en ny form for hyper-avanceret internet, og i 2012 får hun via denne chip kontakt til det unge computer-geni som i sin tid skabte dette nye internet og blev fremtidens Bill Gates. Han er kun en teenager i 2012, men har allerede bygget sig et avanceret computerhovedkvarter i sine forældres lade.

Seriens kunstgreb er at seeren ikke ved hvem der egentlig er the good guys og the bad guys. Er Kieras fremtid virkelig et dystopia, og er terroristerne således de virkelige helte og frihedskæmpere? Eller skal vi tage det for pålydende at terroristerne er hensynsløse voldsmænd, mens Kiera kæmper for civiliserede værdier, sådan som serien

hovedsageligt fremstiller det? Jeg håber og tror på at serien vil overraske os med nye og uventede twists, herunder hvem der i virkeligheden står bag tidsrejseren og hvad de har i sinde at opnå med den. Som med mange andre tidsrejsehistorier udmønter det sig sikkert i en konflikt mellem to sammensværgelser: dem der vil sikre at den kendte fremtid kommer til at ske, og dem som hellere vil lave om på den. Men spørgsmålet står stadig tilbage: hvem har retten på deres side?

Alt i alt en spændende og vel-lavet serie, med den billedskønne Rachel Nichols i hovedrollen som Kiera Cameron. Seriens kvalitet vil i sidste ende komme an på hvor gode de senere twists bliver, men indtil videre er serien i hvert fald særdeles lovende.

Karakter: 8 stjerner ud af 10.

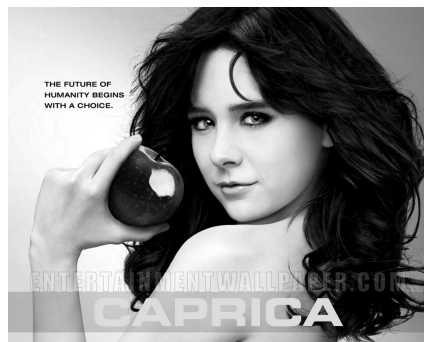
Tue Sørensen

Caprica

Tv-serie, 18 episoder

USA/Canada 2009-2010

Medv.: Eric Stoltz, Esai Morales, Alessandra Torresani, Magda Apanowicz, Polly Walker, m.fl.

Den nye version af tv-serien *Battlestar Galactica* udkom i fire sæsoner, men rent seertalsmæssigt var den en tilstrækkelig stor succes til at den godt kunne have fortsat. Producenterne valgte at "stoppe mens legen var god", og det var nok meget godt, eftersom fjerde sæson var skuffende for en hel del af fans'ene, undertegnede indbefattet. De valgte i stedet at producere en spin-off serie, *Caprica*, som foregår omkring 50 år før hovedserien og skulle skildre baggrunden

for, og forhistorien til, den krig mellem Cylon'erne og menneskene som *Battlestar Galactica* begynder med. *Caprica* blev ingen stor success og varede kun én sæson (18 afsnit). Den fik selvsagt ikke fortalt hele forhistorien, og serien var lidt længe om at komme op i omdrejninger, men den endte overraskende nok (i hvert fald for mig) med at være rigtig god.

Serien omhandler den første skabelse af kunstig intelligens i dette rumsamfund (*Caprica* er hovedplaneten i en civilisation der tæller 12 koloni-planeter; man har glemt hvor menneskene oprindeligt kom fra). Daniel Graystone er et teknisk og finansielt geni som har opbygget en stor Microsoft-lignende virksomhed. Det viser sig at hans rebelske teenage-datter, Zoe (spillet af smukke Alessandra Torresani), er endnu mere genial, og det lykkes hende at lave en fungerende digital kopi af sin egen bevidsthed – lige inden hun bliver slået ihjel i et terroristan-greb. Kopien render rundt i en virtuel verden i et stykke tid, men ender med at blive overført til en mekanisk Cylon-krop. I mellemtiden er der masser af forviklinger i gang; Daniel Graystone forsøger at fange den kunstige intelligens-udgave af sin datter og prøver også på selv at udvikle en anden AI, med begrænset succes. Vi følger også den religiøse monoteist-gruppe som stod bag terrorangrebet, og som ønsker at lave samfundet om. Bl.a. konstruerer de et virtuelt himmerige til deres martyrer...

Historien starter lidt trægt, men man bliver mere og mere fanget af personerne og deres dramatiske udvikling (især Zoes skolekammerat, Lacy Rand, imponerende spillet af Magda Apanowicz). Da først serien er kommet ordentligt i gang, begynder det at gå stærkt, måske fordi producenterne godt vidste hvilken vej vinden blæste og indså at der nok ikke blev nogen sæson 2. De sidste to-tre afsnit er i særklasse imponerende, og serien formår faktisk at få afrundet

historien på effektivt tilfredsstillende vis, så man kun i ganske mild grad sidder tilbage med følelsen af en afbrudt serie som burde havde fortsat i et par sæsoner mere. Personerne i historien, delvist bestående af adskillige stærke kvinderoller, er til sidst blevet så levende for seeren at man ender med at have lyst til straks at starte forfra. En overraskende sej serie, som jeg klart skal have set igen. Eneste kritikpunkt er at samfundet og dets design (biler, huse, møbler, tøj, etc.) generelt forekommer alt, alt for 'jordisk' i forhold til at det jo skal forestille at foregå på en anden planet i en anden tid. Selvfølgelig handler det om et begrænset budget på miljøbeskrivelsen, men jeg synes nu at de godt kunne have lavet tingene lidt mere anderledes. Nogle lidt mere fremmedartede og eksotiske omgivelser ville have fået serien til at virke en hel del mere gennemført og sci-fi-agtig.

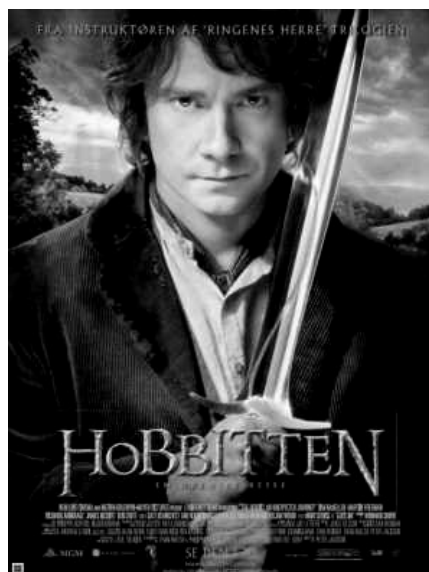
Karakter: 8 stjerner ud af 10.
Tue Sørensen

Hobbitten: En uventet rejse

Film, 2012, 169 minutter.

Instr.: Peter Jackson

Medv.: Martin Freeman, Ian McKellen, Richard Armitage, Sylvester McCoy, m.fl.

Hobbitten er en ny film i Ringenes Herre-universitet. Det er før-

ste del ud af tre i en serie. J.R.R. Tolkien skrev historien i 1937.

Bogen er skrevet som en børnebog. På en måde er det lidt den samme historie som *Ringenes Herre*. Der er denne kristne moral med at der er sket noget fordærv som man vil prøve at rette op på. Det er lidt som dansen omkring guldkalven. Her er guldkalven bjerget Erebor, hvor dværgene har gravet for dybt igen ligesom i Moria. De har haft for mange skatte og dermed tiltrækket en drage som hedder Smaug.

Det er en historie om en rejse. Der er en troldmand Gandalf som starter et 'fellowship' ligesom i *Ringenes Herre*, denne gang med en håndfuld dværge. Jeg kommer til at tænke på *Fight Club*, hvor hovedpersonen boede i en fin stor lejlighed, men er nødt til at komme ud af den for at få et liv. På samme måde må hobbitten ud af sit hobbithul for at opleve noget og for at udvikle sig. Man kan fornemme at *Hobbitten* kommer lidt af at Tolkien skulle i krig i 1. Verdenskrig og at det var svært at samle mod til sig, både for ham og ligeledes for hobbitten. Den afspejler dette.

Det er lidt mærkeligt i historien at Gandalf bare sådan uden grund, har valgt netop hobbitten Bilbo i sit selskab, men sådan er bogen også.

Der er også nogen sjove øjeblikke i filmen hvor hobbitten snyder Gollum, et underjordisk væsen. Gollum er utroligt glad for sin ring. Så laver de en gættekonkurrence med gåder. Jeg var lige ved at dø af grin. Gollum skal gætte hvad hobbitten har i sin lomme, og det kan han ikke. Så opdager han at han mangler ringen. Han siger så "What have it got in its filthy little pocket-tes?"

I filmen er der tilføjet en hel del ekstramateriale i forhold til bogen. Der er også en historie om en troldmand som er 'watcher' i den østlige del af riget. Denne historie skulle komme fra de ældre sagn.

Alt i alt følte jeg mig underholdt i biografen, men histo-

rien var ikke så ny som da jeg så *Ringenes Herre*. Man føler at man har set noget af historien i forvejen, men den er flot og underholdende.

8 ud af 10.

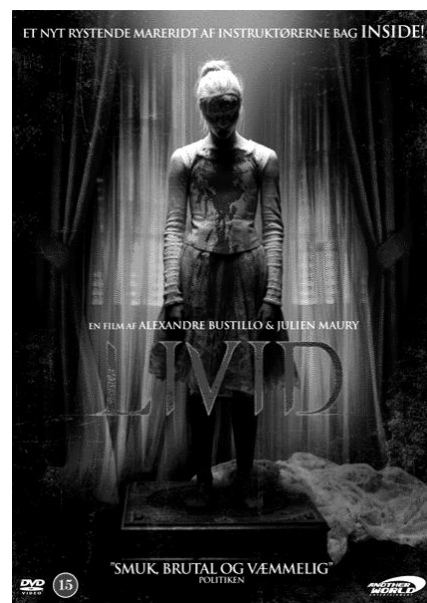
Andreas J. Sørensen

Livid

Film, Frankrig, 2011

Instr: Alexandre Bustillo & Julien Maury

DVD fra Another World Entertainment

Den unge pige Lucie er under oplæring som hjemmesygeplejerske. Hun er dygtig og viser stor forståelse for de patienter de er ude hos. Hende der skal lære Lucie op, virker ikke glad for sit job, og hun viser ikke den store respekt for patienterne. En af patienterne er en gammel dame der i mange år har ligget i koma i sit eget hjem. Hun er meget rig, og da hendes ønske er at dø i eget hjem, har hun fået lov til at blive der i stedet for at blive indlagt. Plejeren fortæller Lucie at rygten vil sige at der et sted i det enorme hus skulle være opbevaret en formue. Tanken om denne formue kan Lucie ikke ligge fra sig, da hun selv kommer fra en fattig familie, og hun ser her en mulighed for at bryde ud af dette og få en ny chance. Sammen med sin kæreste begår de indbrud i huset for at finde de omtalte værdigenstande.

Det gamle hus er støvet og fyldt med udstoppede dyr og låste døre. De bryder en af de lukkede døre op, og bag den finder de hvad der ligner en fuldstørrelse spilledåse, men ballerinaen der pryder toppen, er et ægte lig. Da de aktiverer spilledåsen, går tingene lige pludseligt stærkt. Tremmer dækker pludseligt alle udgange fra huset, og den gamle dame er lige pludseligt ikke i koma længere. Ligeledes viser det sig at ballerinaen ikke er død, selvom man næppe kan betegne hendes tilstand som levende.

Selvom mange af elementerne i denne film ikke er overraskende eller nye, så opbygges der en god uhyggelig stemning i filmen, og visuelt fungerer filmen rigtigt godt. Mens de unge jagtes igennem huset, vises det hvad der tidligere er foregået i huset, uden man dog får forklaringen på hvad det er for en okkultisme det er, der finder sted, som holder liv i husets hemmeligheder.

Filmens instruktør har tidligere lavet den roste film *Inside*, og de betegnes som værende en del af eliten inden for ny fransk horror.

Filmene er en mareridtsfortælling og er ikke bange for at bruge brutale virkemidler, og både stemning og visuelt fungerer den rigtigt godt.

Thomas Winther

Ægte Mennesker –

Sæson 1

(Äkta Människor)

Tv-serie, Sverige 2012

10 episoder

Idé og manus: Lars Lundström

Medv.: Lisette Pagler, Pia Halvorsen, Andreas Wilson, Johan Paulsen, Marie Robertson, m.fl.

Mange vil huske *Ægte Mennesker* fra dansk tv, hvor seriens ti afsnit i efteråret 2012 kunne nydes hver torsdag. Ved den lejlighed fik jeg kun set første afsnit, for det er henved ti år siden at jeg sidst har ladet mig tyrannisere

re af tv-programmernes faste tidspunkter, eller fjernsynsprogrammer i det hele taget. Så det passede mig rigtig godt at serien nu også er udkommet på dansk DVD til en rimelig pris (99 kr. for fire skiver – hvert af de ti afsnit varer 58 min.).

Det foregår i en omtrentlig nutid hvor der bare lige er den forskel at man har opfundet menneskelignende androider, der bliver anvendt overalt i samfundet som billig arbejdskraft (tjenestefolk, lagerarbejdere, besøgsvenner til ældre mennesker, osv.), sex-legetøj og meget mere. Androiderne, som kaldes 'huboter', er ikke særlig intelligente og har ingen følelser at såre selvom de bliver mishandlet. Opfinderen bag androiderne har dog også opfundet et stykke programkode som gør dem intelligente nok til at eksistere uafhængigt af mennesker (hvilket også betyder at de bliver i stand til at dræbe, da 'Asimov-spærringerne' bliver fjernet!), men kun brugt det på en lille håndfuld af sine egne androider. En af disse intelligente androider, Mimi, bliver stjålet og omprogrammeret på det sorte marked og solgt til en almindelig familie som tjenestepige. Moderen i familien er advokat og bliver på et tidspunkt overtalt af en veninde til at føre en sag om androiders rettigheder.

Serien indeholder utrolig mange forskellige typer beskri-

velser af hvordan sådanne androider kan bruges og hvilke forviklinger det fører med sig – og det er ikke så få! Et hovedtema er selvfølgelig kunstig intelligens og dennes etiske implikationer: hvornår er en android avanceret nok til at være en selvstændig livsform, med ret til egne 'menneske'-rettigheder? Vi ser også hvordan nogle af de intelligente androider giver sig ud for at være rigtige mennesker i vigtige positioner. Der er ingen tvivl om at serien står i gæld til *Blade Runner*; faktisk kunne den sagtens fungere som en prequel til den klassiker.

Et andet hovedtema er menneskenes had til de allestedsnærværende androider, som jo tager de rigtige menneskers job og nogle gange endda også overtager samleverens sexliv. Således opstår der en rabiata anti-android-bevægelse som kalder sig "Ægte Mennesker" og som tyr til terror-handlinger. Dette følger vi også på næreste hold.

Det overordnede plot i serien er fermt skruet sammen, til trods for at det ofte kredser om de samme små grupper personer og androider, nogle af hvis tråde nu og da blandes sammen på lige lovlig usandsynlige måder. Der er små plot-elementer som man ikke rigtig får forklaret, men det er ikke alvorligt – og det kan jo være der kommer en forklaring senere.

Jeg er meget imponeret over *Ægte Mennesker*. Serien er måske intet mindre end den bedste science fiction-produktion i Skandinavien nogensinde, lige bortset fra *Iron Sky*. Den er alvorligt og professionelt produceret, har et ordentligt budget, består af imponerende karakteristiske figurer, har skuespil af høj karat (især fra 'androiderne', som minder mig meget om den undervurderede replikant-film *Surrogates* fra 2009) og har også adskillige tankevækkende budskaber på hjerte. Men dét in mente er det jo vidunderligt at høre at der starter en sæson 2 til efteråret!

Karakter: 9 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

Star Trek: The Next Generation – Sæson 1

Tv-serie, USA 1987-1988

Blu-ray. 25 episoder

Medv.: Patrick Stewart, Jonathan Frakes, Marina Sirtis, Denise Crosby, Gates McFadden, Michael Dorn, LeVar Burton, Wil Wheaton, m.fl.

Verdens efter min mening bedste sci-fi tv-serie, *Star Trek: The Next Generation*, er begyndt at udkomme på Blu-ray! Nu kan man gense Picard og hans besætning i high definition ved hjælp af en krævende restaurationsproces hvor hvert afsnit er blevet sammenklippet endnu en gang fra de oprindelige film-elementer. DVD-versionen af TNG er i widescreen, mens Blu-ray versionen er i 4:3 (gammelt tv) format; alene dét er nok til at jeg ikke skiller mig af med mine DVD-versioner foreløbig. Men ellers – og især hvis man har en stor skærm – er det selvfølgelig de langt skarpere Blu-ray versioner, der er interessante nu, og som gør serien et systematisk gensyn værd!

Da første sæson af TNG blev sendt på dansk TV tilbage omkring 1990, var jeg på pletten og optog hvert eneste afsnit på video. De sendte kun den første sæson, så hvis jeg ville have kvalitets-sci-fi tv var jeg 'tvunget' til at se afsnittene igen og igen – og det gjorde jeg selvfølgelig, med det resultat at Sæson 1 stadig er den sæson jeg har set flest gange. Alligevel er det nu ved at

være nogle år siden jeg sidst genså den, så denne Blu-ray var en kærkommen chance til et nostalgisk gensyn. Og i denne opløsning er denne udgivelse til omtrent 450 kr. absolut alle pengene værd (bortset fra at der ikke er noget vedlagt hæfte med oversigt over afsnittene, hvilket virker en kende skrabet).

Flere af afsnittene er eklatant bedre end jeg husker dem; det gælder især for det indledende dobbelt-afsnit, "Encounter at Farpoint", som ellers aldrig har været blandt de mest fristende kopper Earl Grey, men her kommer det virkelig til sin ret. Et af de dårligste afsnit, "Skin of Evil", hvor Tasha Yar dør på en ret åndssvag måde, er også en lille smule bedre end jeg husker det (det er et af de TNG-afsnit som mest minder om et TOS-afsnit, hvor Yar bliver slået i hjel som om hun var en 'redshirt'). Et af de afsnit jeg altid har anset for ringest, "Arsenal of Freedom", var noget bedre end jeg huskede det, især pga. subplottet med Geordi LaForge som bridge commander. Lidt det samme var tilfældet med "When the Bough Breaks", som altid har været et af de svagere afsnit. "Angel One", om et matriarkalsk samfund, var et af de afsnit jeg nød mest at se igen; det var en del bedre end jeg husker det. Den moralske udfordring i "Symbiosis" var også spændende at få præsenteret igen; her ser vi et vaskeægte dilemma som the prime directive hives frem for at behandle. "Justice" er pga. det tydeligt utopiske element efter min mening også et af de bedste afsnit i første sæson.

Mit yndlingsafsnit fra første sæson (og et af de bedste i hele serien) forbliver nu det afsluttende "The Neutral Zone", hvor Picard fortæller nogle optøede overlevende fra det 21. århundrede om hvor utopisk og pengeløst fremtidens samfund er, og hvordan de kapitalistiske værdier er blevet erstattet af dybere og mere meningsfulde menneskelige værdier. Dét er hvad essensen af alt Star Trek burde være, men hvilket forfatterne

desværre alt, alt for sjældent husker.

Blu-ray udgivelsen indeholder også et par timers dokumentarer med nye interviews med skuespillere og forfattere, og historien om hvordan serien blev til (vidste du at Deanna Troi oprindeligt skulle have haft tre bryster?!). Good stuff!

Karakter: 10 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

Defying Gravity

TV-serie ABC, 2009

13 gange 42 min.

Instr.: af James Parriott

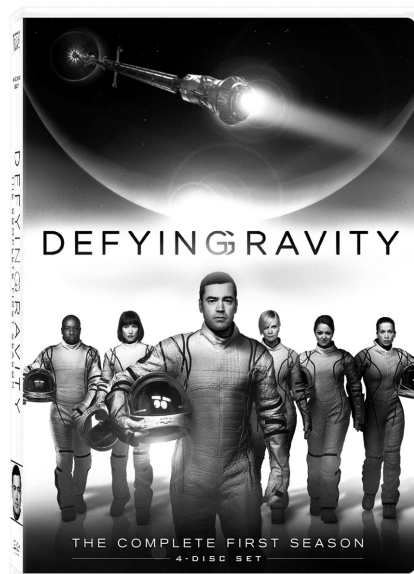
Medv.: bRon Livingston, Malik Yoba, Christina Cox, Laura Harris m.fl.

Virtuality

TV-pilot Fox, 2009, 87 min

Instr.: Ronald D. Moore, Peter Berg m.fl.

Medv.: Nikolaj Coster-Waldau m.fl.

Science Fiction for kvinder og *Grey's Anatomy in Space*. Ja, det var helt seriøst de reklameslogans som *Defying Gravity* blev markedsført med. Det er der på en måde en vis ræson i, men i betragtning af, at denne serie er noget af det mere realistiske science fiction der er produceret og skylder en hel del af sin inspiration til *Rumrejsen 2001/2010* og *Mission To Mars*, så bliver det en ret frustrerende oplevelse af se

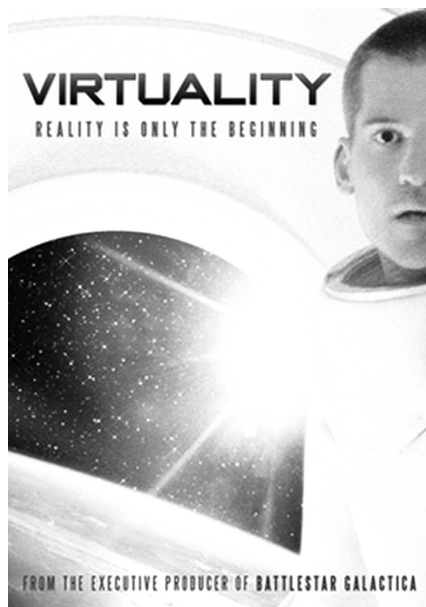
den. Disse forskellige inspirationskilder er jo som forhåbentlig bekendt fremragende, hvilket gør at ens forventninger er ganske høje.

Vi følger en gruppe på 8 astronauter – 4 mænd og 4 kvinder – i 2052, der fra starten er ved at skulle af sted på en seks år lang mission, der skal besøge et udvalg af planeter og måner i solsystemet. Det indledende dobbeltafsnit beskæftiger sig primært med de problemer, der opstår da rumskibets kaptajn og ene pilot begge må udskiftes 24 timer før afgang, mens de stadig er i kredsløb om jorden pga. en mystisk forkalkningssygdom. Hvis man skal nå afrejsevinduet, må de i huj og hast byttes ud med to andre, som tilfældigvis er dem vi har fokuseret mest på i de flashbacks til astronaut-træningen som serien allerede nu er blevet flittig bruger af.

Disse flashbacks vil hurtigt vise sig at blive lidt af en forbandelse for serien, da de bruges lige så ofte som i serien *Lost*, men de er desværre ikke nær så opfindsomme. Næsten 40 % af tiden i samtlige episoder bruges til flashbacks, og det nedsætter fremdriften i historien en hel del. Vi skal således helt frem til afsnit 8 og 9 før det egentlige formål med rejsen bliver afsløret, selvom vi er blevet drillet en del undervejs med mystiske hændelser og hallucinationer med grædende babyer! Desværre for serien var seerne allerede her faldet fra og dermed opgivet af tv-selskabet, der kun viste de første 8 afsnit... Det er lidt synd, for serien er velproduceret med flotte effekter, masser af NASA-rumteknologi som næsten er for realistisk, og skuespillet er tilforladeligt. Ganske typisk for en serie, der er født i hjernerne hos folkene bag flere lægeserier, så ligger fokus på forholdene imellem de forskellige astronauter og videnskabsfolk både på jorden og i rummet. Ikke at diverse sex-skandaler er et ukendt fænomen hos NASA, men når det fylder mere end halvdelen af showet, så bliver science fiction-delen noget tam og forbavsende fanta-

siløs.

Hvis man er til realistisk rum-romantik, så er det dog absolut en serie som kan ses, selvom man nok må leve med en del uafsluttede plottråde. Serien nævnes dog stadig rundt omkring som en, der kan tages op igen af f. eks. Netflix.

Så er der lidt mere bid i *Virtuality*. Som det ofte ses i USA, har serier med beslægtede temaer det med at få premiere meget tæt på hinanden på forskellige netværk. Desværre har de så også samme målgruppe og ender gang efter gang med at kanibalisere hinanden indtil mindst en af dem bliver afløst. Eks: *Grimm* og *Once Upon a Time* (lever begge endnu), *V* og *Falling Skies*, *New Amsterdam* og *Journeyman*, *Medium* og *Ghost Whisperer* (overlevede dog begge længe), *Alphas* og *The Cape* (lever også), *Threshold* og *Invasion* og *Surface* m.fl. I kan sikkert selv finde på masser af eksempler på dette uheldige fænomen. Uanset – *Virtuality* har stort set samme præmis som *Defying Gravity*, men rumskibet befinder sig her i udkanten af solsystemet og er ved at gøre klar til at skyde en kontinuerlig serie af atombomber ind mod et stort skjold, der vil få rumskibet op i nærheden af lysets hastighed. Dette er tydeligvis ikke en motor man bare lige kan stoppe igen, så kaptajnen (vores egen

Nikolaj Coster-Waldau) er noget i tvivl om hvorvidt han skal fyre den af eller ej. Beslutningen besværes yderligere af, at der er 'spøgelser i computeren', en besætning på 12, der allerede er i totterne på hinanden og et pres fra Jorden, hvor man er meget forhoppet på at få dem af sted for at finde en ny Jord i stedet for den vi har ødelagt.

Der bliver altså smidt en hel del bolde op i luften og det er reelt set kun én der bliver grebet igen, når denne tv-pilot er færdig. Hvis man kan leve med denne frustrerende oplevelse, så er også dette et meget velproduceret rum drama med Emmy-nomimerede effekter og gedigent skuespil.

Begge de her nævnte titler benytter sig af fortælleteknikker fra reality tv-genren. I *Defying Gravity* skal besætningen selv producere direkte undervisnings-tv, der sendes til Jorden, og i *Virtuality* er næsten hele rumskibet et stort Big Brother-hus komplet med skriftestol og tv-producer.

Personligt syntes jeg, der var mest potentiale i *Virtuality*, men man får afgjort mere for pengene i *Defying Gravity*, og man sidder i begge tilfælde tilbage med en utilfredsstillende fornemmelse af, at os, der kan lide science fiction, igen er blevet snydt.

Niels Gjerløff

Dværgtrollens hævn (Leprechaun)

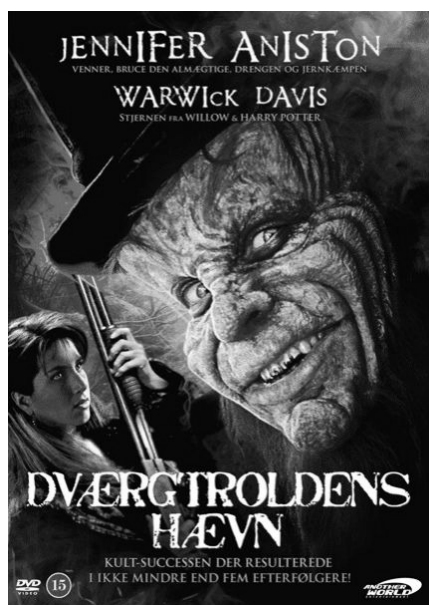
Film, USA 1993, 86 min.

Instr.: Mark Jones

Medv.: Warwick Davis, Jennifer Aniston, m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment, 2012

En dør går op, og det blege skær fra åbningen falder på en vindeltrappe ned til en støvet kælder. Ned træder en grim mandsling iført grøn jakke og tophat, stribede sokker og sko med guldspænder. Han sætter sig på trappen og kæler for en krukke med guld, mens han fornøjet opsummerer præmissen: "Try as

they will, and try as they might, who steals me gold won't live through the night!"

Dette udgør omtrent det første halve minut af *Dværgtrollens hævn*; subtil skal den i hvert fald ikke have skyld for at være!

Og ja, 'dværgtroll' er åbenbart, hvordan man har valgt at fordanske væsnet 'leprechaun'. Personligt så jeg gerne, de blot havde beholdt originaltitlen/-udtrykket, da jeg er ret sikker på, flere så alligevel havde forstået, hvad der var tale om (eller alternativt kaldt filmen for Rumpel-nissen, hvilket selvfølgelig både havde været ukorrekt og ulovligt, men i det mindste lydt sjovere...).

Men som nævnt ovenfor, handler det hele altså om denne leprechaun/dværgtroll (i skikkelse af Warwick Davis, der i sin tid spillede ewok, Willow og halvdelen af småskravlet i Harry Potter-filmene), som selvfølgelig får stjålet sin elskede krukke med guld og vil slå ihjel for at få den igen. Bevarer, så nogen mig i dén fjollede mundering, skulle de da heller ikke få lov at leve til at fortælle det videre...

Heldigvis for de kære protagonister tæller dværgtrollens svagheder firkløvere, som har en hæmmende effekt på dens kræfter, samt en decideret besættelse af sko; på et tidspunkt holder de trollden fra livet ved at kaste sko efter den, hvilke den er nødt til at standse op og pudse. Mangt et

tragisk udfald kunne være undgået, hvis den slags havde virket på zombier.

I det hele taget er filmen gennemgående både naiv og fjollet. Ifølge titelrolleindehaveren var den da også oprindeligt ment som en børnegyser, og selv om filmselskabet tilføjede diverse blodige scener for at satse på et voksent publikum, hænger fornemmelsen ved. I hænderne på en mere rutineret horrorinstruktør kunne den aparte kombination måske være blevet foruroligende nok til faktisk at kvalificere som et habilt voksen-gys. Dette er dog ikke lykkedes for Mark Jones, og fortællingen om den hævngherrige dværgtroll planter sig derfor solidt mellem de oplagte to stole.

Dermed ikke sagt, at det er en frygtelig film. Warwick Davis hygger sig tydeligvis i titelrollen, og præ-Venner-Jennifer Aniston er så uuung og så yndig ser hun uuud. Another World Entertainment har puttet etiketten 'kult-gyser' på filmen, og jeg kan såmænd godt se kult-potentialet hos et publikum, der så den i de unge år.

Derudover har filmen så absolut potentiale som et underholdende drukspil. Hver gang nogen siger 'leprechaun', skal der drikkes; når væsnet selv siger det, skal der bundes; når dværgtrollen pudser sko, skal der skåles; når den kører på trehjulet cykel, skal der tyllens non-stop imens; ved corny oneliners skal glassene genopfyldes, osv. – og pludselig sidder man med en meget bedre film!

Men en ligefrem god film? Dét kan jeg ikke stå inde for at kalde den. Snarere harmløs og mildt underholdende til 86 hjer-nedøde minutter på sofaen.

Sidenhen begik instruktøren i øvrigt også en gysersfilm om eventyrfiguren Rumleskaft, men dét er en anden historie. Og firkløvere og deslige til trods er jeg ikke sikker på, jeg føler mig heldig nok til at turde tage chancen...

Karakter: 4/10

Ruben Greis

Night of the Living Dead 3D

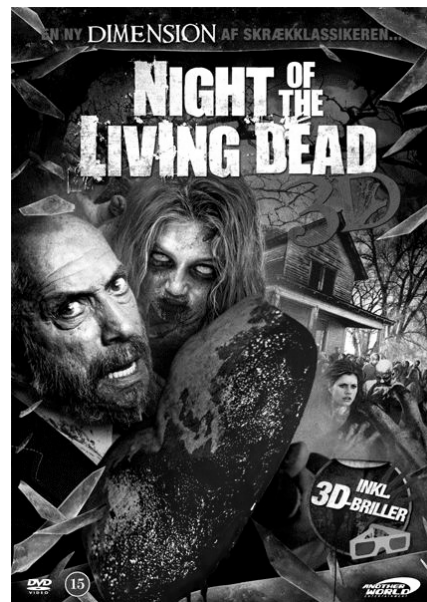
Film, USA, 2006, 80 min.

Instr.: Jeff Broadstreet

Medv.: Sid Haig, Brianna

Brown, Joshua DesRoches, m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment, 2012

I 1968 gav George A. Romero os mesterværket *Night of the Living Dead*, der redefinerede zombiegenren.

I 1990 genindspillede Tom Savini på glimrende vis *Night of the Living Dead* på baggrund af et opdateret manuskript fra Romero selv.

I 1998 relancerede John A. Russo, en af manuskriptforfatterne fra den originale film, så *Night of the Living Dead* i en 30 års jubilæumsudgave, hvor nogle scener var fjernet og andre scener, filmet 30 år senere, tilføjet sammen med ny musik. En fuser af et jubilæum, der en periode florerede (og måske stadig gør det) på det danske marked og formentlig gav mange intetnende stakler en noget under-vældende førstehåndsoplevelse af klassikeren.

Vi skruer tiden endnu otte år frem, og gravfreden forstyrres atter, denne gang i form af Jeff Broadstreets *Night of the Living Dead 3D*, der angiveligt skal være både en hyldest til og gen-digtning af Romeros klassiker ...

Barb (fordi 'Barbra' åbenbart

er SÅ 1968...!) og Johnny er sent på den til deres tantes begravelse og ankommer til en tom kirkegård. Det kunne tyde på, at ceremonien var overstået, var det ikke for kisten, der endnu befinder sig over jorden. Pludselig dukker de levende døde op og angriber søskendeparret. Johnny skynder sig bort i bilen, og Barb må flygte til fods og mister undervejs sin mobiltelefon.

Hjælpen er heldigvis nær i form af Ben, en lokal studerende, som tager hende med hen til en nærliggende gård, hvor hans venner, familien Cooper, bor. De hygger sig netop foran tv'et med den originale *Night of the Living Dead* (– dette må simpelt hen være moderen til alle meta-indfald!), popcorn og fjoletobak og har selvfølgelig svært ved at tage den fortvivlede kvindes zombiehistorier alvorligt. Og eftersom man ydermere dyrker afgrøder af den mere lyssky slags på gården, har man ingen intentioner om at tilkalde politiet.

Da huset belejres af de levende døde, må farmand Cooper dog rimeligvis sande, at “when the dead walk you gotta call the cops!” (!) Men da er telefonlinjen afgået ved døden, og vil de stakkels mennesker ikke selv følge dette eksempel, er der jo ikke andet for end at holde stand mod horderne af menneskeædende kadavere, der samler sig om gården.

Beklageligvis kan jeg allerede nu afsløre, at publikums interesse næppe kommer til at stå som den sidste overlevende.

Som i så mange andre B-gyserfilm er dialogen forceret, karaktererne motiveret af, hvad der nu skal til for at skabe de farlige situationer, logikken usammenhængende osv. Jeg vil ikke sige mig fri for at kunne lade mig underholde af film, der måske ikke tåler en nærmere kvalitetskontrol. Forskellen er dog, at underholdningsværdien i sådanne tilfælde formår at distrahere fra manglerne; man kan komme langt med et lig, hvis det er sminket ordentligt. Eller, alternativt, så ubehjælpeligt sminket, at resultatet er sjovt! (Bare

så der ikke er nogen, der misforstår: Metaforikken vedrører på ingen måde gravkrænkende usømmeligheder!)

Night of the Living Dead 3D er ingen af delene. Dumheder er der ellers nok af; eksempelvis da Barb efter flugten fra kirkegården ringer til Johnnys mobil og bliver ved med at skvadde på hans voicemail om, at han skal tage telefonen (hvilket er lidt svært, så længe hun ikke har lagt på...). Eller da Cooper vil ud og finde sin forsvundne datter og Ben med en pistol tvinger ham til at blive inde, da han ikke vil have, Cooper bliver dræbt. Barb indvender, at Ben skal fjerne pistolen, men han beroliger hende med – stadig pegende på vennens hoved, og mens denne hører det – at han kun har tænkt sig at skyde manden i foden, hvis det nu er. Men heldigvis for de stakkels mennesker, der på intet tidspunkt tænker over at barrikadere husets mange vinduer og døre (hvilket filmens forlæg ellers gjorde meget ud af), bryder zombieerne først igennem disse, når det er belejligt for plottremdriften.

Sådan kunne jeg desværre fortsætte frem til filmens slutning, der ydermere kun synes at lade sig gøre i kraft af et plothul, i hvert fald hvis filmens egen forklaring på zombiernes herkomst skal have nogen berettigelse.

Night of the Living Dead 3D vil så pokkers gerne være cool og selvbevidst og er i sin anmassende reference-iver ikke ked af, endda forholdsvis tidligt, at afsløre originalens slutning. Man kan undre sig over instruktørens trang til så direkte at udstille sin opkomling ved siden af originalen, da sammenligningen kun får den i forvejen skrækkelige genfortolkning til at fremstå endnu værre. Jeg ville ønske, filmen så i det mindste kunne være så ringe produceret eller spillet eller bare så underlig, at den var ufri-villigt morsom, men desværre falder den kun hårdt til jorden, aldrig igennem. Scenerne er ofte træge i udførelsen, og konflikterne påklistede og idiotiske.

Men er der så i det mindste noget ved den 3D, filmen disker op med? Altså, lad os få på det rene, at der er tale om den gammeldags 3D, hvor man bruger papbriller med to forskellige farver glas. Der er nogle scener hist og her, hvor der flyver ting ud i hovedet på én, men i det store hele virker effekten forringende på billedet, ligesom brillerne i sagens natur spolerer filmens farver. Dermed ikke sagt, jeg vil anbefale den ene version frem for den anden.

Hverken eller!

Karakter: 1/10

Ruben Greis

Amityville – Huset som gud glemte 3D

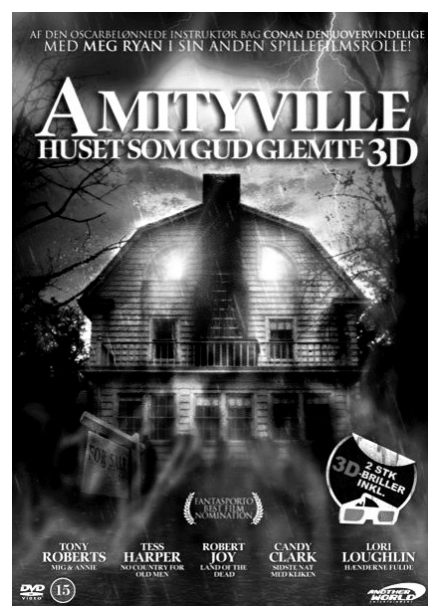
Film, USA, 1983

Org titel: *Amityville 3-D aka Amityville III: The Demon*

Instruktør: Richard Fleischer

Medvirkende: Tony Roberts, Tess Harper, Meg Ryan mfl.

På DVD fra Another World Entertainment 2012

Den virkelige historie om Amityville-huset går tilbage til start-halvfjerdsene, hvor Ronald De-Feo Jr. dræbte 6 medlemmer af sin familie i huset. Et år senere flytter familien Lutz ind i huset, men de bor der kun i 28 dage hvorefter de flytter pga. paranormale oplevelser i huset. Begivenhederne og de oplevelser som

Lutz-familien havde i huset er beskrevet i bogen *The Amityville Horror: A True Story* (Prentice Hall, 1977) af Jay Anson. I 1979 udkom den første film der bygger på historien om Amityville-huset, og til dato er der kommet ikke mindre end 10 film, hvor den seneste er fra 2011.

Amityville 3-D er den tredje film i rækken, og som titlen antyder så er den i 3D, og medfølgende DVD'en er to sæt 3D-briller af den gode gamle slags med et blå og et rødt 'glas'.

Journalisten John Baxter og hans partner Melanie udgiver sig for at være et par der har mistet et barn, for at afsløre en gruppe der udnytter folk ved at lave falske seancer hvor man kan komme i kontakt med afdøde. Seanzen finder sted i Amityville-huset, og Baxter er sikker på at historierne om de paranormale hændelser i huset er fup, lige som den seance de lige har afsløret. Han køber derfor huset, da det er billigt til salg, og han står og mangler et sted at bo efter en skilsmisse. Han begynder selv at opleve mystiske hændelser, som han dog først affærdiger, men Melanie er ikke så sikker og huset skræmmer hende som hun aldrig er blevet skræmt før, og snart kan han heller ikke blive ved med at finde logiske forklaringer.

Baxters datter Susan og hendes veninde Lisa (Meg Ryan) besøger huset med et par fyre for at undersøge det nærmere via et Ouija-bræt. Lisa er meget interesseret i husets historie og har helt styr på hvor i huset de forskellige mord er blevet begået. Seanzen bliver dog lige skræmmende nok for dem, da Ouija-brættet fortæller dem at Susan er i fare, hvorefter glasset splintres. Da Susan senere kommer ud for en ulykke, beslutter Baxter sammen med videnskabsmanden doktor West (desværre ikke Herbert West, men en Elliot West) sig for at undersøge huset nærmere.

På DVD'en er filmen både i en 3D-udgave og i en normal udgave. Personligt er jeg ikke me-

get til at se 3D-film på fjernsynet, og en halv times tid inde i filmen skiftede jeg da også til at se resten af filmen i normaludgaven, da jeg blev træt af at have brillerne på og ikke oplevede den store 3D-effekt. Der er dog en række scener der tydeligt er lavet til at fremme effekten (et lokale hvor væggene trænger ind på personen, og et jernrør der ryger igennem en bilrude).

Man kunne godt forvente at det ville være med denne film som med så mange andre franchise-horrorfilm, at jo længere man kommer i serien, jo mindre interessante bliver filmene, og de 'blot' lever videre på den første film succes. *Amityville 3-D* var da heller ikke noget nyskabende mesterværk, men det er en solid 80'er-gyserfilm med de elementer som hører til en sådan. Den kræver ikke at man har set de foregående, men der er naturligvis referencer til den oprindelige historie om huset.

Thomas Winther

Terra Nova

Tv-serie, USA, 2011

Instr.: Jon Cassar m.fl.

Medv.: Jason O'Mara, Shelley Conn, Christine Adams, m.fl.

Terra Nova foregår i år 2149. Jorden er rimeligt smadret af overbefolkning og drivhuseffekt.

Atmosfæren er ødelagt, så folk er tvunget til at gå med filtermasker for at kunne indånde luften. For at få problemet under kontrol, har en totalitær verdensregering nemlig indført striks fødselskontrol. De rige kan købe både flere børn og deres egne 'domes' hvor de kan leve et liv i luksus i et dejligt klima. For de fattige 99 % er der heldigvis også en løsning på de alt for mange mennesker. Man har fundet en revne gennem tiden, til en alternativ jord for 85 millioner år siden, komplet med dinosaurer, billige jordpriser og et mere tåleligt klima med masser af sol – og man er begyndt at sende mennesker igennem til en ny start. Der er ingen returbillet, for man kan kun rejse den ene vej – men det er trods alt en ny start for menneskeheden. Man ved at det er en alternativ tidslinje, en Jord2, så vi ikke får rodet op i vores tid. Da serien starter bliver vores helt, Jim Shannon, en eks. politimand, sparket i fængsel fordi han har fået et tredje barn. Shannons kone, Elizabeth, er videnskabsmand og derfor selvskrevet til at få lov til at emigrere (hvorfor hun ikke også er fængslet, forbliver et åbent spørgsmål). Sammen med de to lovlige børn, den kvikke og fornuftige storesøster Maddy og den rebelske søn Josh, tager de af sted til et nyt liv – men heldigvis lykkedes det Jim at flygte fra fængslet, få fat i tredjedatter og blive forenet med resten af familien i Terra Nova. Der møder de den karismatiske Commander Taylor (spillet af Stephen Lang i stort set en gentagelse af hans rolle i *Avatar*), der styrer det nye samfund med en hård, men retfærdig hånd. Lang ser Jims kvaliteter og hyrer ham til at være strømer i det nye samfund. Lang vil nemlig finde ud af hvad en gruppe af oprørere har gang i. Disse oprørere, kaldet seksere fordi de var hold nr. 6, styres af Langs geniale, men halvgale søn, og det er ikke helt til at vide hvad hans agenda er – men godt er det ikke.

Terra Nova startede i 2011 og kørte en sæson, før Fox lukkede

den ned. Seriens fokus er på familiesammenholdet. Vi følger the Shannons mens de prøver at omstille sig til et nyt liv. Lidt hårdt sagt er det *The Cosby Show* going sci-fi. Det er en serie for hele familien, og da alle skal kunne være med, bliver det aldrig rigtigt farligt – heller ikke da Josh, lokket af hormoner og en smuk pige bryder alle regler og sammen med en flok umulige teenagere går ud i vildniset for at bade. De bliver ikke til det dinosaurføde de så rigeligt har fortjent. Josh får godt nok stuearrest, men Jim har selvfølgelig lidt svært ved at forklare, hvorfor Josh skal overholde reglerne, når han selv har overtrådt stort set alle dem han kunne. Dialogerne er ikke for gode, og handlingen noget forudsigelig. I en meget sigende scene skal Josh og en allieret snige sig ind på oprørerne gennem junglen. Aha, tænkte jeg, nu bliver de fanget i en klassisk rebfælde. Og ganske rigtigt, sekunder senere var det lige netop hvad der skete. En anden sær ting er, at dinosaurerne ikke rigtigt bruges til noget, andet end en smule krydderi til nogen af scenerne.

Terra Nova blev optaget i Australien og var efter sigende en rimelig dyr tv-serie. Hvad penge- ne er gået til, ved kun Fox og Steven Spielberg, som var producent. Kulisserne, køretøjer, uniformer og våben er såmænd fine nok, men de er trods alt en engangsinvestering. Ingen af skuespillerne kan have været særligt dyre. CGI er fladt og utroværdigt, og dinoerne er grimmere end i *Jurassic Park*; lidt af en bedrift, da denne film er femten år gammel. Manuskriptforfatterne kan nok have kostet en del i starten, men de blev skiftet ud midt under produktionen. Det mærkes i de svage karakterer og flade dialoger. Men *Terra Novas* største fejl forbliver nu, at serien vil have alle med, så den ender som en gang tandløs underholdning.

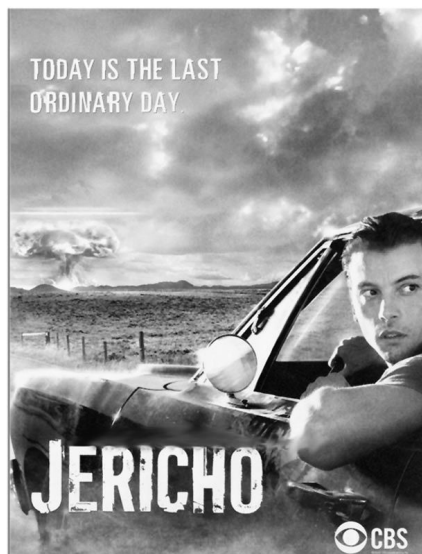
Bjarne Sinkjær

Jericho

Tv-serie, USA, 2006

Instr: Guy Norman Bee m.fl.

Medv.: Skeet Ulrich, Lennie James, Ashley Scott m.fl.

Jericho handler om den værst tænkelige hændelse; uden varsel bliver et antal storbyer ramt af atomsprængninger, heriblandt naturligvis Washington. Bombene er timet sådan, at hele landets øverste politiske elite bliver udryddet. Ingen ved i starten hvad der er sket; om det er terrorister, kineserne eller nogen helt andre der står bag.

Det er storbyerne der bliver hårdest ramt, men det er ikke situationen i dem serien drejer sig om. I stedet er scenen sat i den lille midt-amerikanske by Jericho i staten Kansas. Det rigtige USA. En lille flække med nogle få tusind indbyggere, patriarkalsk styret af den egenrådige borgmester Johnston Green og hans to sønner Jake og Eric. Man får det indtryk at Greenfamilien mere eller mindre har siddet på indflydelsen i byen i adskillige generationer. De to brødre er meget forskellige. Det er en rigtig amerikansk fortælling, så Eric er den stille solide klippe af en søn der blev hjemme i familiens sorte skød, mens Jake er den flotte rebelske søn der tog ud i verdenen og kom galt afsted. Også til familien hører den stille og solide moder, Gail, der har passet mand, sine to sønner, huset, og famili-

ens heste. Omkring dem er der et galleri af meget forskellige mennesker fra byen. Nørden, bonden, den føderale agent, majoren og lægen. Vi følger dem, mens de konfronteres med chokket og uvisheden om bombningerne og deres omfang, tab af venner og bekendte, og frygten for det kaos der omgiver dem. Pludselig skal byen tage stilling til radioaktivt nedfald, strømme af flygtninge, trusler om sult, aggressive naboer og meget andet.

Jericho er af en helt anden kaliber end *Terra Nova* (anmeldt ovenfor). Der er også noget helt andet og mere på spil. USA er et samfund der bygger på frygt; frygt for social deroute, for sygdom, kriminalitet og frygt for de andre. Fjenden. *Jericho* spiller på denne frygt og gør det rimeligt godt. Nu skal jeg ikke afsløre for meget, men det var en positiv overraskelse at se at det ikke var vilde arabere eller dekadente franskmænd der stod bag terroren. Skuespillerne og manuskriptet er også bare en tand bedre. Mange af karaktererne er lidt nogle arketyper, men de er meget menneskelige; de begår fejl og handler imod egne interesser, simpelt hen bare fordi de ikke kan lade være. Der er dog et par ting der undrer mig. For det første er det en rigtig kønsopdelt serie. Mænd er mandige med skydere, mens kvinderne, med et par undtagelser, er stille eksistenser der bekymrer sig for hus, hjem og børn – men måske er det rigtige USA bare sådan. En anden ting jeg savnede var religion. Når nu tv-serien handler om store spørgsmål som liv og død, om et liv i ekstremerne, så er springer fra været af religion i øjnene; men det har forfatterne nok ikke turdet binde an med. Det gør nu ikke så meget, når tv-serien tager andre interessante temaer op. *Jericho* kørte halvanden sæson, så blev tv-serien stoppet, men det lykkedes manuskriptforfatterne at binde de forskellige tråde sammen og få en hastig slutning på historien. Alt i alt er *Jericho* bestemt seværdig.

Terra Nova og *Jericho* er to gode eksempler på tv-serier der fik kniven før deres tid, men måske nok af hver deres grunde. *Terra Nova* fordi den var for lidt specielt – og bare for dårligt udført – *Jericho* fordi dens handling strider mod amerikanernes indgroede forestillinger.

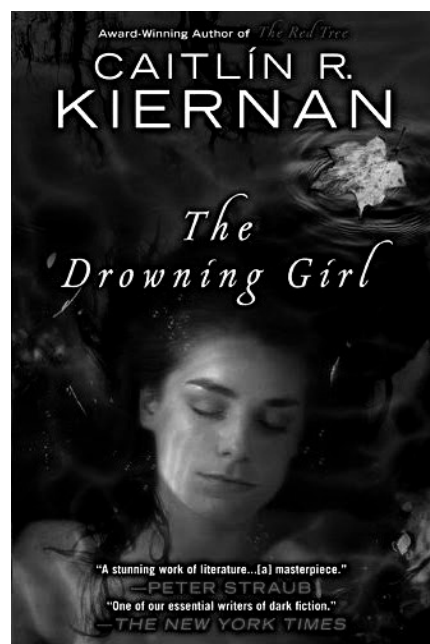
Bjarne Sinkjær

The Drowning Girl

Roman

Caitlín R. Kiernan

Roc, 2012, 332 sider.

"I'm going to write a ghost story now," she typed.

"A ghost story with a mermaid and a wolf," she also typed. I also typed.

Sådan begynder Caitlín R. Kiernans *The Drowning Girl* – den absolut bedste roman, jeg læste i 2012. Det er dog ikke en helt let bog at forklare, som det måske også fremgår af ovenstående uddrag.

Genremæssigt er den lige så skizofren som sin hovedperson og jeg-fortæller India Morgan Phelps – kaldet Imp – som i sit forsøg på at få styr på sit møde med en mystisk kvinde har sat sig for at nedskrive, hvad der skete.

Det er dog noget af en udfordring, når man som Imp er på medicin og ens hukommelse hele tiden spiller én et puds, så

man husker den samme begivenhed på flere forskellige måder.

Så, ja, *The Drowning Girl* kan på sin vis godt betegnes som horror, for det er en spøgelseshistorie – med havfruer og ulve – omend horror-fans nok vil blive slemt skuffede, hvis de forventer at blive skræmt fra vid og sans, selv om romanen rummer scener, der fik det til at løbe koldt ned ad ryggen på mig.

Den virkelige uhygge ligger dog gemt i Imps mentale tilstand, for findes der noget mere skræmmende end ikke at kunne stole på sin egen hjerne og erindringer? Kiernan får konstant læseren til at stille spørgsmålstegn ved fortællerens (og i bund og grund alle første person-fortælleres) troværdighed, og i et enkelt afsnit viser hun resultatet, da Imp beslutter sig for at droppe medicinen for en periode og ender med at køre helt af sporet. Det er udfordrende og ubehagelig læsning, men det er også forrygende udført og viser en forfatter, som er på toppen af sit virke. Kiernans største bedrift er Imps stemme, som gør hende til en levende person, man er villig til at følge, selv om hendes sind ikke er det letteste at finde rundt i, og hun flere gange erkender, at hun modsiger sig selv. Men hun lyver aldrig bevidst over for læseren, så derfor bevarer man sympatien for hende hele vejen igennem.

Kiernan har udgivet romaner siden 1998, de fleste af dem i dark fantasy / horror / weird fiction-afdelingen – ikke ulig Neil Gaimans *Sandman*-historier – og i øvrigt ganske fremragende. I 2009 skete der dog et markant skifte med udgivelsen af romanen *The Red Tree*. Sproget blev mere enkelt og præcist, og det var som om, at der kom en modenhed over forfatterskabet i positiv forstand.

The Red Tree var i min optik et mesterværk, så jeg var spændt på at se, om *The Drowning Girl* kunne måle sig med den. Svaret er, at det gør den – ganske overbevisende endda.

Kiernans roman er dog meget mere end en gal-kvinde-fortæl-

ler-sin-historie, som ovennævnte handlingsreferat kunne antyde. *The Drowning Girl* beskæftiger sig også med eventyr, myter, musik, computerspil, dødskulter, ekstrem kunst og ekstreme kunstnere, men først og fremmest viser den sig at være en smuk kærlighedshistorie, og det er måske den største overraskelse af dem alle i en bog fyldt med overraskelser.

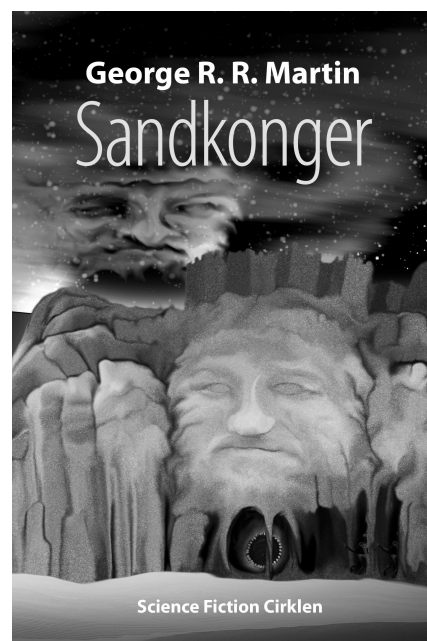
Lars Ahn Pedersen

Sandkonger

George R.R. Martin

Novellesamling, SFC 2012

Oversat af Niels Dalgaard

I Science Fiction Cirklen's serie af nyere udenlandske forfattere er turen nu kommet til George R.R. Martin. Denne forfatter er nok mest kendt for romanerne og tv-serien *Game of Thrones*. Jeg selv lærte at værdsætte Martin som hovedredaktør og medforfatter på *Wild Cards*-serien som skildrer en verden hvor der findes superhelte og hvortil rigtig mange science fiction- og fantasy-forfattere har bidraget i årenes løb. Som der står i bagsideteksten, var det som science fiction-forfatter Martin startede karrieren. I udgivelsen fra SFC findes fire noveller fra den periode i forfatterskabet.

Jeg er lidt i syv sind med hvad jeg skal mene om dem.

Som udgangspunkt er de dog alle velskrevne og lette og spændende at læse. Et fællestræk for dem er at de foregår i en verden hvor der findes telepati. Telepati findes også i mange af de klassiske science fiction-historier, for eksempel Arthur C. Clarkes klassiske *Childhoods End* og den måske mest klassiske telepatihistorie af dem alle, Alfred Besters *The Demolished Man*. Så der er tale om et helt klassisk og legitimt element i en science fiction-historie. Problemet er bare at telepati virkede fint i 1950'erne (hvor de to klassikere blev skrevet), men knap så godt tyve år senere, hvor vores hjerner og det fysiske univers var blevet så meget mere udforsket, at der ikke længere var plads til telepati i et verdensbillede som skulle hænge bare nogenlunde sammen. Så på en måde virker historierne i bogen som 50'er- eller 60'er-historier selv om de er skrevet i 70'erne. Det er måske ikke så stort et problem på så lang afstand i tid som vi er nu. Men hvor novellerne fra den også nyligt udgivne samling med James Tiptree næsten kunne være skrevet i dag, virker novellerne her sært gammeldags.

Men på deres egne præmisser fungerer i hvert fald tre af novellerne fint. Titelnovellen "Sandkonger" handler om en mand som har alt og derfor finder på det tidsfordriv at arrangere kampe mellem nogle små insekt-agtige væsener i et stort akvarium. Hans bekendte kommer så på besøg og ser kampene og vædder om udfaldet. Det var ikke lige hvad den han købte væsenerne af, havde forestillet sig han skulle bruge dem til. Andre detaljer om væsenerne fangede han heller ikke lige i første omgang. Den opmærksomme læser fanger hurtigt at vi er ovre i grænsefeltet mellem horror og sf og at den (ikke så) stakkels mand kan se frem til mange og store problemer. Det lykkedes for Martin at holde spændingen ved lige i denne ret lange novelle, selv om retningen på historien bliver klar ret hurtigt og selv om man er tvivl om man

skal holde med hovedpersonen eller hans små venner i akvariet.

"Korsets og dragens vej" omhandler et af mine yndlingsemner i science fiction: religion. Det kan give en rigtig god kontrast i en historie at have den rationelle videnskab og teknologi i SF sat op mod religionens transcendens. Her møder vi en udsending fra den centrale kirke som skal undersøge en nye sekt der er opstået på en fjern planet. Det vil ødelægge den relativt korte novelle, for dem som ikke har læst den, at afsløre ret meget mere af handlingen. Så jeg vil nøjes med at tilføje at lederen af sekten har en ganske original måde at praktisere kristendom på og at novellen giver et både humoristisk og tankevækkende bud på hvad religion er.

Religion er også et af temaerne i "En sang for Lya". Samtidig er novellen også den jeg finder mest problematisk. Historien starter lidt på samme måde som den foregående. Et kærestepar af telepater sendes til en verden hvor de indfødte ikke-mennesker har en meget speciel religion som kræver at man ofrer sig selv til en slags kødædende planter, når man når en bestemt alder. De skal finde ud af hvorfor der er mennesker som konverterer til religionen. Det viser sig at de indfødte opnår en slags samhørighed med alle andre intelligensvæsener ved at lade sig opsluge af plante-væsenerne. Mennesker som konverterer til religionen, kan opnå det samme. Der er rigtig mange bolde i luften i novellen: Kærligheden mellem to telepater som er mere ægte end mellem ikke-telepater. Den store kærlighed til alt man opnår ved at blive et med planten. Religionen der gør blind ligesom kærlighed. Det liv fuld af løgne og fortrængninger de fleste mennesker lever, sat i kontrast til de ædle indfødte. Det hænger bare ikke rigtig sammen. De metaforiske lag rodes sammen med fortællingens virkelighed fordi der både er metaforer og alskens science fiction-påhit på spil. Hvis det er en historie om kærlighed og religion,

så fortæl den dog uden alt det telepati og rumvæsen hokusfokus. Hvis det er en historie om menneskets møde med det fremmede, så gør det som Stanislaw Lem gjorde i *Solaris* og lad det fremmede være ekstremt fremmed og ikke en så åbenlys metafor for vanedannende narkotika. Novellen blev skrevet da forfatteren var ret ung. Man kan sagtens føle den desperate søgen efter hvad kærlighed er, og der er da også ting, som beskrivelsen af den fremmede verden, der fungerer fint i den, men jeg synes novellen klart er samlingens svageste.

For at slutte med det første, så indledes bogen med novellen "Natteflyverne". Her er vi igen et stykke ovre i horror-land. Et rumskib er ude at lede efter nogle mystiske væsener som man aldrig har haft kontakt med før. Det i sig selv lægger op til fare og spænding, men den får mindst en tand til, idet kaptajnen på rumskibet om muligt er lige så mystisk som dem de leder efter. Han har sin egen adskilte del af rumskibet, og den øvrige besætning har aldrig set ham. Og så begynder der at ske mystiske dødsfald blandt besætningen! Her er der både menneskeligt drama og et meget velfungerende plot. Det er klart min favorit i samlingen.

Uanset mine kritikpunkter, så er dette en novellesamling jeg klart kan anbefale hvis man holder af spændende og fantasifuld fantastik. Der er i hvert fald tre rigtig gode noveller i den og folk med en anden smag end min kan muligvis se de samme kvaliteter i den fjerde som de der stemte til Hugo'erne i 1974 gjorde, da de lod den vinde. Som vanligt fra SFC får man også et lille efterskrift så man bliver klogere på hvem forfatteren er og får mulighed for at tænke lidt mere over det man lige har læst. Lad for resten være med at læse det som et forord – det antages at man har læst novellerne, inden man læser efterordet, og man risikerer at få ødelagt fornøjelsen ved at læse novellerne.

Flemming R.P. Rasch

Den virkelige tåre i det fiktive bæger

Udvalgte tekster om science fiction 1975-2009

Artikler og anmeldelser af Palle Juul Holm

Science Fiction Cirklen 2012

Til at starte med skal jeg måske forklare den lidt kryptiske titel: Den referer til at en af personerne i Thomas M. Dischs roman 334 fælder en tåre, som rammer en illustration af det bæger som Sokrates angiveligt drak gift af, og derved bliver optaget af den græske filosof. Med det af vejen (eller netop i vejen, hvis man sidder og tænker over det nu), er hermed en anmeldelse af Palle Juul Holms om ikke samlede, så dog indsamlede, værker ud i science fiction kritik begyndt.

De første ca. 100 sider af bogen er et genoptryk af Holms forsøg på at indkredse og beskrive science fiction-genren fra 1975, *Syzygy* og *den sorte stjerne*. Her opstilles en model for science fiction hvor temaet er det man umiddelbart finder at en tekst handler om, mens motiver er det der i virkeligheden er på spil. Motiverne er også det som knytter teksten til vores nutidige virkelighed. For eksempel er temaet i Brian Aldiss' roman *Non-stop* et generations-rumskib, mens motivet er frygt for at magtfulde kræfter manipulerer vores verdens gang uden for vores viden og kontrol. Det vil sige at romanen tilsyneladende handler om et rumskib, men i virkeligheden handler om vores frygt for magtstrukturerne i nutidens samfund.

Om det at man analyserer sig frem til at en tekst 'i virkeligheden' handler om noget andet end det den tilsyneladende handler om, kan der siges meget. For eksempel kan man sige at *Syzygy* er en introduktion til genren science fiction, men i virkeligheden handler om en gruppe af forfattere som er underkendte i vores samfund. Hvad er den så 'i virkeligheden'? Ja, begge dele, vil jeg sige. En analyse af en

tekst kan fint tage udgangspunkt i at der findes nogle skjulte, dybe lag i den, men man skal passe på med ikke at tro at det er en måde at finde frem til en endegyldig sandhed om den. Sommetider er et rumskib bare et rumskib. Så med det i tankerne, stiller jeg tilbage til anmeldelsen.

For at indkredse hvad science fiction er, sorterer Holm det fra, han ikke mener hører til genren. Blandt andet ryger fantasy og (det meste) space opera ud, fordi det efter hans mening er for ringe litteratur. Det synspunkt kunne muligvis forsvares i 1975, men virker lidt gammeldags nu. Jeg forstår godt frustrationen over de mange dårlige bøger, men dårlige bøger findes alle vegne, selv om de måske til visse tider har været mere hyppige i bestemte genrer og subgenrer.

En anden samlet gruppe af bøger, der smides ud af genren, er science fiction der kun vil "anskueliggøre perspektiverne ved allerede kendte opfindelser, eller opfindelser der befinder sig på tegnebrættet". Det er igen muligt der var en overflod af bøger skrevet af (amatør-)ingeniører uden noget talent for at skrive tilbage i 1975, men i dag virker det som et ret sært synspunkt. Blandt andet får en uspecificeret mængde af Arthur C. Clarkes noveller sparket her. Det er

noget af en påstand at tekster, der primært beskriver noget, ikke kan være litterære. Holm prøver at komme udenom ved at hævde at beskrivelser i litterære værker (som Jules Vernes) mere eller mindre er overflødigt fyld. Sagen er nok snarere den at hans model kun fungerer, hvis man kan adskille tema og motiv, hvilket kræver at der er de flere lag i teksten, som en ren beskrivelse sjældent har.

Med de besværlige bøger således sorteret fra, deler Holm science fiction ind efter temaer i fem undergenrer: Utopien/dystopien (som regnes for en genre), fortællinger om rummet, fortællinger om tiden, fortællinger om det pseudo-menneskelige og endelig eskatologien (verdens undergang, adskilt fra dystopien ved at det er selve begivenheden det handler om og ikke eventuelle eftervirkninger). Det gøres rigtig godt med gode eksempler. Blandt andet med tekster af Thomas M. Disch, Samuel Delany og Brian Aldiss. Og på trods af mine indvendinger, er det meget interessant at læse hvad dansk science fiction kritik havde at byde på i 1975.

Af og til dukker der påstande op, som en nutidslæser finder lidt pudsige. For eksempel hører vi at det ikke er realistisk at tro at menneskelignende robotter nogensinde vil blive masseproducerede, da det vil være for dyrt. Men i samme afsnit (det med pseudo-mennesker) kommer der også den fine observation at "både robotter, elektronhjernner og sågar sognerådsformænd optræder som personer og ikke har brug for myter til at støtte sig til." Dette som svar på at Stanislaw Lem hævdede at robotter havde deres udspring i myter og ikke ville fungere i en tekst hvis man underkendte det.

Næsten nutidigt virker det at der i afsnittet om eskatologien nævnes at vi under en krise kan længes efter en katastrofe, som vil forenkle samfundsformerne og gøre tilværelsen mere overskuelig. Og en forklaring på at science fiction klarer sig så dårligt, gives også et sted: Vi behø-

ver ikke mere den rationelle forklaring som SF kan give for at læse fantastisk litteratur. Fantasy kan nu læses uden nogen finder det for mærkeligt. Såvidt Syzygy. Resten af bogen, omkring to hundrede sider, indeholder en række artikler og anmeldelser fra tiden efter 1975 og er sorteret efter emner.

Holms politiske holdninger kommer af og til til udtryk i teksterne, uden at det dog virker for missionerende. En interessant passage er: "Men se til, om nogen science fiction-forfatter er kommet på den ide at gå hele vejen udenom de billeder af truende fremtidsvisioner, de maler med så sikker pensel. Ingen, eller få, synes at fatte hvad der dengang slog ned i mig som et lyn: At årsagerne til problemerne findes uden for det felt, hvor problemerne kommer til syne. At overbefolkning ikke er en årsag, men et symptom. At fremmedfølelse ikke er et resultat af højt udviklet teknologi, men af et fremmedgørende samfundssystem. At vi ikke er ude i det fri fald med kollisionskurs mod katastrofen, men at vi har styregrej ombord, som vi kan tiltvinge os adgang til."

En af de forfattere der ofres meget plads på, er Philip Jose Farmer. Vi får en spændende gennemgang af forfatterskabet ud fra temaer og med forskellige dybdepsykologiske betragtninger. Hovedtemaet hos Farmer er den falske verden og skaberne af denne. I *Riverworld*-serien er den falske verdens underliggende motiv det moderne liberalistiske samfund. Dem som har skabt den falske verden, er mystiske væsener hvis motiver vi ikke forstår, så det er op til os selv at skabe et godt samfund. Det går galt for Farmer, da han begynder at lade bøgerne handle om disse skaber-væsener. Også Philip K. Dicks sene forfatterskab får en grundig gennemgang. Holm har et bud på problematikken omkring den 'gale' Dick: Manden var ikke gal, men havde blot erhvervet sig et reli-

giøst syn på tilværelsen, baseret på primært gnosticisme.

Stakkels Stig W. Jørgensen må stå for skud i et afsnit om faren ved at blande religion og science fiction. Yderst relevant synspunkt, når man tænker på hvordan science fiction-genrens dårlige ry er blevet endnu dårligere ved omgang med religiøse sekter og lignende. Anledningen er at Stig i en artikel fra 1987 forsøger sig med at forklare hvad science fiction er, og her i sin iver for at få Erwin Neutsky-Wulff med i den, hævder at science fiction bør handle om at forstå det der ligger bag verdens mekanismer. Holm udlægger det som at science fiction bør være en søgen efter gud, dvs. en slags religiøst skrift. Desværre er Stigs tekst ikke tilgængelig her og findes ej heller i hans nyligt udgivne artikelsamling, så det er svært at afgøre om Stig har fortjent sine verbale prygl. Derimod er nogle af Holms fremragende anmeldelser af Wulffs romaner med i bogen her.

Der er også artikler om elendigt oversatte science fiction-klassikere, anmeldelser af antologier med danske science fiction-forfattere fra dengang der var langt imellem dem og kun få forfattere i hver, og en samling af meget underholdende anekdoter om livet som science fiction fan i de glade 80'ere. Også Holms egen produktion som fiktions-forfatter får nogle ord med på vejen, i form af artikler om hans egen konstruerede verden. Nogle af bogens artikler virker lidt flagrende i forhold til resten. Der er for eksempel en anmeldelse af nogle antologier til skolebrug, hvor vi ikke får ret meget at vide om selve teksterne. Men uanset det, er Holms sproglige niveau så højt og humoristiske sans så veludviklet, at man kan holde ud at læse selv de få lidt kedelige og malplacerede tekster.

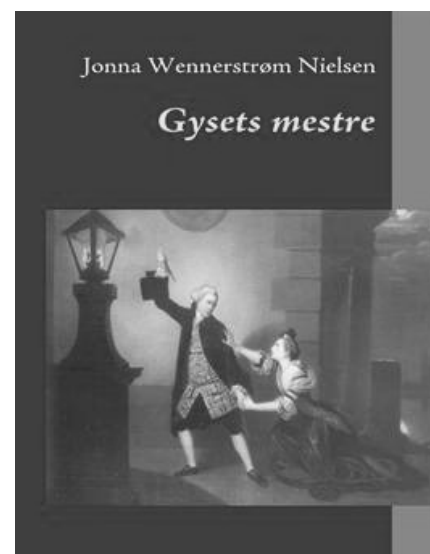
Bogen henvender sig både til de læsere der, udover at læse science fiction, også vil læse om science fiction, og til dem som vil vide noget om dansk fandoms historie. Palle Juul Holm har vel

den til alle tider skarpeste pen blandt danske science fiction-fans, og bogens bedste passager er små mesterværker i at gøre os kloge på genren science fiction og på hvorfor nogle af os holder så meget af den. Læs den, men prøv også at få fat på Holms novellesamling *Isen mellem øerne* (udgivet under pseudonymet Bernhard Ribbeck). Det er rigtig gode bøger!

Flemming R.P. Rasch

Gysets mestre

Jonna Wennerstrøm Nielsen
Fagbog, 180 sider
Books on Demand, 2010

Med en fagbog med en titel som *Gysets mestre* vil man nok forvente en bog der gennemgår de store gyserforfattere. Det er dog ikke helt hvad denne bog handler om, hvilket undertitlen også fortæller. Undertitlen, "Den tidlige gotiske roman i engelsklitteratur og dens efterfølgere: sensationsromanen og detektivhistorien", snævrer emnet noget mere ind, men gør ikke bogen mindre interessant.

Bogen starter med at gøre rede for den gotiske arkitekturs indflydelse på den senere gotiske litteratur. Der trækkes tråde til både middelalderen, men også til den industrielle revolution. En række værker bliver gennemgået og kort analyseret. Det er værker som Walpoles *The Castle of Otranto*, Matthew Gre-

gory Lewis' *Ambrosio or the Monk* og Bram Stokers *Dracula*. I alt bliver 7 værker nærmere gennemgået, hvilket måske ikke er mange, men så er der sat god plads af til hvert enkelt.

Sensationsromanen er emnet for næste afsnit i bogen. Disse romaner betegnes som en hybrid imellem den gotiske romans overnaturlige elementer og den senere detektivromans mere rationelle tilgang. Der indgår gerne dystre og mørke ting, men i en respektabel kulisse. Eksempler på denne type er Stevens *The Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde* og Henry James *The Turn of the Screw*.

Bogens sidste afsnit er om detektivhistorien. Dette er bogens korteste afsnit, og kun Arthur Conan Doyles *The Hound of the Baskervilles* bliver nærmere gennemgået.

De forfattere som der er fokuseret mest på i bogen, bliver hver i sær nærmere gennemgået i et længere biografi afsnit.

Det er et større emne som bogen kaster sig over, men den formår at give en rigtig god introduktion til disse litterære genrer, og den gav mig lyst til at genlæse flere af de omtalte bøger, samt gjorde mig opmærksom på et par stykker jeg endnu ikke har læst.

Forfatteren har også udgivet en fagbog om Victoriattidens romanforfattere.

Thomas Winther

Månebase Rødhætte

Lars Ahn Pedersen

Novellesamling, 252 sider

Science Fiction Cirklen 2012

Månebase Rødhætte er da en fantastisk titel! Den giver på en humoristisk måde associationer til både sci-fi og fantasy – og så mangler det bare at novellen bag denne titel (for det er både titlen på en novelle og på hele novellesamlingen) er ligeså lovende. Og dét er den heldigvis. Forfatteren formår i titelnovellen at omplanke varulvemyten til science-fiction-genren på en velfortalt

måde der, om end ikke ligefrem realistisk, giver læseren stærk lyst til at 'lege med' på det åbenlyst absurde koncept, ligesom i en genre-blandende tv-serie à la *Firefly*. Historiens hovedperson er den rødhårede Angie, som er rumpilot et stykke ude i fremtiden og over en ti-årig karriere har fragtet varulve fra Jorden til Månen. Der er nemlig opstået et varulvesamfund, som har vundet en krig mod menneskene, og der blev sluttet fred på betingelse af at varulvene fik månen. Angies liv flettes kraftigt ind med de politiske forhold mellem mennesker og varulve, både på det professionelle og det private plan. Det er samlingens længste novelle (60 sider), og også den mest spændende; jeg var flere gange under læsningen bekymret for om den skulle slutte for hurtigt, men den blev heldigvis ved dejligt længe. Første halvdel har hovedvægt på beskrivelsen af handlingsuniverset, mens anden halvdel går mere ind under huden på Angie, hvilket giver en god balance. I allerhøjeste grad et vel sammensat og sobert (alt taget i betragtning!) hybrid-genre-univers, som man ved historiens slutning er ked af at vinke farvel til, og som der sagtens kunne bygges videre på.

Udover titelnovellen indeholder denne novellesamling endnu en magnum opus som på mange måder er endnu mere imponerende end "Månebase Rød-

hætte", nemlig den næstlængste historie (56 sider), "Alien Ghost Ballet". I denne historie er Jorden mere eller mindre blevet sat under mild administration af nogle mystiske rumvæsner der kaldes Spøgelserne, og en kontroversiel ballet-koreograf sendes til en anden planet med ordre om at opføre en version af *Svanesøen* i en kultur af trebenede væsner med klumpfødder!

Det er sjovt, men ikke så grinagtigt som det kunne lyde; historien er ganske seriøs, og handlingen drives i høj grad af det faktum at det kunstneriske indhold i ballet-forestillinger kan have en kolossal politisk og symbolsk betydning. Det er skønt at se. Personskildringen er troværdig og velnuanceret, og slutningen er smuk og tilfredsstillende. Det er svært at rose denne historie højt nok; det er ikke en historie man glemmer lige med det første. Det er en modig og moden kraftpræstation som man vil kunne vise til folk der ikke normalt læser science fiction, og sige, "se hvad denne genre er i stand til!" At væve klassisk kunst ind i en SF-historie (som f.eks. også Richard Ipsen gjorde det med novellen "Den første Europæiske koncert") er noget, jeg altid fryder mig over, og med "Alien Ghost Ballet" har Lars skabt en historie som han med rette kan være stolt af. Jeg håber at der er nogen fra ballet-verdenen som engang opdager den! Mig gav den lyst til endelig at få set balletfilmen *Black Swan* samt at dykke lidt mere ned i *Svanesøen* og andre store balletter.

Novellesamlingen indeholder ti historier i det hele; de øvrige otte er en del kortere. Den første historie, "Turisterne", handler om tidsturister og hvordan de dukker op i nutidens København og interesserer sig såre meget for en vis Dennis Jensen, som ikke har udrettet noget – endnu da. Det er en velskrevet historie, og selvom præmissen er set før, er det stadig værd at se i en ny iteration. Jeg havde dog gerne set at man til sidst fik en lille vink om hvad det var, Dennis var

blevet berømt for i fremtiden.

Så er der "Afhøring af offer nr. 5", som er en fin dialog-baseret historie om afhøring af en af-død, hvor læseren hele tiden gætter med, men stadig overraskes af hvordan handlingen skrider frem. Den gav mig mindelser om åbningsscenen i første afsnit af *Doctor Who*-spinoff-serien *Torchwood*.

Næste historie, "Mordene på Katrina", omhandler en fyr der har et fetichistisk forhold til gentagne gange at myrde en livagtig robotversion af sin ekskæreste. Jeg har læst historien før; jeg var nemlig med på det skrivegruppemøde i 2009 hvor Lars første gang dukkede op og præsenterede denne historie. Jeg var allerede dengang med det samme imponeret over hvor velskrevet den var, og vidste at Lars nok skulle blive et interessant litterært bekendtskab. Personligt er jeg en hel del mere til science fiction end til horror, og denne blodige historie er måske nok lidt for skrap kost til mig, men det ændrer ikke på at den er rigtig godt skruet sammen og skal roses for både dette og for dens referencer til SF-troper som f.eks. Asimovs robot-love. Og horror har jo altid været en integreret del af vores forening og dens skrivegruppe, så der er bestemt ingen tvivl om at Lars var kommet til det rigtige miljø. Man kan i Lars' historier tydeligt mærke at der går omtanke og ideer forud for selve skrivningen, hvilket får prosaen til at virke mere finpudset og eftertænksom end vi ser hos de fleste andre genreforfattere i vores miljø.

Næste novelle er "Kongens nytårstale", som jeg (som historiker) nød rigtig meget. Den er udformet som, ja, en nytårstale, hvor en dansk konge i en parallelverden vælger en anden tale end planlagt og fortæller om hvordan en ukendt dansker har opfundet en tidsmaskine og bruger den til at gribe en lille smule ind i nationens fortid. Det vides mestendels ikke hvordan, men der spekuleres i at den tidsrejsende sikkert har afværget eller minimeret diverse katastro-

fer. I løbet af de ti sider denne historie varer (en meget passende længde til denne idé), går det langsomt op for læseren at den tidsrejsende nok har haft en del mere indflydelse på Danmarks-historien end kongen og hans samtid aner. Denne novelle er et godt eksempel på hvor godt Lars formår at afpasse en histories længde til typen af idé der ligger til grund for den. Han bruger ikke for meget plads på for tynde ideer; faktisk er ideerne nogle gange for store til at de ydes retfærdighed af enkelte, korte historier, og derfor er det også glædeligt at se at de næste fire historier – herunder "Alien Ghost Ballet" – faktisk foregår i et fælles handlingsunivers.

Det er et fremtidsunivers hvor man med genteknologi er begyndt at frembringe både uddøde dyr og fabeldyr, hvilket dog hurtigt er blevet forbudt, men stadig foregår illegalt. I "Har du hørt havfruerne synge?" følger vi en række personer og situationer som fra flere sider illustrerer hvordan en sådan verden ville være, og hvordan disse fabeldyr ville blive behandlet. Denne historie fortsætter nærmest over i "Rudolf", hvor Rudolf med den røde tud er blevet kidnappet fra en illegal zoologisk have. Det lyder som en helt vild vittighed, men igen behandles ideen ganske seriøst, og det er helt sikkert endnu engang lykkedes forfatteren at få et skønt og skørt *Doctor Who*-agtigt plot til at hænge rigtig godt sammen. Lars leger fermt med "the suspension of disbelief" i disse historier, og resultatet er konsekvent imponerende; ofte ligefrem cinematisk.

Novellesamlingen afsluttes med "Arthur Solo"; en kort psykodelisk action-historie som er en hyldest til *Star Wars*. Den udgør en god coda til en perlerække af historier, og man får en rigtig god oplevelse ud af at læse samlingens noveller i den trykte rækkefølge.

At Lars bruger 'uoriginale' elementer – f.eks. fra H.C. Andersens-eventyr – i sine historier, er ikke noget problem, for han bruger dem på en ny og inter-

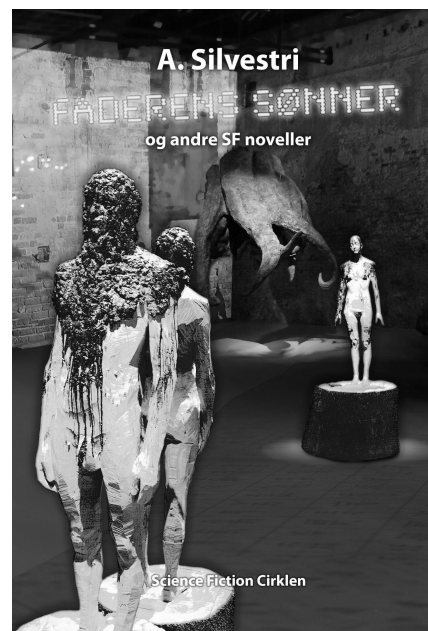
essant måde, altid flettet ind med spændende temaer. Jeg glæder mig meget til at Lars begynder at skrive romaner, for jo længere hans historier er, jo større og stærkere er også ideerne bag. Under alle omstændigheder er han rigtig godt på vej og går ganske sikkert en lys fremtid i møde – og hans succes som SF-forfatter giver mig blot endnu mere lyst til også selv at få skrevet noget færdig.

Vil man vide mere om historierne i denne fine samling, så kan man finde en række "Bag om..." omtaler af historierne på Lars' blog, larsahn.dk.

Tue Sørensen

Faderens sønner og andre SF-noveller

Novellesamling af A. Silvestri
Science Fiction Cirklen, 2011
220 sider

Som det kan læses i min anmeldelse af bogen *Optisk Bedrag*, så skriver Silvestri bred rent genre-mæssigt. I *Faderens sønner* er alle novellerne inden for science fiction-genren, men det gør så blot at det er inden for den genre at han bevæger sig frit rundt.

I "Signal" er der oprettet kontakt imellem mennesket og fremmede væsner, og der er opstået rum-handelsruter. Det viser sig dog at der er flere intelligenser i universet, og en trussel rammer jorden. Titelnovellen

“Faderens sønner” er også en historie om en trussel udefra; her er det dog ikke en pludselig trussel om udslettelse. Jordens befolkning bliver informeret af udefra kommende væsner at vi nu kun har 150 år tilbage på Jorden, hvorefter vi vil blive udslettet for at redde planeten. Menneskeheden har dermed en fastsat periode til at udvikle teknologi der gør at vi kan drage ud i rummet. Alle vil dog aldrig kunne komme med, og stillet over for truslen om udslettelse, nedbrydes menneskeheden mere og mere. Novellen indeholder nedslag fra forskellige tider i perioden, og vi følger hvordan modløsheden breder sig i blandt menneskene.

I novellen “Evolutionært” er der også en trussel imod mennesket. Denne gang er den dog fra inde i Jorden, hvor den har vokset sig stærk på de ting vi skyller ud i kloakkerne.

“Træk” er også en historie om menneskets møde med fremmede væsner. Her ender det ud i et regulær showdown, hvor to ender over for hinanden og skal forsøge at tolke den andens intentioner, ikke alene i forhold til at oprette en kontakt, men også i forhold til at forsvare sig selv.

Det hele er dog ikke kun trusler. I “Det lille billede” udvikles det ultimativt kære kæledyr. Alt det der gør et kæledyr populært, er fremelsket i dyret. Det viser sig dog hurtigt at folk har forskellige krav til deres kæledyr, og en række etiske problemstillinger bliver stillet over for forretningsmæssige.

Samlingen indeholder historier om fremmede væsner, teknologi der kører af sporet, rejser imellem dimensioner, og en verden hvor kvinderne har taget magten. Vi kommer derved godt rundt inden for science fiction. Til de der mere er til horror-siden af Silvestris forfatterskab, er der også indlagt en del blod i nogle af novellerne, samt den morbide humor som man også finder i andre af hans noveller.

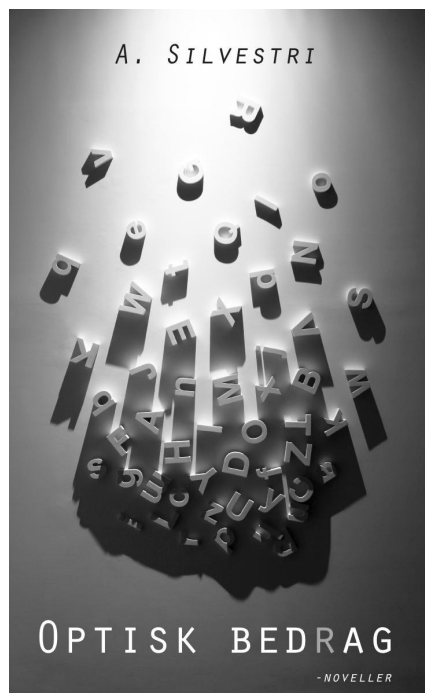
Faderens sønner skiller sig ud

fra Silvestris andre novellesamlinger ved at den er genrespecifik. Samtidig viser den også Silvestris bredde gennem en bred tilgang til science fiction, og bogen skal bestemt stå på hyl- den ved siden af hans andre bøger

Thomas Winther

Optisk Bedrag

Novellesamling af A. Silvestri
Hexameter, 2012, 276 sider

Silvestris fjerde bog er lige som hans første en novellesamling med meget blandet indhold. De fleste af novellerne er ikke inden for de fantastiske genrer, men der er enkelte som har et strejf af science fiction, og flere af dem har horror-elementer.

De to noveller der mest falder inden for de fantastiske genrer, er “Vinderbon” som er en fortælling fra en postapokalyptisk verden, hvor man følger en dag hos en ensom mand der lever i en død verden og gør hvad han kan for at holde sig i live mens han venter på døden. Den anden er novellen “E-pas” som finder sted 30 år efter Gud har endegyldigt vist sig for mennesket. Det at folk nu med sikkerhed ved at himlen eksisterer, giver begrænsninger i hvordan de kan leve deres liv for at sikre sig

deres plads i himmelen. Men hvor der er en himmel, er der også et helvede, som også kræver sine sjæle. Netop dette er blevet en forretning, da man nu har fundet en metode hvor folk med en uren sjæl kan få en ny, ren sjæl imens den gamle ryger i helvede. Det er dog dyrt at købe en ny sjæl, ikke kun for den der køber en ny sjæl, men også for den der skal levere.

De fleste af samlingens 21 noveller er som nævnt ikke fra de fantastiske genrer, men er historier om menneskeskæbner, om afsavn, svigt og selvbedrag, men også om glæde. Silvestris historier er altid værd at læse da han har et alsidigt og spændende fortælleunivers. Jeg var blevet inviteret til at skrive en tekst til bogens bagside, og netop det alsidige fortælleunivers, og det at Silvestri ikke lader sig begrænse af genrekonventioner var noget af det jeg trak frem efter at have læst såvel denne som hans andre bøger.

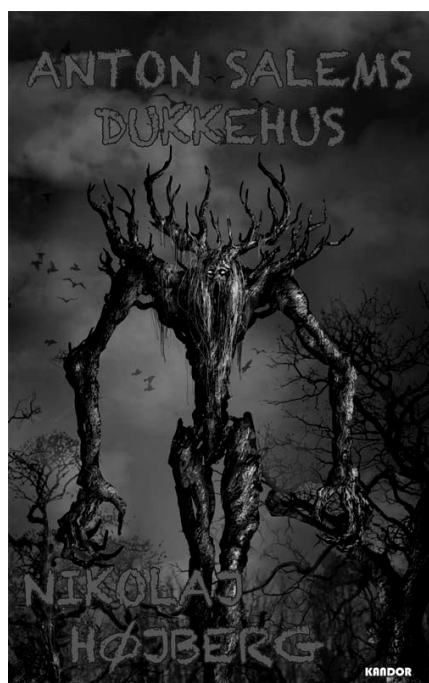
Hele novellesamlingen er indrammet af samlingens første novelle “Eventyret om historien” som er fortællingen om en mand der har sat sig for at læse alle historier. Han finder nogle gigantiske søjler hvorpå alle historier står, så han må dagligt kravle op af dem for at få læst det hele. Han bruger derfor sit liv på at læse alt. Samlingens sidste novelle, “100% reklamefri”, er en masse små brudstykker af hvad der sker for folk rundt i den virkelige verden imens en bog bliver skrevet og læst.

Thomas Winther

Anton Salems Dukkehus

Roman af Nikolaj Højberg
Forlaget Kandor 2012, 186 sider

På loftet i familiens nye hus finder Robert og hans lillesøster Sofia et flot gammelt dukkehus, og det bliver hentet ned så Sofia kan lege med det. Det gamle dukkehus er lavet på Salems Legetøjssnedkeri i 1929. Da de studerer dukkehuset, syntes Robert pludseligt at han ser et blegt pi-

geansigt der stirrer ud på ham fra en af dukkehusets vinduer. Hun ser vild ud og har et åbent hul midt i panden. Han ryster det dog af sig, da hverken søsteren eller hans kammerat Christian lader til at have haft samme syn.

Om natten forsvinder Sofia sporløst fra værelset, og Robert er sikker på at hun er blevet taget af dukkehuset. Han beslutter sig til at finde åbningen ind til den verden som dukkehuset er porten til, for at få sin søster tilbage.

Det lykkedes for ham og Christian at komme ind i husets verden, og her bliver det mødt alt det levende legetøj som Salem igennem tiden har lavet, men det er bestemt ikke alt legetøjet der er venligt stemt, eller harmløst for den sags skyld. De må dog også drage ud i den verden der ligger bag dukkehuset. Det er en dyster, ugæstfri verden som bestemt ikke har tænkt sig at gøre det let for de to drenge at få Sofia tilbage.

Højbergs tidligere bøger har været novellesamlinger med mørke og dystre fortællinger *weird fiction*-fortællinger. Denne gang er det en ungdomsroman han har begået, men ligesom i flere af hans noveller, er der en dysterhed i historien, selvom der ikke er så meget af den snigende ubehag tilbage som man fandt i flere af hans noveller. Højbergs

opfindsomhed er der stadig masser af, og denne gang tilsat den action og hastighed som er påkrævet af en ungdomsbog.

Thomas Winther

Tidsfordærv og andre SF-noveller

Gudrun Østergaard

Novellesamling, 198 sider

Science Fiction Cirklen, 2012

Gudrun Østergaard har bidraget til flere antologier i de seneste år, og hun har nu sammen med SFC samlet 18 noveller til udgivelsen *Tidsfordærv*.

“Eva” handler om hvor meget forældre skal overlade deres børn til staten. I dette tilfælde er det ikke kun opdragelse det handler om, men i det hele taget at overlade barnets opvækst til det offentlige.

I “Prøven” er der kommet lighed i samfundet. Dvs. der er lighed hvis man består statsborgerskabsprøven, en prøve som alle kan søge at gå op til, og en prøve som er ens for alle. Spørgsmålet er selvfølgelig om prøven nu også er lige for alle, på samme måde som man kan stille spørgsmål til om de forskellige krav der stilles til folk i vores verden i dag.

Samlingen er fyldt med noveller der som de to herover er kommentarer til samfundet

som det er i dag. I “Klagen” beskrives en besværlig proces med at få lov til at indgive en klage i et system som ikke begår fejl, men hvad sker der så når en simpel fejl gør at man ikke kan indgive sin klage? Så er man lige pludseligt noget specielt.

Det er ikke kun de offentlige systemer som Østergaard kommenterer på, det er også andre tendenser i samfundet. Således er “Sshh” en kommentar til den megen støj som vi hele tiden omgives af i hverdagsbilledet. Stilheden spiller også en rolle i “Pionererne” hvor en lille familie har været alene på en planet for at klargøre den til bosættelse. Nu er freden dog snart forbi, da rumskibet er på vej, så hvad skal den lille familie nu gøre, hvor freden er ved at være ovre.

Der er også historier der ikke er omkring menneskets plads i samfundet. En sådan er “Pålandsvind”, hvori en mand opdager et mystisk, sort, takket fartøj ud for kysten. Han svømmer derud og finder et fartøj der virker meget ujordisk. Han er dog ikke den eneste der har opdaget dette, og militæret indfinder sigsnart, det virker dog til at de godt ved hvad det er de står overfor.

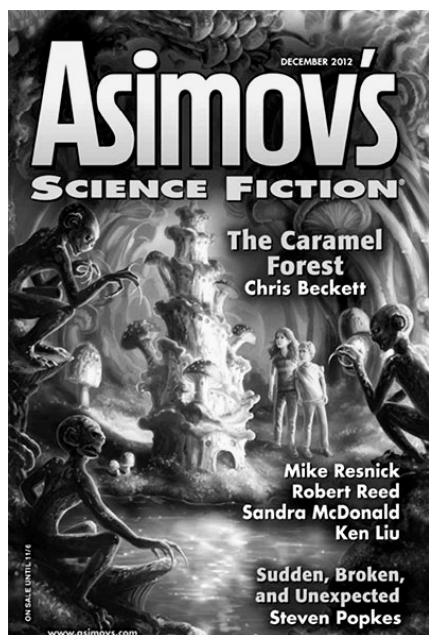
Gudrun skriver ikke hård teknisk science fiction, men derimod eftertænksom kommenterende science fiction. Det er ikke fordi hendes historier kun påpeger dårlige sider af vores samfund, hun perspektiverer mere på dem. Et eksempel på dette er i novellen “Netværk”, hvor alle hele tiden er koblet op på et enormt socialt medie. Alle ved derfor hele tiden hvad alle laver og hvor de er. Dette skaber naturligt en modreaktion så nogle vil løsrive sig. Dette giver dog problemer når nogle af de vigtigste samfundsstrukturer er bygget op omkring netværket. Når man sætter sig uden for den ene del, risikerer man også at ryge ud af andre.

Tidsfordærv passer på alle måder ind i den serie af ny dansk science fiction som SFC udgiver i disse år. En af formålene med serien er at vise at der

skrives meget forskelligt og god science fiction i Danmark i dag, og med sin stil og sine tematikker adskiller Gudrun Østergaards sig i forhold til de andre bøger der er udgivet, og hun viser dermed endnu en facet af den danske science fiction.

Thomas Winther

Asimov's Science Fiction August/September, October/ November & December 2012

Asimov's er et lille magasin med korte science-fiction historier. Det er lavet lidt anderledes end *Fantasy & Science Fiction*, da det kun indeholder science fiction-historier. Der er heller ikke så mange ekstra-ting a la boganmeldelser ud over historierne.

Jeg fik købt nogen af de ældre eksemplarer af bladet. Generelt kan man sige at det stille og roligt er gået ned af bakke for bladet. I 90'erne havde de en tegner til at tegne et billede til hver historie. Det har de ikke nu.

Kvaliteten af materialet er gået tilbage. I 90'erne var trykket og papiret bedre. Det var dog endnu bedre i 60'erne.

Det er måske ved at gå lidt tilbage for det trykte medie. Endvidere er der sket det at Isaac Asimov er gået hen og er død. Jo længere tid der går, jo længere væk fjerner vi os fra ham. Han er der f.eks. ikke til at skrive til bladet mere.

Trykket er langsomt blevet tættere ved at man har forsøgt at få mere og mere på papiret. Der er dog ikke sket det at man er begyndt at lave færre årlige udgaver for at spare på portoen, sådan som det er sket for *Fantasy & Science Fiction*.

Tiden har ikke været særligt god ved det lille blad, men historierne er stadig af en høj standard. Der er historier om bygningen af et is-skib midt i rummet og en historie om en bedstemor som får længere levetid ved hjælp af et ur.

Jeg kunne særligt godt lide: "Alive and Well, A Long Way From Anywhere" af Allen M. Steele. Den handler om en milliardær som lever i rummet og tager røven på alle omkring ham.

Der er også en del historier som har noget religiøst i sig f.eks. "Joining the High Flyers" af Ian Creasy. Historierne er jo skrevet af amerikanske forfattere for det meste.

Man kan håbe at bladet holder stand i mange år endnu. Tiden er imod det. Det er ellers et godt tilbud; man får meget for de 400 kroner to års abonnement koster.

7 ud af 10

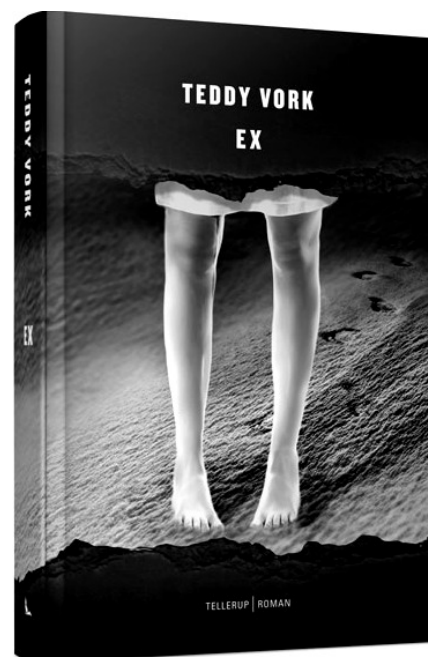
Andreas J. Søre

Ex

Roman af Teddy Vork
Tellerup, 2012, 328 sider

I nogle forhold spøger mindet om en ekskæreste, fordi den ene af parterne måske aldrig rigtig helt har kunnet slippet den tidligere kæreste. Dette er dog ikke umiddelbart tilfældet i Edmund og Agnetes forhold. For en år-række siden var Edmund sammen med Regitze, et forhold der ikke endte godt, men nu er han gift med Agnete og de har sammen en lille søn. Edmund tænker sjældent på Regitze, men da han hører at hun er død, vælter en masse minder op i ham.

Kort efter oplever han at møde hendes genfærd. Hendes krop står dér står i blodindsmurt

hospitalstøj og stirrer på ham med døde øjne. Denne oplevelse ryster ham naturligt, og hendes død kommer til at fylde mere og mere for ham. Det er kun sjældent han ser hendes genfærd, men frygten er der hele tiden, og jo mere han undersøger fænomenet og finder ud af at hun ikke blot er et spøgelse med en uforrettet sag, men er en genganger der fysisk kan manifestere sig, bliver han mere og mere bange. Hans frygt bliver ikke mindre da det lige så langsomt går op for ham hvorfor hun manifesterer sig for ham, og at selv om det er ham der er mål for hendes vrede, så er det hans familie som er i farer.

Titlen *Ex* referer både til Ex-kæreste, men også andre ting der ikke er mere, som det at Regitze ikke længere er i live, men også det at Edmunds verden ikke længere er den samme.

Teddy Vork har ligesom i sin bog *Diget* begået en bog hvor rædslen lige så stille kommer snigende ind på hovedpersonen og læseren. I *Ex* undgår han behændigt at lade genfærdet vise sig i alle de oplagte situationer og lader kun manifestationerne finde sted få, men effektive, gange. Frygten for manifestationerne og hendes hensigter er dog til stede fra tidligt i bogen og til sidste side.

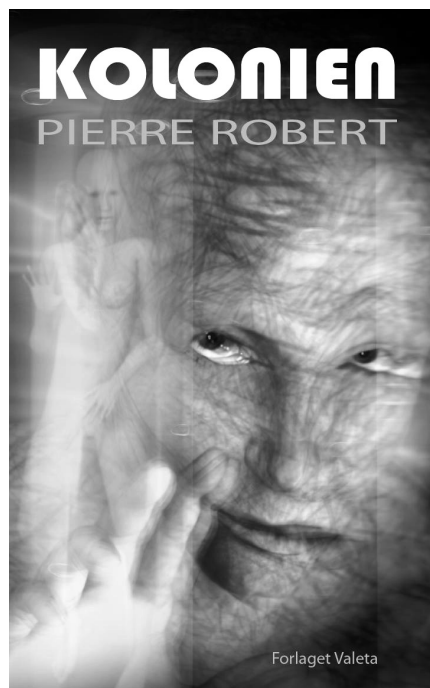
Forlaget Tellerup har et stærkt brand i at udgive fantasy

og horror til børn og unge, men med *Ex* slår de sig ind på også at ville udgive bøger rettet til den voksne horror læser. Ingen tvivl om at Teddy Vork er det perfekte valg til at indlede en sådan satsning, og man kan kun håbe at det giver det giver pote, da det er få forlag herhjemme der udgiver horror-romaner til voksne. Man kan kun håbe Tellerups stærke brand i forhold til ungdoms litteraturen ikke kommer til at gøre at den voksne læser ikke opdager en bog som *Ex*, for bogen bør bestemt blive opdaget af et større publikum.

Thomas Winther

Kolonien

Roman af Pierre Robert
Valeta, 2012, 314 sider

En aften i 1984 bliver den 33-årige Martin Damgaard bortført af rumvæsner kaldet Petarkerne. Han bliver ført til en fremmed planet og installeret i en koloni under en kæmpe stor glaskuppel. Kolonien består af mennesker fra hele jorden som er blevet bortført og nu er tvunget til at leve sammen i det samfund de nu har fået bygget op. Det er et meget hierarkisk samfund med en stærk leder i toppen, og så forskellige gruppeledere, hvor hver gruppe har definerede op-

gaver. Denne opbygning er accepteret af rumvæsnerne, men den er blevet bygget op af menneskene selv for at få ro. Det bliver i hvert fald flere gange nævnt at det hele stod værre til inden denne samfundsstruktur.

Fra tid til anden bliver nogle af beboerne ført op til stationens forsøgscenter hvor de bliver udsat for forskellige forsøg, der kan være alt fra mentale til seksuelle eksperimenter. Petarkerne har telepatiske kontrol over mennesker, og man kan derfor ikke modsætte sig de ordre der bliver givet, men samtidig er man fuldt ud bevidst om hvad det er der sker. Dette giver spændinger i lejren, for to personer der er i et forsøg har været sammen, er nødt til at forholde sig til hinanden bagefter, selvom de ikke selv har været herrer over det skete.

Martin finder dog hurtigt ud af at der er store fordele ved at være leder, da han så får mere frihed, og da han har et håb om at kunne stikke af, har han brug for denne mere frihed til at bevæge sig rundt. Under dække af at ville udvikle et middel imod en hudsygdom som plager koloniens beboere, udarbejder han en flugtplan. Dette sker på trods af at han har fundet ud af at den planet som er på den anden side af kuplen der dækker kolonien, er ugæstfri, men da han har set andre kupler, håber han at en af dem kan indeholde deres redning.

Bogen er meget berettende og informerende om hvad der sker for hovedpersonen, hvilket passer godt til at det er en beretning, men det gør også at det ikke er det mest spændende at læse, da sproget ikke er så levende og kan virke opremsende. Et eksempel er at bogens bagside lover at den "afslører et uhyggeligt anslag imod menneskeheden", en afsløring som er noget der bliver fortalt til hovedpersonen og ikke noget han selv finder ud af. Her kunne jeg godt savne at hovedpersonen selv havde haft en mere aktiv rolle i "afsløringen".

Bogens bagside beretter at

dette er en historie som er blevet overleveret til forfatteren Pierre Robert. Bogens idé med at dette er et overleveret skrift, hvor det så er op til læseren selv at vurderer troværdigheden, passer meget godt til historien. Ideen med denne tilgang er der ikke så meget nyt i, selvom der forsøges at lave et twist på den på bogens sidste sider.

Bogen er en fin debutroman, og den beskriver koloniens samfundsstruktur og senere også et større interstellart billede godt. Problemet er bare at den netop er meget berettende, og jeg savner en mere levende beskrivelse af handlingen. Dette skal dog ikke stå i vejen for at bogen indeholder nogle gode ideer og en spændende historie.

Thomas Winther

Kimæren

Roman af Christian Reslow
Valeta, 2012, 560 sider

Phillip Bonteque er ret ligeglad med loven, men den er ikke ligeglad med ham. Det lokale politi er begyndt prøve at stresse ham ud at byen ved at overvåge ham og udskrive bøder så snart han gør det mindste galt. Taktikken er ved at lykkedes, da Phillip nu har planer om at forlade den lille by Rowley. Han er dog ikke helt færdig med byen endnu, og han er denne aften ude

for at fiske. Han har dog ikke medbragt fiskeudstyr, men derimod dynamit. Den lokale politibetjent overvåger ham dog og er klar til at slå til. Det bliver dog ikke betjenten der slår klørne i Phillip, men derimod et væsen der længe har levet i en hule i søbunden. Det er nemlig ikke første gang Phillip fisker med dynamit, og sidst han gjorde det, sendte det ryster igennem søbunden, og ud over at slå fiskenes indre i stykker og få dem til at stige med bugen i vejret til vandoverfladen, så har det også rystet et væsen fri der har været fanget i umindelige tider. Ikke at tid er noget væsnet bekymrer sig om. Med dens frihed er den begyndt at samle sig en krop af de dele den kan finde sig. Denne aften er der andet end søens dyr som væsnet kan omfavne og bruge til at bygge sin nye krop.

Fra kimæren starter med at samle sig en ny krop baseret på Phillip og betjenten, til helvede bryder løs, går der meget kort tid. Folk flygter skræmte ud af byen med historier om et frygteligt uhyre der dræber alt den møder. På politistationen i nabo-byen sendes en flok betjente afsted for at undersøge hvad der er sket. Den første person de møder, er en kvinde hvis ansigt synes at være ætset væk. Da de når byen, mødes de er lemlæstede lig og ellers tomme gader. Det vil sige, tomme indtil de møder kimæren som nu har en krop som var den smeltet sammen af flere mennesker, og specielt har bevaret øjne og munden fra de fleste.

Vi følger nu nogle af de få overlevende for hvem det ikke er lykkedes at forlade byen, samt betjentene der prøver at overleve imens de venter på at hjælpen skal dukke op, for militærets specialstyrker er på vej.

Vi følger også væsnet og hvordan det udvikler sig efterhånden som det optager dele af flere mennesker og derigennem også dele af deres erindringer.

Militærets specialenheder dukker op, men der er dog både de der arbejder for at redde folk, de der vil bombe stedet, og så er

der de der gerne vil indsamle prøver af væsnet til yderligere undersøgelser.

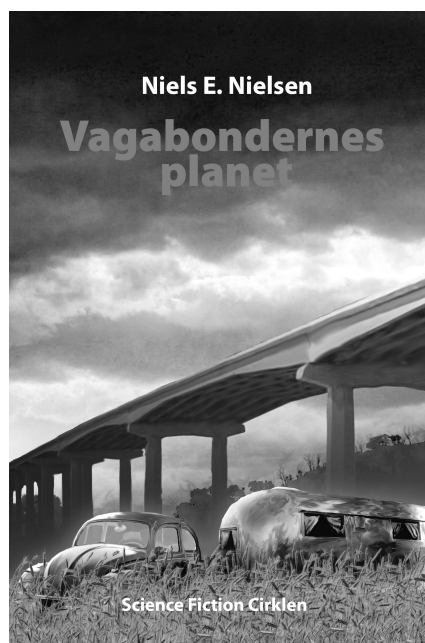
Væsnet kimæren er et makabert væsen der primært drives af sult og behovet for at optage dele af flere mennesker, specielt hjerner således den kan få ny viden om den verden som den er havnet i.

Bogen *Kimæren* er også makaber og fyldt med beskrivelser af kroppe der bliver flået i stykker som en del af væsnets hærgen. Det er dog også historien om mennesker der er under pres og om hvor forskelligt de reagerer. Bogens over 500 sider har et højt tempo, fyldt med action, og man er bestemt ikke sikker på hvem af personerne der kommer til at gå fri, og hvem der bliver en del af kimæren.

Thomas Winther

Vagabondernes planet

Roman af Niels E. Nielsen
Science Fiction Cirklen 2012
253 sider, 249 kroner

Niels E. Nielsen er for mange danske science fiction-interesse-rede over fyrre dén rigtige danske science fiction-forfatter. Men for dem under fyrre, er han vist nærmest ukendt, og hans bøger er forsvundet både fra boghandlere og vist også biblioteker. Fortidens fremtid er nu bedaget, og blevet både glemt og gemt væk.

Science Fiction Cirklen har bestemt sig for at gøre noget ved dette og har udgivet først hans samlede noveller, og nu er de gået i gang med at udgive flere af hans romaner. Den første af disse er *Vagabondernes Planet*; vist også den mest kendte af Nielsens bøger.

I bogen forestiller Nielsen sig en fremtid, hvor det meste af jordens befolkning er blevet biler, der kører rundt uden ophold overalt i en totalt ensartet verden. Der er kun (motor)veje og marker med jernrug, en specielt fremavlet, ekstremt hårdfør plante, der kan vokse næsten overalt. Alle har mad og husly, men folk er fremmedgjorte og ulykkelige, og vagabondismen er ikke et udtryk for eventyrlyst, men et resultat af folks fremmedgørelse, og de er landet i et dilemma, hvor de er højst utilfredse med deres liv, men ude af stand til at finde løsninger på deres problemer. Resultatet er et stadig mere desperat forsøg på at finde mening i forskellige former for eskapisme: En voldsom flagellantisk religion, stoffer og spil og (ultra)vold.

Hovedpersonen er en af de voldsomme unge, der farter rundt på landevejene og slås med andre ungdomsbander. Der er elementer af *Mad Max* i beskrivelserne af vejkrigene, og disse er elementært spændende. Hovedpersonen bliver i en konfrontation med dem, han tror er magthaverne, revet ud af sit liv og bliver præsenteret for de videnskabsfolk, der forsøger at få verden til at hænge sammen, på trods af det stadigt voksende befolkningspres og de stadig mere og mere rodløse mennesker. Bilerne har længe troet, at videnskabsfolkene lever i sus og dus, og holder resten af jordens befolkning nede, men virkeligheden er, at videnskabsfolkene kæmper hårdt for at holde de nu 19 milliarder mennesker på jorden live, og at de er begyndt at indse, at de ikke kan fortsætte med at understøtte dem. Jorden styrer direkte mod en økologisk katastrofe. Disse videnskabsfolk vil ikke tvinge forandringer igen-

nem. Det er simpelthen imod deres indgroede moral at nedbringe befolkningstallet ved magt. Dette dilemma er bogens omdrejningspunkt: Hvordan kan og skal man reagere, når jorden er truet af en alt omfattende katastrofe, og flertallet ikke er i stand til at indse og handle på dette?

Nielsen opløser problemet til at lade hovedpersonen reagere instinktivt på verdens tilstand og ødelægge det usunde samfund for, at der så kan blive plads til, at menneskene igen kan tage ansvaret for deres eget liv. Der bliver altså ikke truffet nogle rationelle beslutninger, men derimod overlader videnskabsfolkene ansvaret for forandringerne og verdens skæbne til en voldelig, dysfunktionel ung mand, som en af dem ser noget (let undefineret) i. Han forlader sig på sin vrede og sin intuition, og det ender med, at han (på det nærmeste) slår størstedelen af menneskeheden ihjel og flytter ud til en lille kystby og lever resten af sine dage der i ro og mag.

Om bogen er god eller dårlig er svært at vurdere for mig. Jeg husker den ikke som en af dem, jeg var mest begejstret for af de bøger, jeg har læst af Niels E. Nielsen. Og genlæsningen har egentlig ikke rokket ved den vurdering. Enkelte elementer er både spændende og godt beskrevet. Hele tomhedsfølelsen og den manglende mening med livet i den evige jagt på nye afkørsler er et fængende indblik i nogle af den moderne verdens problemer. På den anden side er bogen mange steder unødigt tung i sin didaktik, og mange pointer nærmest tværes gentagende gange ud i læserens øjne med en meget tung hånd. Derudover spænder fortællingen over alt for lang tid, både før undergangen, under undergangen og efter. Jeg tror, at historien kunne have vundet ved en opstramning og måske ved at Nielsen havde fokuseret på en mindre del af den samlede historie.

Bogen afsluttes med et efterskrift af Niels Dalgaard, og han kommer fint rundt om mange

ting. Noget af det han ikke kommer ind på (måske fordi det ikke er relevant), er at sammenligne historien med Anthony Burgess' *A Clockwork Orange*. Jeg synes, der er en del paralleller de to bøger imellem. Både med de rodløse unge, der søger meningen med livet i voldsudøvelse, og med diskussionen af, hvordan man med voldsomme indgreb kan ændre de unge til at blive gode samfundsborgere. I begge bøger behandler man 'afvigerne', så de får frataget deres frie vilje, og begge forfattere mener tydeligvis, at det er en problematisk fremgangsmåde. Man bør ikke fratage folk den frie vilje til at gøre ondt og godt. Begge bøger endvidere kan ses som kommentarer til deres samtid (60'erne) og den rodløshed, der vokser frem der, men jeg tror egentlig også, at de afspejler tiden lige efter Anden Verdenskrig, hvor der var massive problemer med millioner af rodløse og hjemløse mennesker, der havde ar på sjæl og krop.

Jesper Rugård Jensen

Pirate Sun

Book Three of Virga
Roman af Karl Schroeder
Tor Books, 2008

The Sunless Countries

Book Four of Virga
Roman af Karl Schroeder
Tor Books, 2009

Jeg har tidligere positivt anmeldt de to første bind i Karl Schroeders *Virga*-serie, *Sun of Suns* og *Queen of Candesce*, og med disse to bind er serien godt på vej til at blive min favorit blandt nyere science fiction (men indrømmet, det er ret begrænset hvad jeg får læst af nyere bøger).

Ligesom i de to første bøger har Schroeder en ny hovedperson i hver af disse bøger, men formår alligevel at skabe en sammenhæng, dels fordi begivenhederne i de forskellige bind hænger sammen i en større enhed og dels fordi hovedpersonerne fra de forskellige bind optræ-

der som vigtige bipersoner i andre bind.

Seriens univers er den kunstige verden Virga, en hul, luftfyldt, vægtløs kugle omtrent på størrelse med Jorden, hvori avanceret elektronik ikke kan fungere. Virga er oplyst af en central, kunstig sol, Candesce, og et større antal mindre sole længere ude, der oplyser byer, som er roterende hjul.

I *Pirate Suns* er hovedpersonen Chaison Fanning, admiral fra nationen Slipstream, der i starten af bogen er krigsfange hos diktaturstaten Falcon Formation. Han slipper fri og bruger det meste af bogen på at komme hjem i selskab med en håndfuld andre flygtninge, hvoraf mindst en har sin helt egen agenda, som måske ikke er helt i Fannings favør. Historien veksler mellem action, intriger og maleriske beskrivelser af steder i Virga. På mange måder er dette bind et midterbind, der ikke driver seriens plot meget videre, om end der sker nogle væsentlige ting mod slutningen.

Anderledes er det i *The Sunless Countries*. Her introduceres vi til et nyt sted, den sølle nation Sere, og en helt ny hovedperson, den unge akademiker Hieronyma Maspeth. Sere er på vej til at blive et religiøst diktatur, der forbyder akademisk videnskab som modsiger de hellige tekster, og det stiller hende i en vanskelig situation – som ikke bliver lettere af at hun bliver blandet ind i begivenheder, der kan få central betydning for hele Virgas fremtid. Titlen har en dobbelt betydning, da 'Sunless Countries' også kan hentyde til den videnskabelige formørkelse, som Maspeth bliver vidne til.

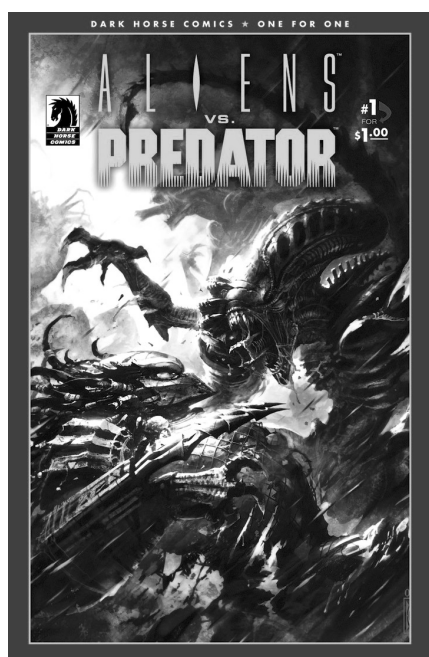
Slutningen af bogen er særdeles dramatisk, og Maspeth (og dermed læseren) kommer til at se hvad der ligger uden for Virga – og det er ikke hvad man forventer.

Serien afsluttes i bind 5 med den apokalyptiske titel *Ashes of Candesce*, p.t. kun ude i hardcover (jeg venter på paperback).

Klaus Æ. Mogensen

SF-TEGNE SERIER: ALIENS VS. PREDATOR

Af Tue Sørensen

Året var 1990. På det tidspunkt havde forlaget Dark Horse Comics allerede udgivet et par separate mini-serier med hhv. *Aliens* og *Predator*, som alle var både kommercielle og kritiske succeser. Så da Dark Horse besluttede at udgive den første crossover-miniserie med både *Aliens* og *Predator*, var fans'ene helt oppe at køre. Forudbestillingerne var massive, og miniserien *Aliens vs. Predator* på fire numre endte med at være intet mindre end den bedst sælgende miniserie nogensinde – og det er et af de relativt sjældne tilfælde hvor kvaliteten står fuldkommen mål med den salgsmæssige succes. Denne første *Aliens vs. Predator* miniserie er, efter manges mening, den dag i dag stadig den bedste tegneserie der er lavet om *Aliens* og *Predators*.

Hvorfor var den så god? Dels fordi både tegninger (begået af Phil Norwood) og historie (komponeret af Randy Stradley) var hamrende godt håndværk, og dels fordi historien hovedsageligt lod sig inspirere af James Camerons *Aliens*-film.

Vi befinder os på den unge koloniplanet Ryushi, hvor den japanske Chigusa Corporation bestyrer en koloni af kvægfarmere. De opdrætter noget der hedder rhynt-kvæg – man hører ikke om disse kommer fra planeten oprindeligt, eller om de er genmodificerede til planetens

miljø, men de eksporteres til Jordan som godt spisekød. Ryushi er mestendels en ørkenplanet, med 19 timers hed dag og 17 timers kold nat. Uden at menneskene ved noget om det, er Ryushi imidlertid også en træningsplanet for *the Predators*. Deres idé om underholdning er at udsætte Alien-æg på planeten, så de inficerer lokale livsformer og derefter kan jages som det perfekte, super-udfordrende bytte. Menneskene bliver naturligvis fanget i mellem de to rov-arter.

En af de nyskabende ting ved denne historie, er at vores heltinde faktisk er den lokale company manager. Den unge og uerfarne Machiko Noguchi fra Chigusa Corporation er i gang med at overtage ledelsen af kolonien fra sin forgænger, og hun har svært ved at komme ind på livet af kvægbonderne, som synes hun er en kold bitch. Men hun beslutter at omstille sin ledelsesstil så hun kan blive mere accepteret som 'en af deres'. Hendes lederevner kommer hårdt på prøve da kolonien pludselig bliver involveret i *Aliens/Predator*-konflikten og folk begynder at dø. Men hun vokser med opgaven, og udvikler sig til en fantastisk action-heltinde.

Historien er som sagt af samme type som *Aliens*-filmen, men jeg vil faktisk sige at den er bedre. Man kommer godt ind under huden på personerne (som også inklu-

derer nogle videnskabsfolk), og spændingskurven er helt i top. Mange Aliens- og Predator-historier handler for meget om Aliens og Predators; den rigtige beslutning er dog, som her, at fokusere mest på stærke menneskelige figurer, så læserne har nogen at identificere sig med, og føle med.

Tegningerne er et kapitel for sig. De er absolut i særklasse. Omgivelserne bringes storslået til live, og der er fyldt med gode detaljer. Menneskene er tegnet med særdeles realistiske proportioner; asiaterne er tydeligt mindre end europæerne, og alle figurer har individuelle præg. Det er en forbløffende veldrejet tegneserie som alle fans af Aliens og Predator bør unde

sig selv at læse. Den fås selvfølgelig i en samlet udgave; bare vær sikker på at det er den første miniserie du får fat i, for der er lavet adskillige efterfølgende miniserier som slet ikke er i nærheden af samme kvalitet.

I lyset af den kvalitet som denne første Aliens vs. Predator miniserie kunne bryste sig af, og den kommercielle succes som

serien nød, kan I nok forstå hvilken ufattelig skuffelse det var da den længe-ventede Aliens vs. Predator-film (som man først begyndte at snakke om helt tilbage i 1993) udkom i 2004; det havde nemlig i mange år forlydt at filmen skulle baseres på tegneserien, men sådan blev det desværre ikke, hvilket simpelthen er en tragedie. Det er brand-ærgeligt

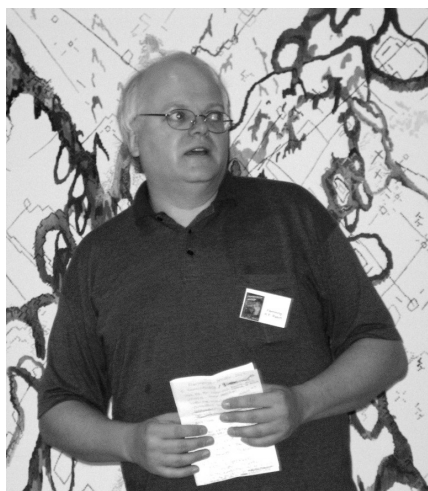
at Aliens og Predator-filmene er gået så meget ned af bakke som de er (kun de to første film i hver franchise var noget værd), men så kan man i det mindste supplere med nogle af tegneserierne, som nu og da kan være ret gode. Man kan jo starte med Aliens vs. Predator miniserien fra dengang verden endnu ikke var gået af lave.

IKKE ET ORD OM ZOMBIER

Af Flemming R.P. Rasch

Flemming R.P. Rasch vil være velkendt for de fleste læsere af Himmelskibet som en af bladets flittigste bidragsydere af artikler, anmeldelser og noveller. Her er en kort historie, der kommer vidt omkring på Jorden og i himlen – men ikke et ord om zombier.

Det startede med at jeg lige var vågnet, og mit værelse eksploderede med en masse ild og ting der fløj omkring i luften. Lidt efter var jeg på et øde sted, med en underlig grå himmel og en masse andre mennesker i en lang kø. Nogle af dem havde mistet både hoved, arme og ben. Der stod også nogle meget barske engletyper, fire meter høje med flammesværd og horn i panden. De skulede ondt til os, hvis vi ikke holdt os i køen.

En af dem der var lige foran mig i køen havde hul i maven, så tarmene faldt ud. Hun måtte hele tiden samle dem op, og stoppe dem ind igen. Jeg synes de blev mere og mere beskidte og ulækre. Hun sagde til mig at jeg var frygtelig grim med det forbrændte ansigt. Lidt efter fandt jeg nogle solbriller, som en eller anden havde tabt. Jeg spurgte hende om det var bedre. Ja, helt klart, sagde hun. Noget tid efter fandt jeg en hæftemaskine. Jeg fik hæftet hendes maveskind sammen. Efter det så hun heller ikke værst ud. Naja, hed hun.

Vi nåede frem til en meget stor port, hvor der stod nogle endnu større af de der engletyper og spærrede. Vi spurgte om vi godt måtte komme ind i Himlen. Så gav de sig til at grine på en meget ubehagelig måde, med ild ud af munden og så jorden rystede under os og vi fik ondt i ørene af larmen. Vi spurgte hvad de grinede af, da de endelig var færdige. Men de pegede bare op på et skilt over døren. Der stod "Velkommen til Helvede". Og så sagde de at der ikke var plads til flere i Helvede, og vi bare kunne skride.

Vi endte tilbage i verden, som var gået under. Der var stadig nogle ting som ikke var brændt, sprunget i luften eller faldet sammen. Og nogle andre mennesker. Både os, som havde været døde og nogle som ikke havde nået at dø endnu. Jeg vågnede op sammen med Naja i en skole, som var styrtet sammen.

Vi var meget sultne, og fandt nogle efterladte madpakker i et ødelagt køleskab. Men maden

smagte bare helt forfærdelig, så vi kastede den op igen. Det eneste, vi havde lyst til, var noget andet. Stor, blævrende og grå. Vi talte om hvad det kunne være: Hjerner, selvfølgelig! Og så gik vi ud for at lede efter hjerner.

Vi undersøgte nogle af de huse, som ikke var faldet sammen. I et af dem fandt vi nogle mennesker som sov. Naja mente ikke det var pænt at spise folks hjerner, når de sov. Men vi var så sultne, at vi ikke kunne holde os. Det var ret nemt at tage det øverste af deres hoveder af. Så var det bare at tage for sig af dejlig grå og blævrende hjerne. Mums!

Lidt efter mødte vi nogle andre døde, som også var ude at lede efter hjerner. Vi fandt på nogle gode hjerne-sange og havde det rigtigt sjovt med at jage folk og tage deres hjerner. Men så kom der nogle mennesker i store biler med mange våben og begyndte at skyde på os. Jeg tror de var sure over at vi havde spist deres venners hjerner. Vi kunne selvfølgelig ikke dø af at blive skudt, men nogle af os blev fulde af huller og gik endnu mere i stykker. Naja og jeg blev heldigvis ikke ramt. Vi stak af og stoppede først da vi kom til et væltet hegn ind til et stort militært område.

Vi gik derind for at finde nogle hjerner. I et laboratorium fandt vi en mand i en kittel, som sad og pillede ved sin computer. Vi skændtes lidt om hvem der skulle have hans hjerne.

"Hør nu her," sagde manden, "vil I ikke hellere have en dejlig stor hjerne hver, i stedet for min lille hjerne til deling?"

Det gik vi med på, og han tog os hen i et andet laboratorium, der var fyldt med planter. Planterne lignede græskar, men de var grå og hjerne-agtige.

"Jamen, det er jo planter," sagde jeg.

"Men de ser ud og smager præcis som menneskehjerner," sagde manden, der hed Stig. "Jeg har selv opfundet dem. De fylder godt i maven, og det er sundt for jer."

Det havde han faktisk ret i. Vi

spiste til vi var stopmætte.

“Hvad laver du så her?”
spurgte jeg.

“Ser I, der var en kæmpemeteor på vej mod Jorden. Men jeg havde opfundet en meget hurtig raket, som kunne nå at springe meteoren i stykker, inden den kom for tæt på.”

“Det var da godt.”

“Nej, det var det ikke. For den sprængte meteoren i tusinde stykker, som alle sammen ramte Jorden. Det er derfor verden er ved at gå under nu.”

“Men meteoren ville jo også have fået verden til at gå under, hvis du ikke havde brugt din raket.”

“Nej, den ville faktisk lige akkurat have ramt ved siden af og kun lige strejft Afghanistan. Men det land er der vist ingen der vil savne.”

“Men kan du ikke opfinde noget der kan reparere verden igen?” spurgte Naja.

“Nej det er kun Gud der kan det. Og han og jeg er ikke rigtig på talefod.”

“Hvordan det?”

Stig tog en lille krøllet glorie frem og satte den på hovedet.

“Jeg er faktisk en engel. Guds taleskriver. Men Gud smed mig ud af Himlen bare fordi jeg lavede et par småfejl i nogle af hans taler. Men hør, vil I ikke tage derop og tale med ham?”

“Men hvordan kommer vi derop?”

“Jeg kender en bagdør.”

Stig rørte os på hovedet med sin glorie, og pludselig stod vi på en afsats på et meget højt bjerg. Så højt at skyerne var neden for os. Stig var ingen steder at se. Men der var en dør i klippesiden.

Et øjeblik efter var vi i Himlen. Alt var så pænt og rent. Så der gik ikke længe før en vred engel dukkede op og forlangte at vi straks gik hjem og vaskede os og tog noget ordentligt tøj på.

“Men vi har en vigtig besked til Gud,” sagde Naja.

“Gud vil ikke forstyrres. Han tager sig en lur.”

“Men verden er gået under.”

“Det er godt med jer. Der er flere hundrede år til det skal

ske.”

“Men det er en engel der hedder Stig som kom til at gøre det.”

Englen så pludselig meget forkert ud i ansigtet: “Stig? Det er ikke godt. Følg med mig.”

Gud havde lagt sig med en grum hovedpine efter at have set på alle de tossede ting menneskene havde opfundet de sidste par hundrede år. Han lå og sov i sin kæmpestore himmelseng og lignede bare en almindelig gammel mand. Vi prøvede først at puffe lidt til ham. Men det hjalp ikke. Så jeg gik helt hen til hans hoved og råbte ind i hans øre:

“Himlen brænder! Vågn op, Gud!”

Så vågnede Gud. Hans åsyn, eller hvad det nu hedder, var virkelig skræmmende at se på, med uglet hår, glorien helt ude af facon og ild ud af næseborene.

“Hvad F... er meningen? Kan jeg, der er almægtig og alvidende og den sejeste fyr der findes, ikke engang have lov at tage mig en lille lur!”

Jeg slukkede hurtigt ilden, som Guds næse havde antændt i mit tøj og bukkede for ham:

“Jo, men ser du, verden er ved at gå under og vi tænkte at du måske ville redde den.”

“Det er hele meningen med verden, at den skal gå under. Jeg kan da ikke lade det cirkus fortsætte for evigt.”

“Men det er måske lidt for

tidligt?”

“For tidligt? Hvad er klokken da?”

“Ved du ikke alt?”

“Øhm. Jo, det gør jeg.”

Gud pudsede næse og fik slukket ilden. Så sukkede han.

“Ja det er en værre gang rod I har lavet. Sikke et arbejde. Og så fik jeg ikke engang sovet ud.”

“Men du lavede da verden på seks dage? Det her kan da ikke tage så længe?”

“Tro mig, det tager meget længere tid at reparere på en verden der er totalskadet end at lave en ny. Vil I ikke hellere bare have en ny?”

Vi tænkte os lidt om, men blev enige om at der var for mange ting vi ville savne fra den gamle verden. Det tog Gud næsten sytten dage at lave verden tilbage til sådan som den var før den gik under. Og hentet dem, som var kommet i Helvede, op igen. Undtagen et par stykker som han mente havde det fint hvor de var. Og så lagde Gud sig ind for at sove videre. Men inden da gav han os hver en gaveeske med to mirakler, fire flasker himmelbrus og en pose himmerigmundfulde. Vi takkede mage gange og lovede at sige til Stig at Gud meget gerne ville tale med ham. Bagefter blev vi fløjet hjem af et par ærkeengle i en ildvogn. Og så var den historie ikke længere.

NYT OM FANTASTIK

Ved Klaus Æ. Mogensen

Priser

Gene Wolfe blev kåret som Grand Master (Damon Knight Memorial Grand Master Award) af den amerikanske forening af sf/fantasy-forfattere, SFWA.

Gene Wolfe

World Fantasy Award er blevet tildelt følgende:

- Roman: Lavie Tidhar, *Osama*
- Kortroman: K.J. Parker, *A Small Price to Pay for Bird-song*
- Novelle: Ken Liu, "The Paper Menagerie"
- Antologi: Ann & Jeff VanderMeer (red.), *The Weird*
- Novellesamling: Tim Powers, *The Bible Repairman*
- Kunstner: John Coulthart
- Særpris, professionel: Eric Lane fra Dedalus Books for at udgive oversættelser
- Særpris, ikke-professionel: Raymond Russell & Rosalie Parker for Tartarus Press

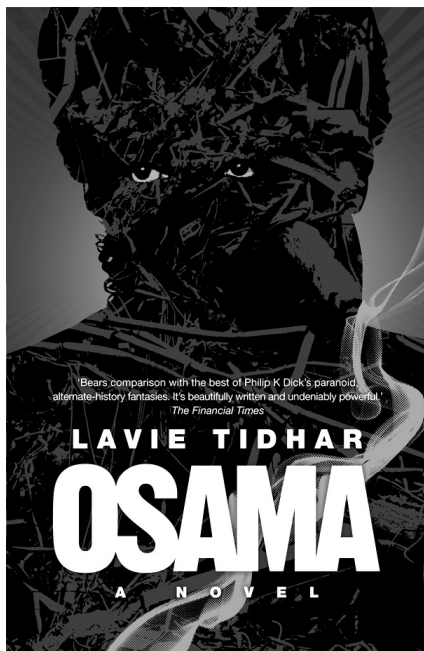
Læserne af magasinet **Locus** har stemt om hvilke fantastisk-værker der er de bedste fra det 20. og 21. århundrede. Vinderne fra det 20. århundrede blev:

- Sf-roman: Frank Herbert, *Dune*
- Fantasy-roman, J.R.R. Tolkien: *The Lord of the Rings*
- Kortroman: Ted Chiang, *Story of Your Life*
- Langnoveller: Daniels Keyes, "Flowers for Algernon"
- Novelle: Arthur C. Clarke,

"The Nine Billion Names of God"

Fra det 21. århundrede blev det:

- Sf-roman: John Scalzi, *Old Man's War*
- Fantasy-roman: Neil Gaiman, *American Gods*
- Kortroman: Kelly Link, *Magic for Beginners*
- Langnovelle: Ted Chiang, "Hell Is the Absence of God"
- Novelle: Ted Chiang, "Exhalation"

Dødsfald

Den britiske TV-producer **Gerry Anderson** er død, 83 år gammel. Anderson er især husket for sine dukkeserier *Thunderbirds*, *Captain Scarlet*, *Fireball XL5*, *Stingray* m.fl., men lavede også live action-serier såsom *UFO*, *Space 1999* (*Månebase Alpha*) og *Space Precinct*.

Den amerikanske sf-forfatter **Kevin O'Donnell, Jr.** er død, 61 år gammel. Han skrev blandt andet romanerne *Mayflies* (1979), *ORA:CLE* (1984) og ungdomsserien *The Journeys of McGill Feighan*, som opnåede en vis popularitet.

Den store russiske science fiction-forfatter **Boris Strugatskij** er død, 79 år gammel. Sammen med broderen Arkadij (som døde i 1991) skrev han en serie sf-romaner, hvoraf flere er kom-

met på dansk: *Svært at være gud*, *Sneglespor* og *Århundredets fristelser*. Romanen *Пикник на обочине* (engelsk: *Roadside Picnic*) blev filmatiseret af Andrej Tarkovskij som *Stalker* (*Vandringsmanden*).

Den amerikanske undergrunds-tegner **Manuel 'Spain' Rodriguez** er død, 72 år gammel. Han skabte blandt andet den postapokalyptiske superhelt *Trashman*.

Diverse

Batmobilen fra den gamle Batman-tv-serie fra 1960'erne er blevet solgt på auktion for den nette sum af 4,2 mio. dollars. Bilen er en ombygget Ford Lincoln Ventura fra 1955.

TV-serien **Dr. Who** fylder 50 år i år og er mere populær end nogensinde før.

22. november 2013, på 50-årsdagen for sin død, vil **C.S. Lewis**, forfatter til bl.a. *Narnia*-serien og sf-romanen *Out of the Silent Planet*, få en mindesten i Poet's Corner, Westminster Abbey.

Terry Pratchett var døden nær i november da han fik et hjerteanfald i en taxi i New York. Hans assistent reddede ham med hurtig hjertemassage. Pratchett har ikke fortalt hvorvidt han hørte en stemme der talte med store bogstaver mens han svævede mellem liv og død, men har til gengæld meddelt at hans datter Rihanna vil overtage *Discworld*-franchisen når han bliver for syg til selv at klare det (han blev for år tilbage diagnosticeret med Alzheimer's).

SMADREDE ELEFANTER

Af Manfred Christiansen

Manfred Christiansen er nok mere kendt som illustratør end som forfatter. Han har lavet adskillige omslag til Himmelskibet og til Science Fiction Cirkelns bogudgivelser, og han har også skabt de seneste mange plakater til Fantasticon. Men Manfred er også flittig novelleskribent og er aktuel med novellesamlingen Galaktiske forestillinger, udgivet af Science Fiction Cirklen. Han har selvfølgelig selv lavet omslaget til sin bog samt illustrationen til denne novelle, som han betegner som værende "i nærheden af magisk realisme".

Vi sad side om side tæt klistret op ad hinanden på bænken ved busstoppestedet. Mellem fødderne havde Per en klirrende Nettopose. Himlen var blå den dag, og solen stod højt, men for Per var det underordnet om solen skinnede, om det regnede eller om frosten bed i næsen og ville forvandle hans ånde til tåge.

"Det er varmt for sådan nogle tørstige mænd som os," sagde Per og gravede to Elefanter frem fra posen. Han åbnede end ene flaske med den anden og lagde den uåbnede flaske tilbage i posen.

"Skål, min ven." Med et langt slubrende slurk forsvandt halvdelen af flaskens gullige skummende væske ned i Per. Et pludseligt overtryk i flasken plaskede ned over hagen og skjorten.

"Så for helvedet. Øl er s'gu heller ikke hvad det har været," råbte han og med en langsom armbevægelse tørrede han munden med håndryggen, som han derefter tørrede af i buksebenet, mens skjorten fik lov til at suge resten op.

Atteneren standsede foran os og en kvinde bakkede ud af den midterste dør, mens hun trak en skrigende barnevogn med ud. Hun takkede den unge mand der havde hjulpet hende med vognen og dykkede hænderne ind under kalechen. "Nåååh, så så!"

Skriget forstummede et øjeblik, for derefter igen at tage til i styrke.

"Småfolk skriger s'gu for meget," sagde Per og tog en slurk mere og tømte flasken, mens han samtidigt smilede, med det resultat, at mere øl strømmede ad mundvigene over halsen og ned på skjorten.

Hun vendte hovedet mod Per og så ud som om hun skulle sige noget, men stoppede med en halv åbnet mund. I stedet skubbede hun i vognen hurtigt væk fra bussen.

"Vi kunne da godt selv have småfolk," sagde Per og tømte flasken. "Eva og jeg."

Selvom han burde have vidst, at flasken var tom nu, satte han den til munden igen, men uden at løfte den. Han holdt den foran

munden, som ville han blæse en fanfare på den. Han blev helt stille, stirrede i stedet ud i luften og holdt flasken i samme position. Måske ventede han på, at en tanke skulle indfinde sig, der gjorde det muligt for ham at løfte flasken højt nok til at drikke.

Han tog flasken fra munden. "Dengang jeg sejlede, da havde jeg kammerater. Ja, de ku' fa' me være de bedste kammerater," brummede han og satte flasken tilbage til munden og løftede den. Men den var tom. "Det var s'gu da Satans, Er det dig der har drukket den, din slyngel?" Jeg rystede på hovedet, men Per så det nok ikke.

Jeg vidste, at han aldrig havde været sømand. At småfolk, som han kaldte dem, ikke havde været på tale før, med mindre han selv havde talt om dem. At han kun kunne gisne om, hvordan kammerater til søs kunne have været. Og han burde have vidst, at jeg vidste det. Alligevel prøvede han at overbevise alle han mødte om, at han var søfarende over det meste af verden. Eller pilot, jægersoldat, langturschauffør. Aldrig præst, som ville have været det eneste rigtige.

"For helvede s'gu, Eva!" sagde Per og slørede med vilje ordene ind i hinanden, tror jeg.

Han stirrede på stedet, hvor den næste attener ville holde. Han var på vej til Søndermarken, hvor han ville lægge sig i græsset og betragte skyerne eller sidde på en bænk og huske det bedste af det, han aldrig havde oplevet, og det var lettest i Søndermarken. Og jeg fulgte bare efter, som altid, en lyttende skygge, usynlig og tavs.

Jeg har altid fulgt ham. Jeg har været med overalt. For det meste ignorerede han mig, og jeg kunne følge ham uforstyrret. Andre gange talte han uafbrudt, oftest om natten, når ingen andre kunne høre ham.

Den dag ignorerede han mig kun halvt.

"Hvem fanden lytter overhovedet til, hvad jeg siger," sagde Per altid når han var i det humør.

En kvinde sidst i tyverne, for let påklædt til en cykeltur, trillede langsomt forbi stoppestedet og standsede for rødt. Hun hoppede ned fra sadlen og stod med den ene fod på pedalen og den anden på vejen. Den venlige sadel trak det korte denimskørt endnu højere og afslørede den nederste kant af trusserne. Per kiggede på hendes nøgne ben der stak ud af skørtet og trusserne og prikkede ned i halvlange sorte støvler der var pyntet med nitter

“Hva’ så skatter. Er du på vej til Søndermarken?” spurgte Per. “Jeg og et par venner skal op til cisternerne og hygge.” Jeg vidste, at Per med venner mente elefanterne i posen og ikke mig.

“Måske,” sagde hun mens hun drejede hovedet for at se på Per. Hun kiggede på ham. Ikke misbilligende, hånende eller med foragt, bare konstaterende, måske en smule smilende, og længe nok til, at Per blev kæk.

“Du ser s’gu godt ud tøs.”

Hun opdagede tilsyneladende sadlens venlige gestus over for Per og mig, for hun sagde, “så er der ikke mere for den 25-øre,” og begyndte at grine højt mens hun trak skørtet fri fra sadlens greb. Da det blev grønt, kørte hun uden at skænke Per det ekstra blik han sikkert havde håbet på.

Da atteneren kom, lagde han den tomme flaske i posen og fiskede et krøllet blåt klippekortet frem fra jakkelommen. Vi klatrede sammen op i bussen. Et klip og derefter lagde han klippekortet ned elefanterne. Bussen var halvt tomt, der midt på dagen, så vi kunne have siddet sammen, men Per lagde den klirrende pose med flaskerne på sædet ved siden af sig inden jeg nåede at sætte mig. Det var OK med mig, så jeg blev bare stående på gangen.

En barnevogn stod på den anden side af gangen og et lille barn sad oprejst i vognen. En kvinde sad på et klapsæde og holdt i vognen mens hun læste i en bog.

Barnet fik øje på Per og stirrede på ham. Per smilede og vin-

kede til barnet, som derpå gemte hovedet bag den opslåede kaleche. Efter et minut med mere gemme, smile og vinke, blev barnet så kækt, at det grinede højt og hoppede ruskende i vognen. Kvinden så op fra bogen og over på barnet og smilede kærligt. Så fulgte hun barnets blik over på Per og hendes smil stivnede.

“Ingen er perfekt,” sagde Per og trak forsøgsvis på smilebåndet, sikkert nok for at formilde hendes dom, selvom han burde have vidst, lige så godt som jeg vidste, at det ikke var muligt.

Da bussen kørte op ad bakken ved Carlsberg, trykkede Per på stop og bugserede sig selv hen mod døren. I svinget om det sydøstlige hjørne af Søndermarken gjorde Per sig mere omstændigt end nødvendigt klar til at stige ud af bussen.

Med tankerne måske flyvende omkring nede ved Elefantporten var Per ikke så opmærksom og snublede derfor ud af bussen. Han svang posen med flaskerne rundt i luften for at holde på balancen med det resultat, at posen til sidst baldrede ind i det galvaniserede stoppeskilt. Per selv landede i skråningen op til Søndermarken og lå et øjeblik helt stille. Jeg satte mig på hug ved siden af Per og studerede posen som han stadig holdt i hanken. Store glassplinter stak truende igennem plastikken, og øllet løb ud i en lille bæk. En del af øllet blev suget op af Pers bukser. Der var ingen tvivl: Ingen af elefanterne havde ikke overlevet.

Buschaufføren åbnede den forreste dør og lænede forkroppen ud. “Er du kommet noget til?” spurgte han Per.

Per stod op og børstede skidt fra grøften af sit tøj. “Jeg tror s’gu, jeg overlever!” sagde han og vinkede til chaufføren.

Buschaufføren smilte, og var sikkert glad for stadig at kunne følge køreplanen.

“Og jeg fik ikke engang noget pant tilbage,” sagde Per mens han undersøgte posens indhold. Forsigtigt fiskede han det nu fuldstændigt gennemblødte blå klippekort ud af glasskårene.

“Ved du hvad, jeg tror jeg

kommer til at gå tilbage, for det her kort virker nok ikke mere, og jeg har ikke nogen penge med. Med mindre du kan gøre noget ved det,” sagde Per muligvis henvendt til mig. Han glattede kortet ved at stryge over det mens han holdt det på låret og lagde det så forsigtigt i sin lomme.

“Lad os gå op til cisternerne alligevel. Måske finder jeg nogle flasker som jeg kan få pant for og så kan jeg få mig nogle nye elefanter.”

Jeg kunne godt lide Per. Han var altid så positiv.

Dengang han studerede teologi, talte han meget når vi var alene. Han brugte ord som ‘eksege-se’ og ‘apoteose’ og han ville aldrig have sagt ‘tøs’ eller ‘s’gu’. Han fortalte om alt muligt, og jeg lyttede så godt jeg kunne. Han stillede også rigtig mange spørgsmål, og når jeg nu ikke svarede på dem, fandt han selv på passende svar. Ud fra det han fortalte mig vidste jeg, at han betragtede mig som en god ven, samtidig at han havde høje forventninger til mig.

Gør dit og gør dat, kommanderede han mig nærmest. Der var ingen grænser for, hvad han ville have mig til at gøre. Og selvom jeg nu hverken kunne eller ville gøre det han bad mig om, tog han mig i forsvar overfor andre, for ikke at have gjort noget ved det. Bare jeg havde kunnet forklare ham, at jeg ikke var den han troede jeg var. Først mange år senere fandt jeg ud af, at det han talte om slet ikke var bestemt for mine ører.

Han stod foroverbøjet med næsten hele hovedet i en skraldespand på jagt efter pantflasker.

“Så var der en flaske mere og en pose! Hvor heldig kan man have lov til at være?”

Per kom flasken og de to dåser han allerede havde fundet ned i posen og gik videre mod næste skraldespand. Vi passerede cisternerne tre gange på Pers runde fra skraldespand til skraldespand, inden vi satte os på en bænk under Adam Oehlenschlägers blik.

“Nogen må have været her før mig”, sagde han fordi han efter en time ikke havde fundet flere flasker. Han var synligt skuffet. Vi havde udsigt mod slottet. Flagene blafrede mod øst.

“Dengang jeg var jagerpilot i Afghanistan, måtte jeg ikke drikke, heller ikke om aftenen og i weekenderne, jeg behøver jo slet ikke at drikke!” sagde Per. Sikke noget sludder, tænkte jeg, han havde meldt sig som feltpræst men kom aldrig af sted.

Efter fem minutter med Oehenschläger i ryggen, hvor han tavst havde kigget på slottet, lagde han sig udstrakt på bænken. Der var ikke plads nok til, at jeg kunne blive siddende, så jeg stillede mig i stedet bag bænken og betragtede ham. Fem minutter senere sov han. Da han faldt i søvn, stod bænken i skyggen af et lindetræ. Sollyset brød gennem den vindbevægede trækrone og dannede livlige lysende prikker, der dansede hen over den sovende Per. Han åndede tungt og hurtigt og udstødte små sukkende lyde. I et af sukkenene kaldte han på 'Eva'.

Han mødte Eva på andet år i sit teologistudium til en fest. Vi sad ved et bord overfor hinanden i festkælderen på et kollegium i den indre by. Det var i en periode hvor Per nærmest demonstrativt ikke tal-

te når vi var alene, så han sagde ikke en lyd men kiggede i stedet ud i rummet og nippede ind imellem til sin øl. Jeg kunne se, at hans blik fulgte enkeltes bevægelser gennem rummet.

Pludselig stillede hun sin sodavand foran mig og skubbede mig fra stolen. Hun præsenterede sig som Eva. Jeg satte mig på bordkanten med ryggen til Per, for at jeg bedre kunne betragte hende. Hun havde langt brunt let bølgende hår, et symmetrisk markeret ansigt med perfekt proportionerede grønbrune øjne. Hendes læber indrammede en varm stemme der malede med velvalgte ord. Men hun havde en lidt for stor næse til, at man kunne sige, at hun var fuldendt. Per

og Eva blev på stedet opslugt af en samtale, der i evigheder havde hængt i luften og bare havde ventet på at nogen som dem skulle begynde på den.

De studerede begge det åndelige aspekt af menneskets tilværelse, men Evas tilgang var den filosofiske. Alligevel havde de nok til fælles, at de blev opslugte af hinandens ord og selskab.

Jeg lagde ikke med det samme mærke til den anden, fordi jeg prøvede at følge samtalen. Hun sad på bordet, på samme måde som jeg, og så på Per som jeg så på Eva. Hun lignede Eva på en prik, men var lige så transparent som jeg. Et kort øjeblik mødtes vores blikke, hvorefter jeg igen vendte mit blik mod den uigennemsigtige Eva.

“Jeg går nu,” havde Eva sagt otte år, tre måneder og femten dage senere. Så havde hun pakket de ting hun ville have med og var gået ud af døren.

Jeg betragtede den sovende Per og funderede over, hvordan det var at være som ham og kunne sove, spise og drikke. Det var mens han sov jeg lettest kunne se de andre der var lige som mig. Dem der fulgte alle de andre. Jeg måtte koncentrere mig for at få øje på dem, for de var flygtige og ofte kun omridser i luften. Eva var den eneste jeg kunne se hele tiden. Lige nu kunne jeg se de

fleste og jeg fik øje på en gruppe drenge der blev fulgt af formørkninger der sved i mine øjne da jeg så dem. Drengene var på vej over mod os.

“Åhr hvad. Se den tosse sove der.”

“Kom, vi tager hans pose og har lidt sjov med ham!”

Stemmerne var unge og trodsige. Per havde lagt hovedet på posen da han lagde sig på bænken. Den store af drengene rykkede posen hurtigt væk under hovedet, så Per knaldede tindingen på sædet. Han missede med øjnene og brummede dybt og halvkvalt.

Inden han nåede at sætte sig op, gik drengene om bag bænken og væltede den over ham. Han endte med at ligge på gruset med ryglænet og sædet over sig. Afstanden mellem lænet og sædet var for smal til at Per kunne komme ud, men bred nok til at drengene kunne sparke og slå på ham igennem sprækken. Ved de første spark mod hovedet nåede Per ikke, at dække sig med armene, så han fik en flænge over næseryggen og hudafskrabbinger på den ene kind.

Uden at sige en lyd lod han sig overdænge med spark og knyttede slag. Jeg så, at Per prøvede at gå i dækning ved at rulle sig ind under sædet, men det hjalp ikke nok. Drengenes fødder og næver kunne stadig nå ham. Imens stod formørkningerne truende omkring mig med sort røg der emmede ud af deres omrids.

“Kan I så lade ham være,” råbte en skinger kvindestemme tæt på, og drengene løb deres vej og i samme øjeblik forduftede det mørke der fulgte dem.

Per holdt sig stadig over hovedet da kvinden løftede bænken væk.

“Er du kommet noget til?” spurgte hun.

Per stønnede og rettede sig anstrengt op og lænede sig op ad den væltede bæk. Hun åbnede sin taske og tog nogle papirsservietter frem og begyndte tørre blodet fra hans kind og næse. Jeg kunne se på Per, at det sved.

“Jeg har det fint. Du behøver

ikke hjælpe mig.” Per begyndte at ryste. Hun gav Per servietten og satte sig på den væltede bæk.

Pers blik gled op og ned ad de nøgne ben hun havde plantet i hans synsfelt. Han rykkede sig en smule væk.

“Jeg håber for din egen skyld, at det var ikke de venner du talte om,” sagde hun.

Per så op på hende. Jeg kunne genkende nederdelen og støvlerne.

“Nå er det dig,” sagde Per og holdt fortsat servietten på næseryggen, fordi blodet piblede frem. “Hvorfor hjælper du mig?” spurgte Per.

“Jeg ved ikke, måske et pludseligt anfald af godhed. Du burde melde det til politiet.”

“Jeg så dem jo slet ikke, men vil du vidne for mig?”

“Og du burde tage på skadestuen.”

“Nej da. Jeg har før haft det værre,” sagde Per. Jeg var den der kendte ham bedst, og jeg havde aldrig set ham så ilde tilredt før, “og jeg kan heller ikke huske mit personnummer.”

“Aah,” sagde hun og tegnede cirkler i gruset med foden.

Der var gået et par timer siden Per havde lagt sig til at sove på bænken ved Adam Oehlenschläger. Solen havde i mellemtiden tilbagelagt yderligere et stykke hen over himlen. Den væltede bæk med Per, kvinden og jeg selv var badet i sollys. Per masserede sine tindinger. Hans ansigt var grå. “Det er OK nu! Jeg har det fint.”

“Da jeg så dig ved stoppestedet, syntes jeg et øjeblik, at du ikke var en...” Hun fuldførte ikke sætningen.

Jeg vidste hvad hun mente, for jeg havde samme tanke.

“En hvad?” spurgte Per.

Det blæste op med en koldere vind. En skygge drev hen over os. Jeg kiggede op og så, at mørke skyer tårnede sig op mod vest, der hvor den kolde vind kom fra. Kvinden og Per to kiggede også op mod de truende skyer.

“Nåh! Jeg tror jeg smutter in-

den set regner. Skal jeg lige hjælpe dig hjem?” Hun rakte Per begge hænder.

“Nej! Gå du bare. Jeg klarer mig.”

“OK! God bedring, så.” Hun vendte om og gik i retning af Zoos savanne i Søndermarken.

Da hun var udenfor hørevidde ved springvandsplænen stod Per op. Jeg kunne se, at han havde voldsomme smerter i venstre ben og i ryggen. Jeg kiggede op på Adam Oehlenschläger da vi passerede ham. Hans store hat og den store krave på den varmt udseende jakke, så ud som en passende beskyttelse mod den kolde vind der nu blæste os i ryggen. Jeg gik ved siden af Per, mens han humpede på stien ned mod udgangen ved Pile Allé.

Da vi kom til den næste bæk satte Per sig ned. Jeg blev stående. Den nederste del af venstre bukseben var flænget, så han kunne trække buksebenet op. Jeg kunne se, at de store røde plamager og hudafskrabbinger værkede på ham. Forsigtigt trykkede han med fingeren på enkelte steder.

“Jeg tror jeg kommer til at have glæde af dette i lang tid,” sagde Per og trak buksebenet ned igen. Han stak hånden i sin jakkelomme og tog det blå klippekort ud. Det var nu både krøllet og revet midt over.

“Den kan vi vist ikke bruge det mere,” sagde han og smed det kortet i skraldespanden. Der havde været fem klip tilbage. Nok til at køre til Movia-verdens ende og tilbage igen indenfor tre timer. Han holdt sine hænder foran sig. Jeg kunne se, at de ikke rystede mere.

“Måske skulle jeg droppe Elefanterne i dag. Nu har jeg en god anledning,” sagde Per. Jeg nikkede, selvom jeg var klar over, at han ikke ville lægge mærke til det.

Besværet stod han op fra bænken og humpede videre, jeg fulgte et par skridt efter ham. Inden vi nåede helt ned til porten ved Roskildevej og Pile Allé, var det begyndt at regne en smule. I begyndelsen var dråberne små, og da vinden havde taget til i

styrke virkede det koldt. Atteneren kørte forbi, da vi gik over Roskildevvej. Det var også lige meget, for Per ikke havde noget klippekort mere.

Mens vi gik og humpede langs med Pile Allé tog regnen til i styrke. Dråberne blev større og klaskede hårdere på tøjet og i håret og trængte igennem alle lag. Koldt og fugtigt.

Musik strømmede ud af porten til Hansens Familiehøve og vi kiggede ind i den lille gårdhave. Tjenerne havde travlt med at slå parasollerne op som skulle fungere som paraplyer, mens gæsterne var flygtet ind under halvtagene i den ene ende af gårdhaven, og nu stod og skubbede grinende til hinanden. Per kantede sig langsomt indenfor, for at få ly fra regnen, mens jeg blev stående ude på fortovet. En af tjenerne opdagede ham og stillede sig bredt i vejen.

“De må undskylde men vi har ingen borde ledige.”

“Jeg ville bare have lidt ly for regnen, indtil det holder op,” sagde Per, men tjeneren blev bare stående bred og uhøfligt.

Per kiggede op i hans ansigt, og efter et minut opgav han at komme ind. Vi gik videre i nu silende regn i retning af Østerbro. Det var blevet en mørk eftermiddag og lyn zigzaggede larmende gennem regnen og skyerne. Ved Frederiksberg Runddel stod vi lidt i ly af de store træer ved indgangen til Haven. Per fortsatte med at zigzagge ind og ud under de halvtag vi kom forbi. Han humpede mindre efterhånden som vi kom tættere på hans hjem.

Regnen stilnede langsomt af og himlen mod vest lysnede, mens vi humpede på Jagtvej og forbi Fælledparken. Og solen brød frem igen, da vi krydsede Østerbrogade. Et lille stykke ned ad Strandboulevarden og så til højre. Per fiskede nøglen frem fra bukselommen, låste op og kantede sig besværligt ind ad den store tunge gadedør.

Per plejede at tage trapperne op til lejligheden, men den dag tog han elevatoren op til anden sal. Han låste sig ind i lejlighe-

den og gik med det samme ud i badeværelset. Tog tøjet af og lagde det i vaskemaskinen inden brusebadet. Jeg kunne se, at det varme vand og sæben sved på hudafskrabbingerne.

Per stillede sig over for det store spejl og betragtede sig selv. De røde plamager på benet og ballerne havde i mellemtiden udviklet sig til deciderede blå mærker i violette og gule nuancer. Hudafskrabbingerne på kinderne var ikke så slemme. Flængen over næsen så dyb ud, men var ikke værre, end at det ikke blødte mere. Han trykkede med pegefingeren på et sted på baghovedet, hvor han åbenbart havde fået en bule. Han begyndte at smile, men det sved tilsyneladende også.

“Av av av, det gør jo rigtig ondt. Vi må hellere passe bedre på os selv,” sagde han til sit spejlbillede.

“Ej, hvad har du lavet!” sagde hun fra døråbningen ind i badeværelset. Per vendte hovedet efter stemmen. Jeg kunne ikke lade være med at stirre på hendes lidt for store næse. Hun ignorerede mig forståeligt nok. Den gennemsigtige udgave af hende stod halvt bag hende.

“Jeg hørte slet ikke, at du var kommet hjem!” sagde Per.

Hun gik hen til ham, omfavnede ham og gav ham et kys på den skrammede kind. “Har du igen været ude for at lege bums?” spurgte hun smilende.

“Bums lyder så nedladende. Og jeg leger ikke, jeg prøver jo bare at forstå dem bedre. Føle hvad de føler.”

“Jeg var også hos lægen i dag,” sagde hun mens hun stod ved siden af ham og betragtede ham igennem spejlet.

“Er du syg?” Han kiggede på hende med et indtrængende blik.

“Nej. Jeg kan ikke ligefrem kalde det en sygdom.”

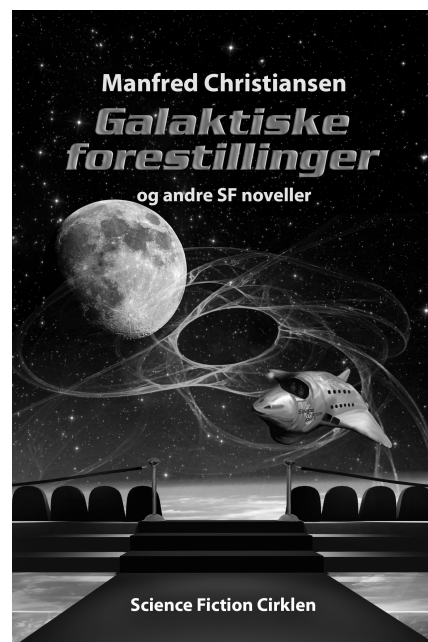
“Nå det var godt.” Han tog sin barbermaskine frem fra skabet og barberede de flere dage gamle skægstubbe. Hun kiggede stadig på ham gennem spejlet. Han smilte til hende mens han trak huden stram med den ende hånd

og med en langsomt roterende bevægelse med barbermaskinen fejede skægstubbene væk.

Hun trykkede ham på et blåt mærke på armen: “Vil du slet ikke vide hvad lægen sagde?”

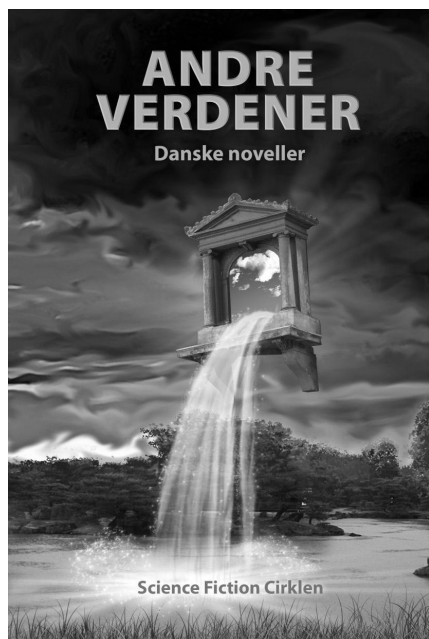
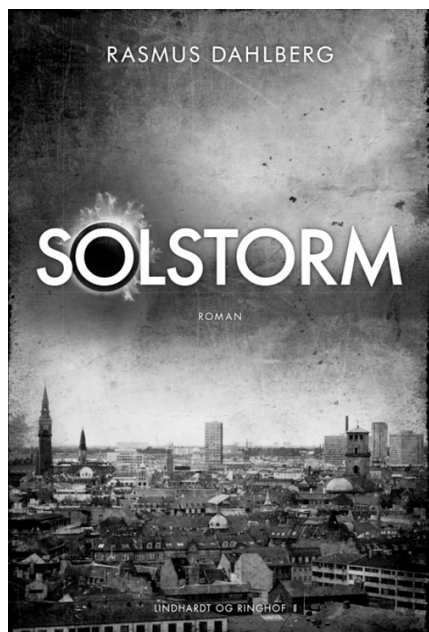
Det var anden gang i de otte år, tre måneder og femten dage jeg havde kendt hende, at den gennemsigtige Eva kiggede mig direkte i øjnene. Denne gang smilte hun.

Jeg tror jeg også smilte.

NYT FANTASTIK PÅ DANSK

Ved Janus Andersen

Skønlitteratur, voksne

- Allarp, Anne Sofie: *Hændelsen*. People's Press, 245 sider
- Andre verdener: danske noveller. Redaktør: Niels Dalgaard. Science Fiction Cirklen, 229 sider
- Cronin, Justin: *De tolv* (Den første; 2). Lindhardt og Ringhof, 751 sider
- Dahlberg, Rasmus: *Solstorm*. Lindhardt & Ringhof, 284 sider
- Dam, Albert: *Det bevingede hjul: fortælling om en opfinder*. Science Fiction Cirklen, 172 sider
- Flyger, Pia: *Floden af sølv*. mellemgaard, 306 sider
- Fremmed stjerne (Lige under overfladen, 6). Redaktør: Carl-Eddy Skovgaard. Science Fiction Cirklen, 409 sider
- Gluchovskij, Dmitrij: *Metro 2034: forsvaret af Sevastopolskaja*. Cicero, 321 sider
- Hansen, Erik: *Isodoros arv: en spøgelseshistorie*. mellemgaard, 255 sider
- Henneberg, Tina: *Pigen med de afhuggede fødder*. Tina Henneberg, 128 sider
- Hessérus, Madeleine: *Byen uden kvinder*. People's Press, 478 sider
- Holm Jensen, Anders: *Stjernevenner*. Livskilden, 266 sider
- Jensen, Caroline L.: *Som Fanden læser Bibelen*. Alfa, 261 sider
- Jeppesen, Finn: *Geddesvinget: en mærkværdig roman*. Ravnerock, 188 sider
- Johansen, Nikolaj: *Skygger fra Oktoberland*. Replikant, 210 sider
- Kidde, Rune T.: *Dødssøbølger*. Modtryk, 313 sider
- Koontz, Dean R.: *En bøn til Odd*. Cicero, 347 sider
- Martin, George R. R.: *En storm af sværd* (En sang om is og ild, bind 3). Gyldendal, 1032 sider
- Morgenstern, Erin: *Nattens cirkus*. Bazar, 486 sider
- Muhl, Lars: *Taxo Luma*. Lindhardt og Ringhof, 405 sider

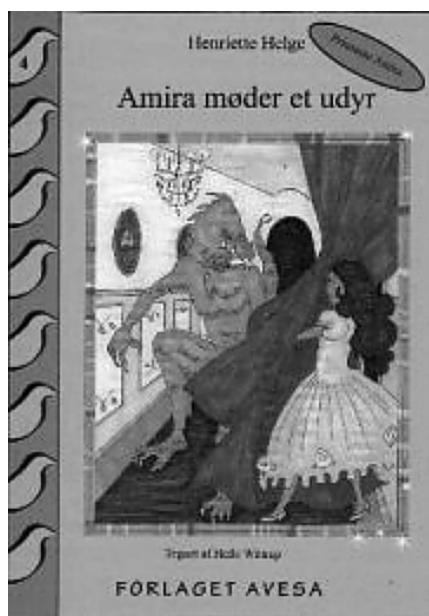
- Rasmussen, Jan: *Universet der slingrede*. Mellemgaard, 241 sider
- Rasmussen, Niels-Ole: *Aben i spejlet*. Ries, 360 sider
- Ravn, Peter Ulrik: *Drømmebroen*. Mellemgaard, 158 sider
- Robert, Pierre: *Kolonien*. Valeta, 312 sider
- Sandemo, Margit: *Bag portene* (Lysets rige, 1). Jentas, 243 sider
- Sandemo, Margit: *Móri og Isfolket* (Lysets rige, 2). Jentas, 244 sider
- Tiptree, James: *Houston, Houston, kan I høre os?* Science Fiction Cirklen, 258 sider
- Trojanow, Ilija: *Isbrud*. Tiderne Skifter, 163 sider
- Vian, Boris: *Dagenes skum*. Løvens Forlag, 199 sider
- Vork, Teddy: *Ex*. Tellerup, 327 sider
- Østerfelt, Preben: *En drøms anatomi*. EC Edition, 173 sider
- Østergaard, Gudrun: *Tidsfordærv og andre SF noveller*. Science Fiction Cirklen, 197 sider

Skønlitteratur, unge

- Allende, Isabel: *Ørnen og jaguarens eventyr* (Samlet udgave af Uhyrernes by, Gulddragens rige og Pygmæernes skov). Gyldendal, 733 sider

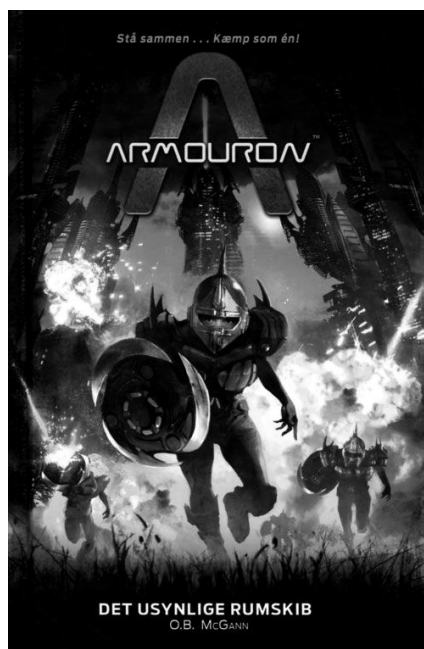
- Bidstrup, Lise: *Spillet by*. Høst, 342 sider
 - Briggs, Patricia: *Månens kald* (Mercy, #1). Tellerup, 423 sider
 - Caine, Rachel: *Maskespil* (The Morganville vampires, 4). Tellerup, 290 sider
 - Canavan, Trudi: *Højmagien* (De sorte troldmænd; 3). Tellerup
 - Canavan, Trudi: *Novicen* (De sorte troldmænd; 2). Tellerup
 - Canavan, Trudi: *Troldmandslavet* (De sorte troldmænd; 1). Tellerup
 - Christensen, Sascha: *Det frosne tempel* (Humaran-trilogien, 3). Rosenkilde & Bohnhof, 335 sider
 - Dybdahl, Lene: *Visigotens hjelm* (Nøglen's vogtere; 2). Tellerup
 - Eybye, Pernille: *Følgesvenden* (Blodets bånd, bind 4). Tellerup, 351 sider
 - Eybye, Pernille: *Heksekunst* (Blodets bånd, bind 5). Tellerup, 391 sider
 - Flanagan, John: *Under angreb* (Våbenbrødre, bind 2). Nyt Nordisk Forlag, 387 sider
 - Garcia, Kami: *Beautiful creatures – stormvind*. Carlsen, 573 sider
 - Holmen, Marianne: *Visdommens porte: trilogien om stjernebarnet Lucinda*. Skriveforlaget, 696 sider
 - Hunt, Steven: *Østenvinden* (Himmeljægerne; 2). Turbine
 - Hunter, C. C.: *Fanget ved tusmørke* (Shadow Falls, 3). Tellerup, 442 sider
 - Højberg, Nikolaj: *Anton Salems dukkehus*. Kador, 184 sider
 - Kate, Lauren: *De forsvundne levn* (Fallen, 4). Tellerup, 381 sider
 - Milton, Freddy: *Mathias og undergangen*. Limbo, 255 sider
 - Noël, Alyson: *Skæbnekald* (Soul Seekers, 1). Alvilda, 414 sider
 - Oliver, Lauren: *Delirium*. Politiken, 360 sider
 - Pierce, Tamora: *Alanna* (Løvindens sang; 1). Tellerup
 - Pierce, Tamora: *Den sprin-*
 - gende løvinde (Løvindens sang; 4). Tellerup
 - Pierce, Tamora: *I gudindens hånd* (Løvindens sang; 2). Tellerup
 - Pierce, Tamora: *Kvinden der rider som en mand* (Løvindens sang; 3). Tellerup
 - Riordan, Rick: *Den fortabte helt* (Olympens helte, 1. bind). Carlsen, 602 sider
 - Smith, L. J.: *Månesangen* (The vampire diaries; 9). Tellerup
 - Smith, L. J.: *Skytsenglen* (The night world; 4). Tellerup
 - Stephens, John: *Den rubinrøde krønike* (Bøger fra Begyndelsen, 2. del). Alvilda, 451 sider
 - Stirling, Joss: *Sky* (Soulfinders; 1). Høst
 - Taylor, Laini: *Ildenglen* (Ønskekræmmerens datter). Bazar, 464 sider
 - Ward, Rachel: *Døden i dine øjne – i al evighed* (Døden i dine øjne; 3). Politiken, 277 sider
 - Weinreich, Jacob: *Det grønne spejl* (Drømmeværrelset, bog 2). Alvilda, 261 sider
- ### Skønlitteratur, børn
- Andersen, H. C.: *Eventyr & historier*. Carlsen, 838 sider
 - Bidstrup, Lise: *Camp Foster* (Okinawa; 1). Carlsen
 - Bidstrup, Lise: *Familiens sorte får* (Magiens stjerne, 3). Forum, 71 sider
 - Bidstrup, Lise: *Sorte Hånds broderskab* (Magiens stjerne, 2). Forum, 76 sider
 - Blay, Charlotte: *Heksens hoved* (Felix Fox; 2). Høst
 - Bugge, Erling: *Agent Niss Mann – og julemandens kane*. Cadeau, 66 sider
 - Bugge, Erling: *Vogternes klub – Odins øje*. CD+BOG. Infoko, 175 sider
 - Bødker, Benni: *Angantyrsværd* (Infernus, 2). Gyldendal, 88 sider
 - Bødker, Benni: *Nattens ånder* (Shishu, 6). Gyldendal, 46 sider
 - Bøgh Andersen, Kenneth: *Fra den mørke side*. Høst, 140 sider
 - der
 - Bøgh Andersen, Kenneth: *Helt forkert nummer – og andre gys*. Forum, 86 sider
 - Dürr, Morten: *Dræbersvin*, CD+BOG. AV Forlaget Den Grimme Ælling, 85 sider
 - Dürr, Morten: *En papfar fra helvede*, CD+BOG. AV Forlaget Den Grimme Ælling, 76 sider
 - Dürr, Morten: *Zombier kysser klamt!* Alvilda, 100 sider
 - Einspor, Henrik: *Hønen eller ægget* (Ali Zongo; 6). Gyldendal
 - Eken, Cecilie: *Den tavse prinsesse* (Det Levende Sværd; 3). Høst, 151 sider
 - Feasey, Steve: *Blodulv* (Den indre dæmon; 3). Flachs, 319 sider
 - Fermer, David: *Hvor er Karim?* (Team Z). Turbine, 78 sider
 - Finderup, Mette: *Dybe sø* (Sværdets mester; 4). Gyldendal
 - Fire sekunder – og andre noveller. Ravnerock, 102 sider
 - Gehm, Franziska: *Vampyrøstrene – et dødsensfarligt job* (Vampyrøstrene, bind 3). Turbine, 169 sider
 - Gehm, Franziska: *Vampyrøstrene – farlige forvandlinger* (Vampyrøstrene, bind 4). Turbine, 164 sider
 - Gotthardt, Peter: *De levendes land* (Katla & Knøs; 7). Alvilda
 - Gotthardt, Peter: *Den sidste rejse* (Elverdronningens børn, 8. bog). Carlsen, 71 sider
 - Gotthardt, Peter: *Dragekongens datter* (Den magiske falk, 4). Carlsen, 72 sider
 - Gotthardt, Peter: *Lysets magt* (Katla & Knøs; 8). Alvilda
 - Guldberg Mikkelsen, Hanne: *Kustoden og den hvide dame*. Books on Demand, 69 sider
 - Hansen, Boris: *Mytens forbandelse* (Den ældste myte, 1). Rosenkilde & Bohnhof, 198 sider
 - Hartung Nielsen, Jørgen: *Sværdets kraft*. Cadeau, 113 sider
 - Helfer, Anna-Marie: *Spærret inde*. Cadeau, 44 sider

- Helge, Henriette: *Amira bliver narret* (Prinsesse Amira, 12). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Amira flyver* (Prinsesse Amira, 9). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Amira møder et udyr* (Prinsesse Amira, 4). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Amira og blodsporet* (Prinsesse Amira, 6). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Amira og de sæere kager* (Prinsesse Amira, 7). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Amira og den gode fe* (Prinsesse Amira, 11). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Amira og den hvide dame* (Prinsesse Amira, 1). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Amira og den onde heks* (Prinsesse Amira, 3). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Amira og dragen* (Prinsesse Amira, 8). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Amira og trolldmanden* (Prinsesse Amira, 5). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Amira ser syner* (Prinsesse Amira, 2). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Amira vil ud* (Prinsesse Amira, 10). Avesa, 24 sider
- *Historier til drenge: ikke for piger*. Tellerup, 106 sider
- Hoff, Kasper: *Dommedagsmaskinen* (Doktor Z, 4). Gyldendal, 123 sider
- Holmboe, Ellen: *Jernkysten:*

uhyggelege historier fra det yderste vest. Høst, 87 sider

- Holmboe, Ellen: *Lykkesamleren – og andre gys*. Forum, 66 sider
- Hunter, Erin: *Den mørkeste time* (Krigerkattene; 6). Sohn
- Johansson, Ewa Christina: *Vampyren*. Turbine, 91 sider
- Kiel, Gertrude: *Tidsjagten*. Gyldendal, 343 sider
- Kokborg, Ib: *Nissehøj*, CD+BOG. Wisby & Wilkens, 109 s
- Kyed Knudsen, Line: *Dæmonen*. Carlsen, 68 sider
- Kaaberbøl, Lene: *Blodsungen* (Vildheks; 4). Alvilda
- Kaaberbøl, Lene: *Vildheks, 1. samling*. Alvilda
- Lapp, Kasper: *De syv dværge:*

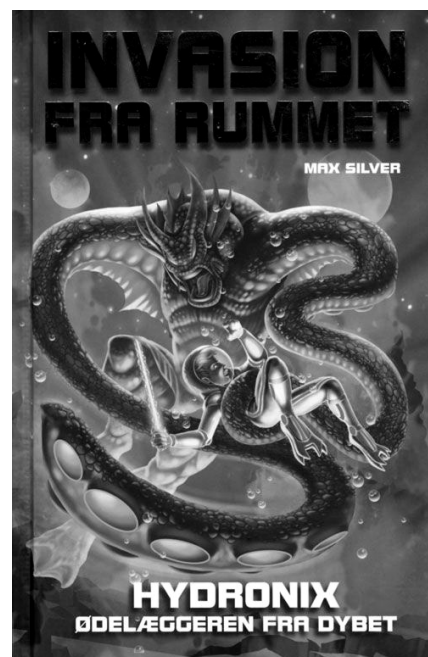

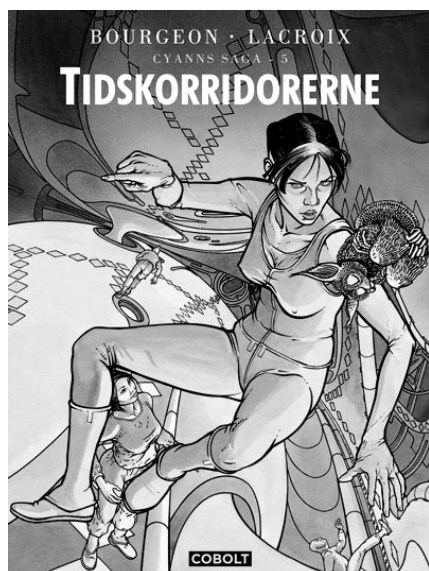
et eventyrligt rod. Mellemgaard, 277 sider

- McGann, Oisin: *Det usynlige rumskib* (Armouron, bind 2). Flachs, 134 sider
- Mostue, Sigbjørn: *Nissedræberen* (Alfetegnet, 2. del). Weihrauch, 365 sider
- Møller Jørgensen, Lene: *Den glemte kiste* (Søn af en bøddel, 2). Forum, 40 sider
- Møller Jørgensen, Lene: *Den knuste engel* (Søn af en bøddel, 1). Forum, 43 sider
- Møller Jørgensen, Lene: *Et blodigt møde* (Søn af en bøddel, 3). Forum, 41 sider
- Osborne, Mary Pope: *Den enøjede trolldmand* (Det magiske hus i træet, 24. Merlins missioner).

Carlsen, 136 sider

- Osborne, Mary Pope: *Forbandelse over Camelot* (Det magiske hus i træet, 21. Merlins missioner). Carlsen, 140 s
- Osborne, Mary Pope: *Merlins diamant* (Det magiske hus i træet, 22. Merlins missioner). Carlsen, 143 sider
- Osborne, Mary Pope: *Sværdet og søslangen* (Det magiske hus i træet, 23. Merlins missioner). Carlsen, 138 sider
- Ottesen, Josefine: *Medeas onde plan* (Teseus, bind 3). Alrune, 46 sider
- Ottesen, Josefine: *Medeas onde plan*, CD+BOG (Teseus, bind 3). AV Forlaget Den Grimme Ælling, 46 sider
- Rich, Lisa Rossavik: *Det sorte slot*. Ådalen, 43 sider
- Rützou, Esther: *Rod i tiden*. Gyldendal, 185 sider
- Silver, Max: *Atomic: den radioaktive bombe* (Invasion fra rummet, 5). Flachs, 108 sider
- Silver, Max: *Hydronix: ødelæggeren fra dybet* (Invasion fra rummet, 4). Flachs, 107 s
- Søndergaard, Trine: *Samson på månens bagside* (Rejsen til solen, 2). Meloni, 32 sider
- Tidemand, Thor V.: *De skjulte porte* (Sølvklinge saga, Del 2). Tidemands, 507 sider
- Vinther Madsen, Martin: *Den forsvundne daggert* (Drømmekrigerne, 3). Tellerup, 187 sider

- Wandahl, Camilla: *Den magiske storm* (Søstre på de syv have; 2). Høst
- Wandahl, Camilla: *Den sorte vinge* (Søstre på de syv have; 1). Høst
- Wänblad, Mats: *Min ven Boris* (Familien Monstersen). Klematis, 45 sider

Tegneserier

- Arleston, Christophe: *Fabeldyret* (Zanfyst fra Troy; 8). Faraos Cigarer
- Arleston, Christophe: *Kejserinde Cixi* (Zanfyst fra Troy; 6). Faraos Cigarer
- Arleston, Christophe: *Petaurussernes kirkegård* (Zanfyst fra Troy; 7). Faraos Cigarer
- Arleston, Christophe: *Sandsigerskens skælven* (Zanfyst fra Troy; 5). Faraos Cigarer
- Bourgeon, François: *Tidskor-*

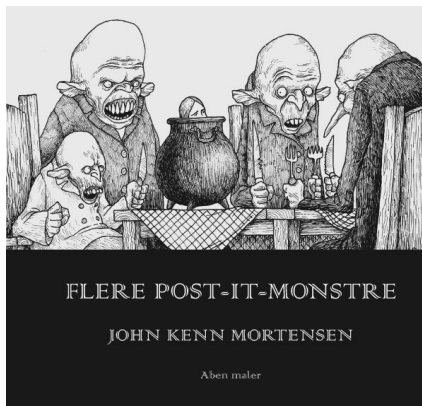
HAN, HUN OG ALGOBATOREN

EN HISTORIE OM KÆRLIGHED,
DÅSEØL OG RUMVÆSNER
Ole Comoli Christensen

ridorerne (Cyanns saga, 5). Cobolt, 64 sider

- Christin, P.: *Rejser i tid og rum: Linda og Valentins samlede eventyr*, bind 6. Cobolt
- Comoll Christensen, Ole: *Han, hun og algobatoren: en historie om kærlighed, dåseøl og rumvæsener*. Fahrenheit, 68 sider
- Garray, Pascal: *Bennys ballonfart* (Benny Bomstærk, [12]). Cobolt, 46 sider
- Gaudin, Jean-Charles: *Masken* (Marlysa; 1). Donovan Comics
- Hamilton, Tim: *Ray Bradburys Fahrenheit 451*. Fahrenheit, 148 sider
- Jost, Alain: *Gammelsmølfinen*. Cobolt, 48 sider
- Kiecker, Thorsten: *Håbets frø* (Ria: lysklanens krøniker; 1). Donovan Comics

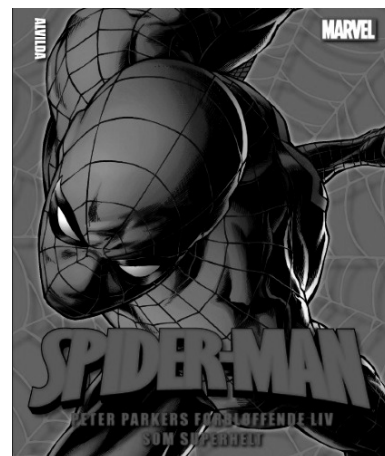

- Kirkman, Robert: *Tryk bag tremmer* (The walking dead; 3). Fahrenheit
- Korneliussen, Ina: *Små dyr: en grafisk novellesamling*. Fahrenheit, ca. 110 sider
- König, Ralf: *Prototype*. Fahrenheit, 108 sider
- Lejonc, Alfred: *Magisk magi!* ComicBooks, ca. 60 sider
- Loisel, Regis: *Blanche* (Den døde kæmpe; 3). Faraos Cigarer
- Moebius: *Arzak, overseeren*. Faraos Cigarer, 78 sider
- Moore, Alan: *2009* (Det hemmelighedsfulde selskab). Fahrenheit, ca. 80 sider
- Mortensen, John Kenn: *Flere post-it-monstre*. Aben maler, ca. 80 sider
- *Undergang*. Æter, 43 sider

Fag- og anden litteratur

- Clasen, Mathias F.: *Monstre*. Aarhus Universitetsforlag, 60 sider
- *Den store karakterbog: 151 portrætter af fiktive personer*. Redaktør: Anne-Marie Mai. Aarhus Universitetsforlag, 436 sider
- Hanrahan, Gareth: *Tolkiens univers: folk og steder i Midgård*. Flachs, 80 sider
- Laajarinne, Jukka: *Mumitroldene og tilværelsens gåde*. Alfa, 193 sider
- Manning, Matthew K.: *Spider-Man – Peter Parkers forbløffende liv som superhelt*. Alvilda, 191 sider
- Osamu Tezuka: *god of manga*. Kunsthal Brænderigården, 63 sider
- *Spøgelser: genfærdet som kulturel og æstetisk figur*. Redaktør: Steen Christiansen. Aalborg Universitetsforlag, 185 sider

GAME OVER

Af Lars Ahn Pedersen

Lars Ahn Pedersen har skrevet noveller gennem længere tid og har vundet flere konkurrencer. Han er aktuel med novellesamlingen Månebase Rødhætte (se anmeldelse tidligere i bladet). Til daglig er Lars redaktør på Dagbladet i Roskilde.

Pludselig en dag begyndte Magnus' computer at tale til ham.

Han var i fuld gang med at lade sin troldmand gøre det af med en flok dæmoner, da han hørte en stemme sige: "Så gå dog ud!"

Magnus kiggede sig forvirret omkring. Han var alene på sit værelse, og det havde heller ikke lydt som hans forældre. Han var også sikker på, at spillet ikke var udstyret med dansk tale.

Dæmonerne udnyttede hans tøven til at få sat et par feje angreb ind, så inden længe var Magnus travlt optaget af at kæmpe sig ud af den knibe, han havde bragt sig selv i. Netop som det var ved at lykkes, lød stemmen igen.

"Lad dog være med at tilbringe hele dagen foran skærmen. Vejret er dejligt. Gå ud og få noget frisk luft."

Magnus måbede. Denne gang havde stemmen talt så længe, at han var sikker på, at den kom fra computeren.

"Hv-hvem er du?" sagde han.

"Er det ikke ret åbenlyst?" lød svaret.

Stemmen virkede irriteret. Den var overhovedet ikke som de talende computere, Magnus havde set på film. De talte altid i samme tonefald og uden følelser, og ofte var det ikke til at høre, om det var en mand eller en kvinde. Denne her lød som en blanding mellem hans mor og hans dansklærer, når de var allermost sure.

"Lad mig være i fred," sagde han og prøvede at spille videre.

I stedet frøs skærm billedet.

"Du burde virkelig bruge din tid på noget bedre end bare at spille," formanede stemmen.

"Hvem er du? Min mor?" sagde Magnus og følte sig en smule dum over at svare en død genstand igen, men han var selv ved at blive irriteret. Det var typisk hans held, at når der endelig skete noget interessant, så fik han blot mere skældud.

"Nej, en ven, som blot prøver at hjælpe."

"Hvis du virkelig er min ven, så lad være med at afbryde mit

spil."

"Ingen grund til at være uhøflig, unge mand."

Magnus knyttede næverne. Hvis der var noget, han ikke kunne fordrage, så var det at blive kaldt for 'unge mand'.

"Undskyld, men det rager ikke dig, hvad jeg laver i min fritid. Burde du ikke være glad for at blive brugt? Hvorfor har du så travlt med at få mig udenfor?" sagde han.

"Du er ikke glad," svarede computeren.

"Nej, selvfølgelig er jeg ikke glad. Min computer gør ikke, som jeg siger."

"Du er ikke en glad dreng. Du spiller for at glemme, at du er ensom."

Magnus besluttede, at han havde hørt nok.

"Pis med dig," sagde han og slukkede for computeren.

Han skumlede i et par minutter, før han tændte for den igen. Der skete intet. Skærmen forblev sort.

"Nej!" Han trykkede febrilsk på alle taster, men computeren havde åbenbart besluttet sig for at strejke.

"Forbandede lort!" Han følte trang til at give maskinen et ordentligt dask. Det plejede at være hans fars løsning på tekniske problemer, men det havde sjældent den store virkning, og Magnus tvivlede på, at vold ville gøre situationen bedre.

"Magnus, hvad laver du?" lød hans mors stemme ude fra køkkenet.

Han skar en grimasse. "Lektier."

"Vi spiser om fem minutter," råbte hun.

"Okay, mor," sukkede han og stirrede på den døde skærm.

Det forekom ham, at der kom en svag lyd fra kabinettet. Han lagde sit øre helt ind til det. Jo, han havde ikke hørt galt. Der var en lyd. Det lød nærmest som en kluklatter.

#

De næste uger var et mareridt for Magnus. Computeren lod sig gerne tænde, så han kunne få la-

vet sine lektier og surfe på nettet, men hver gang han forsøgte at starte et spil, begyndte den at komme med forslag til andre aktiviteter så som at gå til fodbold eller spejder. Alene tanken gjorde ham træt.

Magnus overvejede, om han skulle sige noget til sine forældre, men kom frem til, at det var bedst at lade være. De syntes i forvejen, at han tilbragte for meget tid foran computeren, og hvis han fortalte dem, at den var begyndt at tale til ham, ville de virkelig tro, at det var rablet for ham. Han havde hørt dem diskutere, om de skulle indføre regler for, hvor længe han måtte bruge computeren hver dag, og han ønskede ikke at puste til ilden. Det var heller ikke en mulighed at bede om en ny pc, for hans far var lige blevet sagt op, og han vidste, at der ikke var råd til det helt store fremover. De ville måske ikke engang komme ud at rejse i år.

Hvis Magnus havde haft en nær ven, kunne han måske have talt med ham om det. Men der var ikke rigtig nogen, hvor han følte sig 100 procent sikker på, at de ikke ville løbe skrigende væk eller udråbe ham som tosse overfor resten af klassen.

Det var ikke fordi, Magnus klarede sig dårligt i skolen eller følte sig udenfor. Han kom fint ud af det med de andre drenge, og det var ham, de gik til, hvis de sad fast i et spil, men det var også det. Pigerne var det lidt anderledes med. Han følte sig tryk nok, når han kunne hjælpe dem med et computerproblem, men ellers anede han ikke, hvad han skulle tale med dem om. Hidtil havde det ikke generet ham, men efter at han var begyndt i 7. klasse, havde han på fornemmelsen, at han var ved at gå glip af noget. Det var som om, at alle andre var drejet af, uden at han havde opdaget det og havde efterladt ham alene på en kedelig sidevej.

Det smertede ham at erkende, at computeren havde ret på det område. Han havde ikke rigtig nogen venner, men så længe han spillede, var det ikke noget,

han tænkte over. Nu optog det nærmest alle hans tanker, og han hadede det.

#

Til sidst besluttede Magnus sig for at skille sin computer ad. Han havde været alle indstillingerne igennem og havde renset harddisken, uden at det fik stemmen til at forsvinde. Den insisterede om muligt blot endnu mere på, at han fik nogle nye interesser.

Han kom frem til, at hvis fejlen ikke lå i softwaren, så måtte det være hardwaren, den var gal med. Den tredje mulighed - at det var ren indbildning - turde han ikke tænke på. Magnus gik derfor i gang med at undersøge, hvordan en computer egentlig fungerer og var snart i færd med at læse den ene tykke bog efter den anden om computerteknologi. Tidligere ville han sikkert have fundet den slags dræbende kedeligt, men nu slugte han det med en iver, som fik hans forældre til at kradse sig i håret.

"Det er da bedre, end han spiller," sagde de til hinanden.

Magnus begyndte også at tilbringe mere og mere tid på det lokale bibliotek i sin jagt efter oplysninger, som kunne forklare hans computers talegave. Til sidst havde han været hele faglitteratur-afdelingen igennem uden at finde svaret. I sin desperation vendte han blikket mod skønlitteraturen.

Og således gik det til, at Magnus en dag stod foran en reol udstyret med et skilt med ordene "Science fiction / Fantasy." Han stirrede hjælpeløst på de mange titler og anede ikke, hvor han skulle begynde.

"Leder du efter noget?" lød en stemme bag ham.

Han vendte sig om og regnede med at se en bibliotekar. I stedet stod der en pige på hans egen alder, som han mente at kunne genkende fra en af parallelklasserne.

"Øh, ja, jo ..." sagde han og kunne have sparket sig selv. "Jeg er ude efter noget science fiction."

Pigen smilede til ham. "Hvilken slags? Space opera? Hård SF? Cyberpunk? Nærfremtid? Dystopier?"

Han stirrede på hende. Halvdelen af det, hun sagde, gav ikke mening, men han kunne ikke undgå at bemærke, at hun bar på en stor stak bøger, og at de alle så temmelig science fiction-agtige ud. Så han tog en dyb indånding og sagde:

"Kender du nogle bøger med talende computere?"

#

"Hvad læser du?" spurgte computeren.

"En bog," sagde Magnus.

"Hvilken?"

Han vendte bogens forside mod webkameraet.

"2001 af Arthur C. Clarke. Interessant valg. Hvordan fandt du frem til den?"

"Jeg fik den anbefalet," sagde han.

"Af hvem?"

"En pige, jeg mødte på biblioteket."

"Aha. Er hun sød?"

Magnus trak på skuldrene. "Hun er okay."

"Blot 'okay'?"

"Hun er lidt nørdet, men ellers cool nok. Hun kan også godt lide computerspil," sagde han og forsøgte at få det til at lyde så henkastet som muligt.

"Javel ja," sagde computeren. "Og?"

Magnus rømmede sig. "Det viser sig, at hun ikke kan komme videre i *Mass Effect 3*, så jeg har tilbudt at hjælpe hende."

"Hvor galant. Skal det være hos hende eller hos dig?"

"Jeg sagde, at min computer drillede for tiden, så vi aftalte, at jeg kom hjem til hende," sagde Magnus. "Hvorfor?"

"Du har selv spillet, så der er intet i vejen for, at I kan gøre det her."

"Virkelig?" sagde Magnus overrasket. "Jeg troede ikke ..."

Computeren lo. "Du må godt komme hjem nu."

KALENDER

Arrangementer arrangeret af eller med interesse for Fantastik.

Ordinær generalforsamling i foreningen Fantastik

Dato: Torsdag den 11. april kl. 19.00. Sted: Valby Kulturhus

Dagsorden:

1. Valg af dirigent og referent
2. Formandens beretning
3. Kassererens beretning
4. Godkendelse af regnskab
5. Budget gennemgang, herunder kontingentfastsættelse.
6. Forslag fra bestyrelsen
7. Indkomne forslag
8. Valg af bestyrelse og suppleanter.
- 8a. Valg af formand
9. Valg af revisor og revisorsuppleant
10. Eventuelt

Yderligere punkter/forslag skal stilles til bestyrelsen på *kasserer@fantastik.dk* senest 28. marts.

Tilbagevendende arrangementer

Fantastik caféaften

TID: d. 2. og 20. hver måned kl. 19.00
STED: Café Asta, Valby Langgade 62, København (medmindre andet er aftalt via caféforummet på www.fantastik.dk).
Kaffe, øl, mad og hyggesnak i afslappede omgivelser.

Gratisbiograf: Laterna Magika

TID: Sidste mandag i hver måned kl. 19.30
STED: Blågårdens Bibliotek, Blågårds Plads 5, København N
Gratis filmforevisning arrangeret af foreningen Fantastik og Blågårdens Bibliotek.
Program, første halvår af 2013:
25. februar: *A Clockwork Orange* (1971)
25. marts: *Total Recall* (2012)
29. april: *The Cabin in the Woods* (2012)
27. maj: *Griff the Invisible* (2010)
24. juni: *Contact* (1997)

Den Fantastiske Kult Film Quiz

TID: Næste gange 28/2 og 21/3, derefter sandsynligvis sidste torsdag i hver måned. Dørene åbnes kl. 18.30, quiz starter kl. 19.00.

STED: Husets Biograf, Rådhusstræde 13, København K

Ny filmquiz om science fiction, fantasy horror og lign., arrangeret i samarbejde mellem foreningen Fantastik og Husets Biograf.
Deltagegebyr: 20 kr. Man kan vinde biografbilletter med mere.

Festivaler

EightSquaredCon – Eastercon 2013

TID: 29/3-1/4 2013
STED: Bradford, UK
Den store årlige britiske fantastik-festival.
Æresgæster: Walter Jon Williams, Freda Warrington, Anne Sudworth og Edward James.
www.eightsquaredcon.org

Eurocon 2013

TID: 11-14/4 2013
STED: Kiev, Ukraine
Årets fælleseuropæiske fantastik-festival.
www.eurocon.org.ua

Copenhagen Comics

TID: 1-2/6 2013
STED: Øksnehallen, København
Den store danske tegneserie festival.
Æresgæster: Charlie Adlard, Jaime Hernandez, Peter Madsen, Peter Snejbjerg.

Dancon 2013

TID: 8-9/6 2013
STED: Valby Kulturhus, Valgårdsvej 4-8, København
Science Fiction Cirkelns årlige sf-festival.
www.sciencefiction.dk

Finncon 2013

TID: 5-7/7 2013
STED: Kaapelitehdas, Helsinki
Den store årlige finske fantastik-festival – Nordens største.
Æresgæster: Peter Watts, Aliette de Bodard, J. Pekka Mäkelä, Stefan Ekman.
<http://2013.finncon.org>

2013 Worldcon – Lonestarcon 3

TID: 29/8-2/9 2013
STED: San Antonio, Texas, USA
Næste års helt store internationale fantastik-festival
Æresgæster: Ellen Datlow, James Gunn, Willie Siros, Norman Spinrad, Paul Cornell, Leslie Fish og Joe R. Lansdale.
www.lonestarcon3.org

Fantasticon 2013

TID: 7-8/9 2013
STED: Valby Kulturhus, Valgårdsvej 4-8, København
Den store årlige danske fantastik-festival.
Æresgæster: Tricia Sullivan m.fl.
<http://fantasticon.dk/fantasticon2013/practical-info/>

Fantastika 2012/Swecon 2013

TID: 18-20/10 2013
STED: Sickla, Stockholm
Den store årlige svenske fantastik-festival.
Æresgæster: Jo Walton, John Meaney, Lavie Tidhar, Karin Tidbeck, Johan Anglemark.
<http://fantastika2013.com/>

MucCon 2012/SFCD-Jahrescon

TID: 25-27/10 2012
STED: München, Tyskland
Den store årlige tyske fantastik-festival. Læs mere næste side.
www.facebook.com/events/503309586368732/

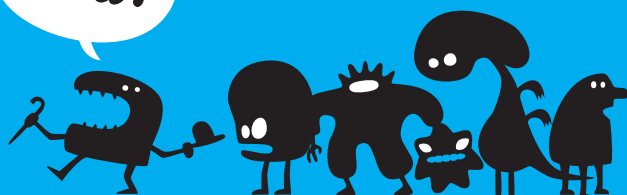
World Fantasy Convention 2013

TID: 31/10-3/11 2012
STED: Hilton Brighton Metropole Hotel, Brighton, England
Næste års internationale fantasy-festival bliver for en sjælden gangs skyld holdt uden for USA!
Æresgæster: Richard Matheson, Richard Christian Matheson, Alan Lee, Brian Aldiss, Tessa Farmer, China Miéville.
www.wfc2013.org

Star Wars Weekend 5

TID: 2-3/11 2013
STED: Taastrup Kulturcenter, Poppel Allé 12, Taastrup
Den store årlige danske Star Wars-festival.
Æresgæster: Femi Taylor m.fl.
<http://danskstarwarsloge.dk>

Wow!

COPEN HAGEN COMICS

Danmarks
største
tegneseriefestival

Øksnehallen, 1. og 2. juni 2013

copenhagencomics.dk
facebook.com/copenhagencomics

ØKSNEHALLEN
ØKSNEHALLEN